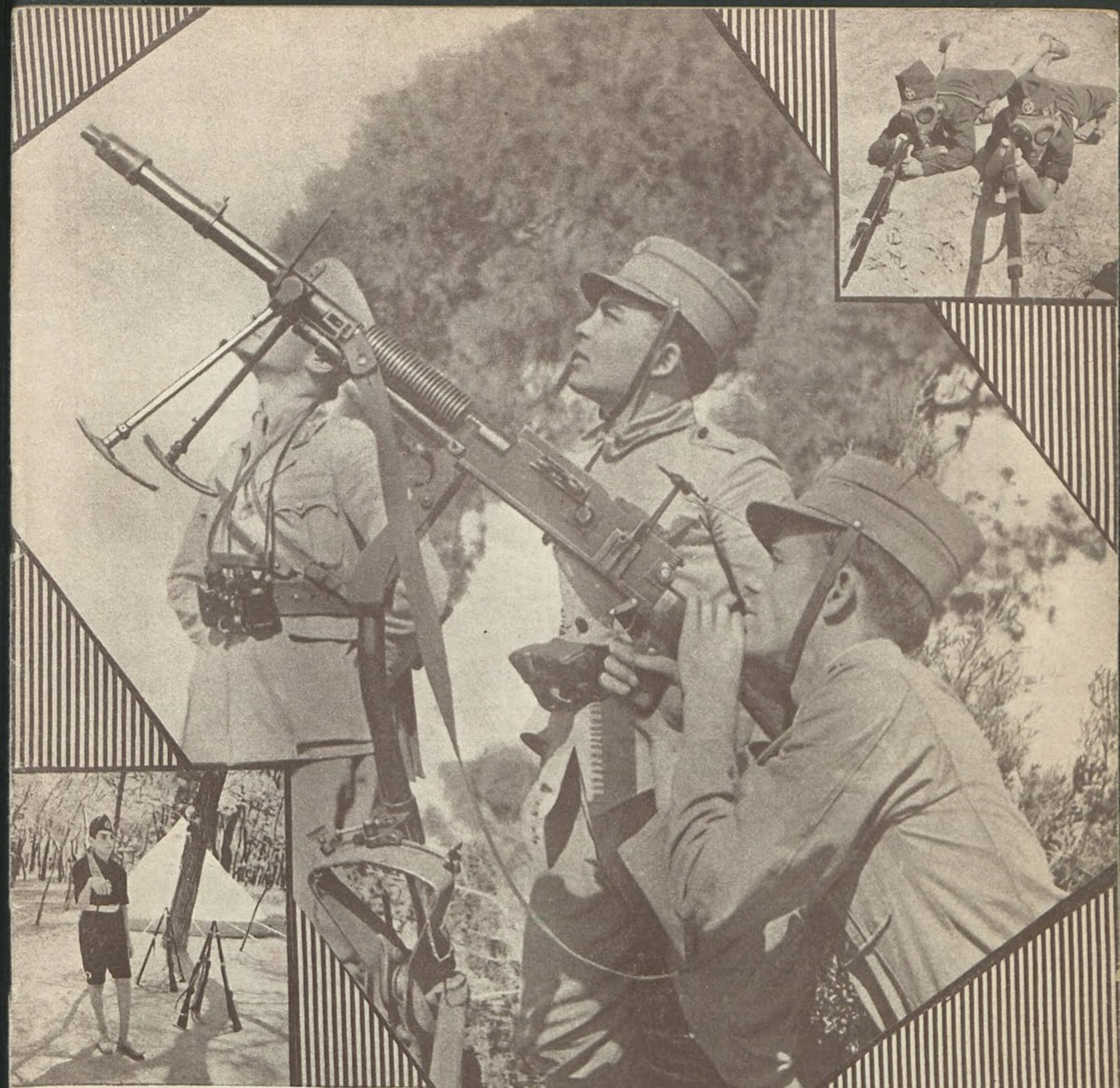

Ἡ Νεολαία

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 49
16 ΣΕΠΤ. 1939 – Δ′

Ἡ Νεολαία

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικουμένου ὑπὸ Ἀνωτάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου προεδρευομένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὅστις καὶ ἐκπροσωπεῖ ταύτην, ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ 1.—ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωχάρους 19 (Β΄ ὄροφος)
Ἀριθ. Τηλεφ. 32-094

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀριθ. Τεύχ. 49—16 Σεπτεμβρίου 1939
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

		Μελῶν	καὶ μὴ μαθητῶν μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἐσωτερικοῦ)	Δρ.	160	200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ »	»	80	100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ »	»	40	50

ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Λίρ. Ἀγγλίας 1
Ἀμερικῆς Δολ. 6
Αἰγύπτου Λίρ. 1

Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινότητας):
ΕΤΗΣΙΑ Δρχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Γεν. Γραμματείαν Ε.Ο.Ν., Πλατ. Συντάγματος

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γεν. Γραμματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συνταγματάρχου ἐ. ἀ. καὶ τὴν σφραγῖδα τῆς Ε.Ο.Ν.

Ἡ Νεολαία

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ, ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ, ΗΘΙΚΗΣ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ, ΤΗΣ «ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ»

ΤΑ ΗΘΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

Τὰ Ἑλληνόπουλα παρακολουθοῦν καὶ αὐτὰ τὸν πόλεμον, ὁ ὁποῖος μαίνεται εἰς τὰ βορειοδυτικὰ κράσπεδα τῆς Εὐρώπης μὲ τὴν ἰδίαν ἀσφαλῶς ἀγωνίαν καὶ προσοχὴν ποὺ τὸν παρακολουθοῦν καὶ οἱ μεγάλοι. Ἕνας πόλεμος εἶναι πάντοτε κάτι τὸ φοβερὸν καὶ κανεὶς δὲν γνωρίζει ποῦ ἠμπορεῖ νὰ σταματήσῃ, ἀφοῦ ἅπαξ ἤρχισε. Ἕνας πόλεμος μεταξὺ τῶν Μεγάλων Δυνάμεων τῆς Εὐρώπης ἐγκυμονεῖ ἀπείρους κινδύνους, καὶ αὐτὸν ἀκόμη τὸν κίνδυνον τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ, ἂν τὸ πάθος ποὺ ἐμπνέει τοὺς ἀντιπάλους μεταβληθῇ εἰς ἀχαλιναγώγητον λύσσαν.

Ἀλλ' αὐτὰ ὅλα εἶναι συλλογισμοὶ οἱ ὁποῖοι δὲν ἠμποροῦν νὰ ἔχουν θέσιν ἐδῶ, πρέπει δὲ νὰ ἐλπίζωμεν ὅτι οἱ μαχόμενοι σήμερον θὰ ἐνθυμοῦνται ὅτι εἶναι Εὐρωπαῖοι καὶ ὅτι δὲν συνετέλεσαν ὀλίγον εἰς τὴν διαμόρφωσιν τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ.

Ἐκεῖνο ποὺ θὰ ἐπρόσεξαν τὰ Ἑλληνόπουλα παρακολουθοῦντα τὴν ἐξέλιξιν τοῦ πολέμου, θὰ εἶναι δύο πράγματα: ἡ ἀπερίφραστος ὁμολογία τῶν Γερμανῶν ὅτι οἱ Πολωνοὶ μάχονται ἡρωϊκῶς καὶ μὲ αὐταπάρνησιν καὶ μία συγκινητικὴ ἀναφώνησις τῶν Πολωνῶν εἰς πᾶσαν ἐκπομπὴν τῶν πολωνικῶν σταθμῶν: «Ἡ Πολωνία δὲν ἀπωλέσθη». Ἂν δὲν τὸ ἐπρόσεξαν, ὀφείλουν νὰ τὸ πράξουν τώρα, διότι ἀπὸ τὰ δύο αὐτὰ γεγονότα ἀπορρέουν διδάγματα ὑψίστης ἠθικῆς σημασίας. Οἱ Γερμανοί, ὑψηλοφρονοῦντες καὶ ἐξαίροντες τὸν ἡρωϊσμὸν τῶν ἀντιπάλων των, δὲν ἀποδίδουν μόνον φόρον τιμῆς εἰς τὴν ἀνδρείαν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἰδίων των στρατιωτῶν ἐξαίρουν τὸ σθένος. Διὰ νὰ καταβάλῃ κανεὶς ἕνα γενναῖον ἀντίπαλον σημαίνει ὅτι ὑπῆρξε καὶ ὁ ἴδιος ἐξ ἴσου γενναῖος καὶ ἀνθεκτικώτερος. Ὁ Ὅμηρος γράφων τὴν «Ἰλιάδα» καὶ περιγράφων τὰς μάχας Ἑλλήνων καὶ Τρώων δὲν θέτει εἰς ἥσσονα μοῖραν τοὺς δευτέρους, τοὺς ἀποδίδει τὸν δίκαιον φόρον τιμῆς καὶ διότι αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια καὶ διότι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐξαίρει τὰς θυσίας, τὴν ἀντοχὴν καὶ τὴν ψυχικὴν ἀνθεκτικότητα τῶν Ἑλλήνων, οἱ ὁποῖοι ἐξεκίνησαν ἀπὸ τὰς μακρινὰς των πατρίδας δι' ἕνα ζήτημα τιμῆς. Ἀντιθέτως, ὁ Σοῦτσος γράφων τὴν «Τουρκομάχον Ἑλλάδα» καὶ κατακεραυνώνων συνεχῶς τοὺς ἀντιπάλους ὡς δειλούς, δὲν ἀνταπεκρίνετο ἀφ' ἑνὸς πρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ ἐξ ἄλλου δὲν ἐξῆρεν ὡς ἔπρεπε καὶ ὅσον ἔπρεπε τοὺς Ἕλληνας μαχητάς, οἱ ὁποῖοι μὲ ρόπαλα καὶ σφενδόνας, ἀδιάφοροι διὰ τὰς θυσίας, ἐξεκίνησαν εἰς ἕνα πολυαίμακτον πόλεμον. Ὅταν ἔχῃς δειλὸν ἀντίπαλον σημαίνει ὅτι δὲν ἐχρειάσθη νὰ καταβάλῃς καὶ τὸ πολλοστημόριον τῶν προσπαθειῶν τὰς ὁποίας θὰ κατέβαλλες ἂν εἶχες ἕνα ἀντίπαλον γενναῖον, ἀκλόνητον καὶ δυνατόν. Καὶ

οἱ Γερμανοί, ὁμολογοῦντες τὴν ἀνδρείαν τῶν ἐχθρῶν των, εἶναι ἀφ' ἑνὸς συνεπεῖς πρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ ἐξ ἄλλου ἐξυμνοῦν τὴν γενναιότητα τῶν ἰδίων των στρατευμάτων.

Αὐτὸ εἶναι τὸ πρῶτον ἠθικὸν συμπέρασμα ποὺ πρέπει νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψιν των, εἰς τὸ πνεῦμα καὶ εἰς τὴν ψυχὴν τὰ Ἑλληνόπουλα. Ἡ μεγαλοφροσύνη πρέπει νὰ χαρακτηρίζῃ τοὺς ἄνδρας καὶ εἰς τὸν πόλεμον καὶ εἰς τὴν εἰρήνην καὶ ἡ ἀλήθεια πρέπει νὰ λέγεται εἰς κάθε στιγμήν, ἀνενδοιάστως καὶ μὲ τὸ μέτωπον ὑψηλά.

Τὸ δεύτερον ἀπορρέει ἀπὸ τὴν τακτικὴν ἐκφώνησιν «ἡ Πολωνία δὲν ἀπωλέσθη». Οἱ λαοὶ εἰς τὴν ἱστορίαν των ἔχουν ἡμέρας εὐτυχεῖς καὶ δυστυχεις, ἔχουν θριάμβους, ἀλλὰ καὶ ἥττας, αἱ ὁποῖαι δυνατὸν νὰ εἶναι τόσον ἔνδοξοι ὅσον καὶ μία νίκη. Οἱ λαοὶ ὡς κύριον καὶ πρῶτον γνώρισμα πρέπει νὰ ἔχουν τὴν πίστιν καὶ τὴν ψυχικὴν καὶ ἠθικὴν ἀντοχήν. Ἂν ἡ Πολωνία δὲν εἶχε τὴν ἀντοχὴν αὐτήν, δὲν θὰ ὑφίστατο σήμερον, μετὰ τρεῖς διαμελισμούς, καὶ ἂν ἡ Ἑλλὰς δὲν εἶχε σθένος γίγαντος θὰ εἶχε πρὸ πολλοῦ ἀντικατασταθῆ εἰς τὸν χάρτην, ἀπὸ τὰς μυρίας περιπετείας της εἰς τὸν τετράκις χιλιετῆ βίον της. Αὐτὸ δὲ τὸ τελευταῖον θέλομεν νὰ τονίσωμεν. Οἱ αἰῶνες εἰς τὴν ζωὴν τῶν Ἐθνῶν εἶναι ὡς αἱ στιγμαὶ εἰς τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων. Ἀλλοίμονον εἰς τὰ Ἔθνη ποὺ δὲν θὰ ὑπάρξουν ἱκανὰ νὰ ὑπερβληθοῦν τοῦ ροῦ τῶν αἰώνων. Ὑπάρχουν Ἔθνη τὰ ὁποῖα ἔλαμψαν ἐπίσης εἰς τὴν ἱστορίαν καὶ τὸν πολιτισμόν, σήμερον ὅμως εἶναι μόνον ἀνάμνησις. Οἱ Καρχηδόνιοι, ἀφοῦ κατηύγασαν τὸ στερέωμα πρὸ πολλῶν ἑκατονταετηρίδων μὲ τὴν δόξαν, τὰ πλούτη, τὴν τόλμην των, ἔσβυσαν ἀπὸ τὴν χορείαν τῶν ζώντων Ἐθνῶν καὶ τίποτε ἄλλο δὲν ἄφησαν εἰμὴ τὴν ἀνάμνησιν τῶν ἄθλων των. Οἱ Φοίνικες, οἱ Βαβυλώνιοι καὶ ἄλλοι λαοὶ μὲ πολιτισμὸν καὶ ἱστορίαν εἶναι χοῦς σήμερον καὶ σποδὸς καὶ μόνον τὰ λείψανα τῆς διαβάσεώς των φέρει εἰς φῶς ἡ ἀρχαιολογικὴ σκαπάνη. Ἀντιθέτως, ὁ Ἑλληνικὸς λαός, τοῦ ὁποίου τὴν ἱστορημένην ζωὴν μετατοπίζουν, διαρκῶς, αἱ διαπιστώσεις τῆς ἱστορίας καὶ τῆς ἀρχαιολογίας εἰς ἀπωτέρους αἰῶνας, ἔζησε καὶ ζῇ καὶ ἔχει τὸ μέλλον ἀνοικτὸν ἐμπρός του διότι εἶναι λαὸς ζωντανός, μὲ ψυχικὴν καὶ πνευματικὴν ἀντοχήν. Οἱ αἰῶνες, ἡ πάλη, τοῦ ἠλάττωσαν τὸν ἀριθμόν, μένει ὅμως ἕτοιμος διὰ νέαν ἀκτινοβολίαν, διὰ τὴν πρόοδον καὶ τὴν ἀκμήν. Εἰς τὴν ψυχὴν κάθε Ἕλληνος ὑπάρχει τὸ ἀπόθεμα ἐκεῖνο τῆς προγονικῆς κληρονομίας ποὺ τὸν ἐχαλύβδωσεν εἰς τὰς στιγμὰς τῆς καταπτώσεως καὶ τῆς δουλείας. Αὐτὴ αὕτη ἡ ἱστορία μᾶς διδάσκει ὅτι κανεὶς λαὸς εἰς τὴν γῆν δὲν προσέφερε τόσας ὑπηρεσίας εἰς τὴν ἀνθρωπότητα καὶ τὸν πολιτισμόν, κανεὶς δὲν ἐπότισε μὲ τόσον αἷμα τὴν γῆν, μὲ ὅσον ὁ Ἑλληνικός, κανεὶς δὲν ἀντεμετώπισε τόσους ἐχθροὺς ὅσους ὁ Ἑλληνικὸς διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ἀνθρωπότητος, κανεὶς τέλος δὲν ἠμπόρεσε ν' ἀνακύψῃ ἀπὸ ἐξουθενικωτέραν δουλείαν. Τὸ κατώρθωσεν ὅμως διότι εἶχεν εἰς τὴν ψυχήν του τὸ ἀπόθεμα τοῦτο τῆς προγονικῆς κληρονομίας, τὴν θέλησιν νὰ ζήσῃ καὶ τὴν ἀπόφασιν τῆς θυσίας. Ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων ἱστορημένων χρόνων ἡ Ἑλληνικὴ ἱστορία εἶναι μία σειρὰ θυσιῶν διὰ τὴν ἀνθρωπότητα, τὴν ἐλευθερίαν, τὴν δόξαν. Οἱ Μηδικοὶ πόλεμοι, τὸ ἔπος τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὁ Ἑλληνικὸς ἐποικισμὸς τῆς Εὐρώπης, τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Ἀφρικῆς, ἡ βυζαντινὴ ἐποποιΐα, ἐγκλείουν σελίδας θαμβωτικὰς θριάμβου, ἀλλὰ καὶ αὐταπαρνήσεως Ἑλληνικῆς, δόξης ἀλλὰ καὶ ἀπεριορίστων Ἑλληνικῶν θυσιῶν. Καὶ τὸ πνεῦμα αὐτὸ τῆς προσηλώσεως εἰς τὴν ἔννοιαν τῶν παραδόσεων τῆς φυλῆς συνεχίζεται καὶ κατὰ τοὺς χρόνους τῆς δουλείας. Οἱ σκλάβοι δὲν παύουν νὰ ἐπαναστατοῦν, νὰ ποτίζουν ἀδιάκοπα μὲ αἷμα τὴν Ἑλληνικὴν γῆν, νὰ χαλυβδώνουν τὴν ψυχήν των εἰς τὰς θυσίας καὶ τὸ Κρυφὸ Σχολειό, ἀναδεικνύονται οἱ κλέφτες καὶ οἱ ἁρματωλοὶ καὶ τὸ πνεῦμα τῆς Ἑλληνικῆς ἀντοχῆς ἀποτυπώνεται εἰς τὸν χορὸν τοῦ Ζαλόγγου. Οἱ Πολωνοὶ ἐκφωνηταὶ ἀνακραυγάζουν «ἡ Πολωνία δὲν ἀπωλέσθη», ἐνῷ ἄρτιαι αἱ πολωνικαὶ στρατιαὶ μάχονται τὸν ὑπὲρ τῶν ὅλων ἀγῶνα. Οἱ ἥρωες τοῦ 21 τὸ ἐφώναζαν καὶ ὅταν ἀκόμη τὰ στίφη τοῦ Ἰμπραὴμ κατέστρεφαν διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου τὴν Ἑλλάδα καὶ κατὰ δεκάδας χιλιάδων ἐθυσιάζοντο μαχηταὶ καὶ ἄμαχοι. Καὶ ἡ ἱστορία συνεχίζεται μὲ τὸν ἴδιον αἱματηρὸν ρυθμόν. Εἰς τὸ Ἀρκάδι θυσιάζονται οἱ μαχηταὶ διὰ νὰ μὴ αἰχμαλωτισθοῦν, εἰς τὸ 12, εἰς τὸ 13, εἰς τὸ 17 φεγγοβολεῖ τὸ πνεῦμα πάντοτε τῆς Φυλῆς, εἰς αὐτὸ τὸ 22 ἀξιωματικοὶ αὐτοκτονοῦν διότι βλέπουν νὰ καταρρέῃ τὸ Ἑλληνικὸν ὄνειρον αἰώνων.

Τὰ ζωντανὰ Ἔθνη ζοῦν μὲ θυσίας, ἀλλὰ καὶ δι' αὐτὸ ζοῦν. Ἡ πολωνικὴ ἀναφώνησις εἰς τὴν τραγικότητά της ἐγκλείει ὑπομνήσεις αἱ ὁποῖαι ὑψώνονται σύμβολα εἰς αἰῶνας αἰώνων. Τὰ Ἑλληνόπουλα ἂς μὴ τὸ λησμονοῦν, μόνον ἂν εἶναι ἕτοιμα διὰ κάθε θυσίαν, ὅταν θὰ εἶναι ἄνδρες καὶ θὰ τοὺς ζητηθῇ ἡ θυσία, θ' ἀνταποκριθοῦν πρὸς τὴν ἱστορίαν των, πρὸς τὸ ἔνδοξον παρελθὸν καὶ τὸ προσδοκώμενον μέλλον, θὰ ὑπάρξουν οἱ ἀντάξιοι γόνοι τῆς ἐνδοξοτέρας Φυλῆς τῆς γῆς.

Χ. Α.

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

Πρὸς τοὺς Βαθμοφόρους ἁπάντων τῶν Σχηματισμῶν ἀρρένων καὶ θηλέων τῆς Ε.Ο.Ν.

Ἐλάβατε ὅλοι γνῶσιν τῆς ἐγκυκλίου μου πρὸς τὰς Κρατικὰς Ἀρχάς, τὴν ἀφορῶσαν τὴν ἔντασιν τῆς προσπαθείας ὅλων μας, διὰ τὴν αὔξησιν τῆς ποσοτικῆς καὶ ποιοτικῆς ἀποδόσεως τῆς Ἑλληνικῆς Γῆς. Ἡ προσπάθεια αὐτὴ εἶναι γνωστὸν ὅτι ἀπετέλεσε πάντοτε ἕνα ἀπὸ τὰ κεφαλαιώδη σημεῖα τοῦ ἀγῶνος, ὃν ἀπὸ τῆς 4ης Αὐγούστου 1936 ἀνελάβομεν ὅλοι μαζὶ διὰ τὴν Ἀναγέννησιν τῆς Χώρας.

Θέλω ὅμως νὰ κατανοήσητε ὅτι αἱ σημεριναὶ περιστάσεις αὐξάνουν τὰς ἐν προκειμένῳ ὑποχρεώσεις ὅλων μας.

Ἠξίωσα καὶ ἀξιῶ ἀπὸ ὅλους, ἀπὸ τὴν Κρατικὴν ἱεραρχίαν, ἀπὸ τὰ κοινωνικὰ στελέχη, ἀπὸ τὸν λαόν, νὰ ἐντείνουν καὶ νὰ αὐξήσουν τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν ἀπόδοσίν των. Ἐζήτησα αὔξησιν καὶ ἔντασιν προσπαθείας ἀπὸ ὅλους. Αὔξησιν καὶ ἔντασιν ἀποδόσεως.

Καὶ ὡς πρὸς μὲν τὸ Κράτος καὶ τὴν Κρατικὴν μηχανὴν ἡ αὐστηρὰ ἀγρυπνία τῆς Κυβερνήσεως καὶ προσωπικῶς ἐμοῦ ἐγγυᾶται ὅτι θὰ ὑπάρξῃ αὐτὴ ἡ ἔντασις. Εὐνόητον ὅμως εἶναι ὅτι τοῦτο δὲν ἀρκεῖ. Περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλην φορὰν σήμερον ἐπιβάλλεται ἡ προσπάθεια τοῦ Κράτους νὰ τύχῃ τῆς ὁλοκληρωτικῆς καὶ ἀπολύτου, ἐνεργοῦ δὲ συνδρομῆς τοῦ λαοῦ, χάριν τοῦ ὁποίου τὸ Κράτος αὐτὸ ἐδημιουργήθη. Καὶ ὅταν λέγω λαοῦ, ἐννοῶ τοὺς παραγωγικῶς ἐργαζομένους Ἕλληνας. Περισσότερον παρὰ ποτὲ σήμερον ἡ Χώρα ἔχει ἀνάγκην νὰ στρέψῃ ὅλας της τὰς δυνάμεις εἰς τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν παραγωγὴν ἀγαθῶν. Περισσότερον παρὰ ποτὲ σήμερον ἰσχύει τὸ ἀξίωμα ὅτι ἡ παραγωγικὴ ἐργασία ἀποτελεῖ ὑπερτάτην ὑπηρεσίαν πρὸς τὴν κοινωνίαν, πρὸς τὸ Κράτος, πρὸς τὴν Πατρίδα.

Ἀπὸ τὴν ἐργαζομένην κοινωνίαν μας καὶ ἀπὸ ἕνα ἕκαστον Ἕλληνα ἀπαιτῶ ἐργασίαν. Ἐργασίαν ὄχι μόνον τὴν συνήθη, τὴν προσφερομένην κανονικῶς καὶ ὑπὸ ὁμαλὰς συνθήκας, ἀλλὰ ἐργασίαν κατὰ ποσὸν καὶ κατὰ ποιὸν ηὐξημένην. Ἀπαιτῶ ἀπὸ κάθε Ἕλληνα νὰ πεισθῇ καὶ νὰ πείσῃ τὸν ἑαυτόν του ὅτι δὲν ἐργάζεται μόνον διὰ τὸν ἑαυτόν του καὶ διὰ τοὺς οἰκείους του, ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς ἄλλους Ἕλληνας καὶ διὰ τὴν Ἑλλάδα. Ὅτι δηλαδὴ ἡ ἐργασία του δὲν εἶναι ἀτομική του μόνον ὑπόθεσις, ἀλλὰ κοινωνικὴ καὶ Ἐθνική. Ὅτι, ἂν εἰς αὐτὸν ἀνήκῃ ἡ ἄμεσος ἐκ τῆς ἐργασίας του ἀπολαυή, ἡ κοινωνία καὶ ἡ Πατρὶς πλουτίζει καὶ ἐνισχύεται ἀπὸ τὴν ἀπόδοσιν τῆς ἐργασίας του.

Ὅλως ἰδιαιτέρως ἡ ἀπαίτησίς μου περὶ περισσοτέρας καὶ καλλιτέρας ἐργασίας στρέφεται τὴν στιγμὴν ταύτην πρὸς τοὺς Γεωργοὺς τῆς Ἑλλάδος, διότι ἡ Γεωργία εἶναι ἡ μεγίστη πηγὴ ἐργασίας καὶ πλούτου εἰς τὴν σημερινὴν Ἑλλάδα. Νομίζω ὅτι δικαιοῦμαι νὰ προβάλω μεγαλειτέραν ἀπαίτησιν πρὸς τοὺς Γεωργούς μας καὶ πιστεύω ὅτι καὶ οἱ Γεωργοί μας ἀναγνωρίζουν εἰς ἐμὲ αὐτὸ τὸ δικαίωμα, διότι ἐσκεμμένως εἰς αὐτοὺς ἐχάρισα τὴν μείζονα στοργήν μου ἀπὸ τῆς 4ης Αὐγούστου.

Εἰς τοὺς Γεωργοὺς τῆς Ἑλλάδος ἀναθέτω τὸ ἔργον τῆς ἐξασφαλίσεως τοῦ σιτισμοῦ τῆς Χώρας κατὰ τὴν ἀνώμαλον ταύτην περίοδον. Γνωρίζω ὅτι τὸ ἔργον εἶναι δύσκολον, ἀλλ' ὄχι ἀνώτερον τῶν δυνάμεών των. Θὰ τὸ κατορθώσουν ἅμα θελήσουν. Θὰ τὸ κατορθώσουν, ἂν ἐπιδοθοῦν εἰς τὰ ἔργα των, ὄχι ὅπως πάντα μὲ τὸν συνηθισμένον ρυθμόν, ἀλλὰ μὲ ηὐξημένην θέλησιν, μὲ ηὐξημένην ὄρεξιν, μὲ ὁρμὴν καὶ ἐνθουσιασμόν.

Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι ζητῶ πολλὰ ἀπὸ τοὺς ἀγρότας μας, ὅταν τοὺς ζητῶ ἐνθουσιώδη ἐργασίαν.

Καλῶ τοὺς ἡγέτας, τὰ στελέχη καὶ τοὺς βαθμοφόρους καὶ ὅλα τὰ μέλη τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας, νὰ γίνουν παντοῦ οἱ θερμοὶ καὶ εὔγλωττοι διερμηνεῖς καὶ ἐκτελεσταὶ τῆς παρούσης μου, μὲ τὸν λόγον, μὲ τὸ ἔργον καὶ μὲ τὸ παράδειγμα, εἰς τὴν ὕπαιθρον καὶ εἰς τὰς πόλεις.

Τὸ σύνθημα τῆς ἐνθουσιώδους καὶ ἐντατικῆς ἐργασίας πρέπει νὰ κυριεύσῃ τὴν Χώραν ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον.

Ἂς γνωρίζουν ὅλοι ὅτι ἐργαζόμενοι περισσότερον καὶ καλλίτερον δὲν ἀσφαλίζουμε μόνον τὴν διατήρησιν εἰς ἀνεκτὰ ὅρια τῆς στάθμης τῆς ζωῆς τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ καὶ καθιστῶμεν τὴν Ἑλλάδα ἰσχυροτέραν καὶ περισσότερον ἀπρόσβλητον.

Ἐπαφίεμαι εἰς τὰ στελέχη τῆς Ε. Ο. Ν., ὅπως καταστήσουν τὴν ἐξόρμησιν αὐτήν, τῆς ὁποίας προσωπικῶς ἡγοῦμαι, συνειδητὴν εἰς κάθε μέλος τῆς Ε. Ο. Ν. καὶ ζητῶ, ὅπως δώσουν τὸν τόνον τῆς ἀρχομένης μάχης, διὰ τὴν Ἑλληνικὴν παραγωγήν, τιθέμενοι εἰς τὴν πρώτην γραμμήν.

Πρὸς τοῦτο:

1) Θὰ ἐπιμεληθῆτε τῆς ἀκριβοῦς ἐκτελέσεως πασῶν τῶν ἀποστελλομένων ὑμῖν ὑπὸ τοῦ Κέντρου σχετικῶν ὁδηγιῶν.

2) Εἰς τακτικὰς καὶ ἐκτάκτους συγκεντρώσεις θὰ διαφωτίσητε τὰ μέλη ἐπὶ τῶν ὑποχρεώσεων τὰς ὁποίας ἔχουν, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἠθικὴν καὶ διὰ προσωπικῆς ἐργασίας ἐνίσχυσιν τῆς προσπαθείας.

3) Θὰ διαφωτίσητε ὁμοίως τὸ κοινόν, ὅπου καὶ ἂν εὑρίσκεται, διὰ παντὸς προσφόρου μέσου.

4) Θὰ εὑρίσκεσθε ἐν στενῇ ἐπαφῇ μὲ τὰς ἁρμοδίας Κρατικὰς Ἀρχάς, τιθέμενοι εἰς τὴν διάθεσιν αὐτῶν, δι' ὅ,τι θὰ ζητηθῇ ἡ συνδρομὴ τῆς Ε.Ο.Ν., συμφώνως πρὸς τὰς ὁδηγίας τοῦ οἰκείου Γενικοῦ Ἐπόπτου.

5) Θὰ ἐνεργήσητε οὕτως, ὥστε ἡ Ε. Ο. Ν. νὰ δώσῃ τὸ παράδειγμα ἐνθουσιασμοῦ, ἐργασίας καὶ συμμορφώσεως πρὸς τὸ ἐπιβαλλόμενον ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς ἀνάγκης καθῆκον.

6) Θὰ παροτρύνητε τὰ ἐργαζόμενα γεωργικῶς μέλη εἰς ὑπερέντασιν προσπαθείας καὶ διὰ προσωπικῆς ἐργασίας θὰ ἔλθῃ ἡ Ὀργάνωσις συνεπίκουρος, ὅπου δι' οἱονδήποτε λόγον δὲν ἐπαρκοῦν αἱ ἀγροτικαὶ χεῖρες.

7) Δι' ἐθελοντικῆς ἐργασίας θὰ καλλιεργήσητε τὰ τυχὸν παραχωρηθέντα εἰς τὴν Ε. Ο. Ν. κτήματα καὶ τοὺς Σχολικοὺς κήπους, ὡς καὶ πᾶσαν παρεμφερῆ ἔκτασιν διὰ τῆς ἀποδοτικωτέρας καλλιεργείας.

8) Θὰ τεθοῦν εἰς ἐφαρμογὴν τὰ ἤδη διατεταγμένα διὰ τὴν ἀνάλογον περίστασιν, καὶ

9) Θὰ κατέλθητε, ὡς εἷς ἄνθρωπος, εἰς τὴν προσπάθειαν αὐτὴν μὲ ἐπιμονήν, πίστιν καὶ ἐνθουσιασμόν, ἀνάλογον πρὸς τὴν τεραστίαν αὐτῆς Ἐθνικὴν σημασίαν.

Ἔχω τὴν πεποίθησιν ὅτι ὅλοι καὶ ὅλες ἀνεξαιρέτως θὰ δικαιώσητε τὰς προσδοκίας, τὰς ὁποίας στηρίζω ἐπὶ τῆς Ε. Ο. Ν. καὶ θὰ φανῆτε ἄξιοι τῆς πρὸς αὐτὴν ἐμπιστοσύνης μου.

Ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Κυβερνήσεως
καὶ Γενικὸς Ἐπιθεωρητὴς τῆς Ε. Ο. Ν.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ

Στό ωτερωτήριον

ΜΑΖΙ ΣΑΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΑΧΗΝ

Ἡ «Νεολαία», εἰσερχομένη καὶ αὐτὴ εἰς τὴν μάχην «τῆς ἐξασφαλίσεως τῆς οἰκονομικῆς ζωῆς τῆς Πατρίδος μας», ἱσταμένη παράπλευρα πρὸς τὰ μέλη τῆς Ὀργανώσεως ὡς ὁδηγὸς καὶ σύμβουλος εἰς τὰ νέα ἔργα τὰ ὁποῖα ἐπωμίζονται, θὰ ἀφιερώσῃ τὸ πλεῖστον μέρος τῆς ὕλης τοῦ προσεχοῦς τεύχους της εἰς πρακτικὰς καὶ ἐπιστημονικὰς γεωργικὰς ὁδηγίας καὶ ἄρθρα, τὰ ὁποῖα θὰ συνεχίσῃ καὶ τοῦ λοιποῦ.

Συνιστῶμεν ἵνα ἡ ἀγροτικὴ ὕλη τοῦ Περιοδικοῦ ἀναγινώσκεται μετὰ προσοχῆς, διότι εἰς αὐτὴν θὰ εὑρίσκουν οἱ νέοι μας χρησιμωτάτας καλλιεργητικὰς πληροφορίας καὶ πρακτικὰς συμβουλάς, συμφώνως μὲ τὸ πνεῦμα τῆς γενικῆς οἰκονομίας, τὴν ὁποίαν ζητεῖ ὁ Ἀρχηγὸς καὶ αἱ ἐθνικαὶ περιστάσεις τῆς σήμερον.

ΤΟ ΨΩΜΙ

Ὅταν τὸ Ὑφυπουργεῖον τῆς Ἀγορανομίας συνιστᾷ μὲ ἐγκύκλιό του νὰ φροντίζουμε νὰ μὴ σπαταλοῦμε τὸ ψωμί, μᾶς θυμίζει κάτι ποὺ πρέπει κι' ἔπρεπε μόνοι μας νὰ σκεπτώμεθα κάθε φορά, ποὺ ἀγγίζουμε στὸ χέρι μας ἕνα κομμάτι ψωμί. Ἡ ἐγκύκλιος τονίζει κυρίως ὅτι πρέπει νὰ φροντίζουν αἱ Ἑλληνίδες οἰκοδέσποιναι νὰ μὴν χάνεται οὔτε ἕνα ψίχουλο. Ἕνα κομμάτι ψωμί, ριχμένο ἀφρόντιστα στὸ σκυλί, ποὺ μπορεῖ νὰ τραφῇ μὲ κόκκαλα, ἕνας σωρὸς ψίχουλα στὸ πουλί, ποὺ μπορεῖ νὰ τρώγῃ καναβοῦρι, κάνουνε τὸν Ἑλληνικὸ λαὸ νὰ χάνῃ ἀπὸ τὴ λαϊκή του περιουσία 40 ἑκατομμύρια δραχμὲς τὸ χρόνο. Ἔπειτα ἂς ἔχουμε καὶ κάτι ἄλλο ὑπ' ὄψι μας. Τὸ ψωμὶ δὲν πρέπει νὰ τρώγεται φρέσκο. Εἶναι βλαβερὸ καὶ κατ' ἀναλογίαν πολὺ ἀκριβό.

Κι' ἐδῶ ἡ Νεολαία ἂς φροντίζῃ φανατικὰ γιὰ τὴν ἐκτέλεσι τῆς ἐντολῆς μὲ πρᾶξι καὶ μὲ διαφώτισι. Κάθε μπουκιὰ ψωμὶ ἂς τὴν προφυλάσσῃ ὁ καθένας μας σὰν νὰ ἦτανε ἕνα κομμάτι ἀντίδωρο. Ἂς ἔχῃ ὑπ' ὄψι του ὅτι ἀπὸ τὴν ἐποχή, ποὺ φάνηκε τὸ ψωμὶ στὸν κόσμο, πολλοὺς αἰῶνες πρὸ Χριστοῦ, θεωρεῖται ὅτι ἔχει κάποια μεταφυσικὴ δύναμι. Κι' αὐτὸ γιατὶ ἁπλῶς ἀποτελοῦσε ἀπὸ τότε τὸν κύριον παράγοντα τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς.

ΟΙ ΣΚΟΠΟΙ ΤΩΝ ΕΓΚΥΚΛΙΩΝ

Γιὰ νὰ ἐφαρμοσθῇ εἰς τὴν ἔκτασιν ποὺ χρειάζεται καὶ ποὺ ὁρίζει ὁ Ἀρχηγὸς εἰς τὰς ἐγκυκλίους ποὺ ἀπηύθυνε πρὸς τὰς Ἀρχάς, πρὸς τὸν Λαὸν καὶ πρὸς τὴν Νεολαίαν ἡ καλλιεργητικὴ ἐπιστράτευσις καὶ γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ τοὺς σκοποὺς ποὺ ἔθεσεν εἰς αὐτήν, δὲν φθάνει νὰ καταβάλουν ὅλη τους τὴν θέλησι καὶ τὴν ὄρεξι γιὰ νὰ συμμορφωθοῦν πρὸς τὰς ὑποδείξεις τῶν ἐγκυκλίων τὰ ἄτομα, οἱ μεμονωμένοι καλλιεργηταί. Οὔτε ἄλλως τε ὁ σκοπὸς τοῦ Ἀρχηγοῦ, ὅταν ἐξέδιδε τὰς ἐγκυκλίους, ἀπέβλεπεν εἰς τὰ ἄτομα. Τὸ κάτω κάτω ὁ γεωργὸς εἶναι ἐπιχειρηματίας καὶ ἀλλοίμονό του ἂν ὡς ἐπιχειρηματίας δὲν κατορθώσῃ νὰ καταλάβῃ ὅτι ὁ πόλεμος εἶναι πρώτης τάξεως εὐκαιρία γιὰ ν' ἀκριβοπωλήσουν αὐτὸς καὶ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας του τὴν ἐργασιαν και τας ὑπηρεσίας των. Βέβαια ὁ Ἀρχηγὸς ἠθέλησε νὰ ἐνθαρρύνῃ και τοὺς μεμονωμένους καλλιεργητάς, γιατὶ μαζευμένοι οἱ μεμονωμένοι ἐπιχειρηματίαι γεωργοι απαρτίζουν τὸν γεωργικον κόσμον τῆς Χώρας. Ἀλλὰ ἐκεινο ποὺ ἤθελε κυρίως ητο νὰ τονίσῃ τὴν σημασιαν ποὺ ἔχει γιὰ τὸν Τόπο και γιὰ τὸ σύνολον του λαου τὸ νὰ μὴν ἀπομείνῃ κατὰ τὰς δυσκόλους αὐτὰς ἡμέρας καμμία γωνία γῆς ἀκαλλιέργητος, κανένας πόρος τῆς Χώρας ἀνεκμεταλλευτος. Για τον μεμονωμένο ἐπιχειρηματία γεωργό, ἂν τύχῃ νὰ βλέπῃ πολὺ στενα το ατομικο του μοναχα ὄφελος, ἴσως ἴσως αὐτὴ ἡ ἐπιθυμία τοῦ Ἀρχηγου να μην ειναι πολὺ εὐχαριστος. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία. Ἐδῶ δὲν πρόκειται για τὸ τί ἀρέσει ἢ δὲν ἀρέσει εἰς τὰ μεμονωμένα ἄτομα, αλλα γιὰ το τί συμφέρει εἰς τὸ σύνολον. Και εἰς τὸ σύνολον συμφέρει νὰ λειτουργησουν συντόνως καὶ ἀποδοτικῶς ὅλαι αἱ πηγαὶ καὶ ὅλοι οἱ πόροι τῆς Χώρας, νὰ μὴ πέσῃ ἡ στάθμη τῆς ζωῆς τοῦ λαοῦ καὶ ἂν μὲ τὸν καιρὸ αἱ συνθῆκαι καὶ αἱ περιστασεις διαμορφωθοῦν εὐνοϊκαί, ν' αὐξήσουν τὰ ἐθνικὰ ἀποθέματα εἰς τρόπον ὥστε νὰ μπορέσῃ ὁ Τόπος νὰ ἀρτιώσῃ τὴν ὅλην τεχνικὴν καὶ παραγωγικήν του ὀργάνωσιν.

Ὁ Ἀρχηγός, ποὺ τὰ ἔχει ὅλα αὐτὰ εἰς τὴν προοπτικὴν τῶν ἐπιδιώξεών του, φυσικὸν εἶναι νὰ ἐπιζητῇ γιὰ τὸ παρὸν καὶ γιὰ τὸ ἄμεσον μέλλον ἐκεῖνα ποὺ εἶναι ἰδιαιτέρως ἀπαραίτητα καὶ ποὺ ἠμποροῦν νὰ πραγματοποιηθοῦν ἀμέσως.

Ἡ ἔντασις τῆς γεωργικῆς ἐκμεταλλεύσεως τῆς γῆς μας εἶναι καὶ ἀπαραίτητος καὶ ἀπολύτως δυνατή, ὑπὸ ἕνα πάντοτε βασικὸν ὅρον. Ὅτι αὐτὴν τὴν δύσκολον δι' ὅλον τὸν κόσμον ὥραν, δὲν θὰ σκεφθῇ κανένας μας καὶ ἰδιαιτέρως ὁ λαὸς τῆς ὑπαίθρου, κατὰ τὸν στενὸν ἀτομιστικὸν τρόπον. Τὸ νὰ καλλιεργήσουν τὰ μεμονωμένα ἄτομα καλλίτερον τὰ κτήματά των καὶ τὸ νὰ καλλιεργήσουν περισσοτέραν ἔκτασιν ἀπὸ ἐκείνην ποὺ ἐκαλλιέργησαν τὸν περασμένο χρόνο, θὰ εἶναι βέβαια κέρδος καὶ γι' αὐτοὺς καὶ γιὰ τὸ σύνολο, δὲν θὰ εἶναι ὅμως αὐτὸ ποὺ ζητεῖ ὁ Ἀρχηγός. Ἡ ἐπιθυμία καὶ ἡ ἐντολὴ τοῦ Ἀρχηγοῦ εἶναι νὰ καλλιεργήσουν ὅλοι — τὸ σύνολον — περισσότερον καὶ καλλίτερον. Αὐτὸ μόνον κατὰ ἕνα τρόπον εἶναι δυνατόν. Ἐὰν τὸ κάθε ἕνα χωριὸ ἀντιμετωπίσῃ τὸ πρόγραμμα τῶν καλλιεργειῶν ἀπὸ

Ὁ Ἀρχηγὸς εἰς τὸν ἐγκαινιασμὸν τοῦ «Ἅρματος Θέσπιδος».

ΠΡΩΤΟΠΟΡΟΙ

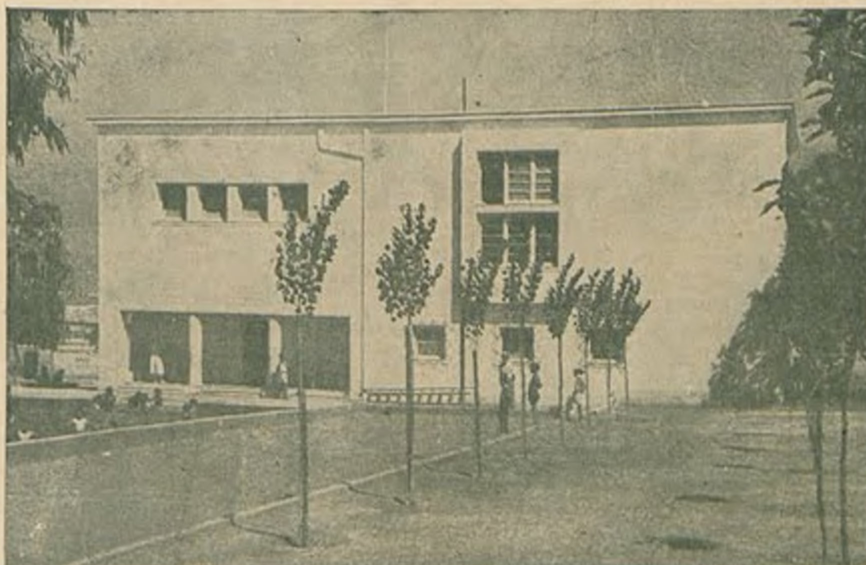
Εἰς ἄλλην σελίδα δημοσιεύομεν τὴν πρὸς τὰ μέλη μας Διαταγὴν τοῦ Ἀρχηγοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ζητεῖται νὰ γίνωμεν ἡ πρωτοπορία τοῦ στρατοῦ «διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς οἰκονομικῆς ζωῆς τῆς Πατρίδος μας». Ἐνωτιζόμεθα μὲ ἐνθουσιασμὸν καὶ χαρὰν τὸ κήρυγμά του καὶ μὲ ἱερὰν συγκίνησιν ἀποδεχόμεθα τὴν μεγάλην τιμὴν τῆς πρωτοπορίας εἰς τὴν μεγάλην αὐτὴν μάχην. Κατερχόμεθα εἰς αὐτὴν μὲ ὅλην τὴν ὁρμὴν τῆς νεότητός μας, μὲ ὅλην τὴν πίστιν τὴν ὁποίαν μᾶς ἐνέπνευσεν Ἐκεῖνος. Εὐτυχεῖς ὅτι δίδεται ἡ εὐκαιρία νὰ δείξωμεν ὅτι εἴμεθα ἄξιοι νὰ ἀναδεχθῶμεν τὰς εὐθύνας τῆς πλήρους ἐπιτυχίας τοῦ τεθέντος ἐθνικοῦ ἔργου, εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ὁποίου ἐπεδόθημεν ἤδη μὲ ὅλην τὴν πεποίθησιν ὅτι θὰ δικαιώσωμεν πλήρως τὴν πρὸς ἡμᾶς ἐμπιστοσύνην καὶ τὰς ἐλπίδας του.

Τὸ ἀγροτικόν μας στρατόπεδον, ἐκτεινόμενον ἀπὸ τῆς Ροδόπης καὶ τοῦ Ἕβρου μέχρι τῆς Κρήτης, ὕψωσεν ἤδη σύμβολον τὴν σκαπάνην καὶ τὸ ἄροτρον, τὰ ὁποῖα εἰς τὰς μυριάδας τῶν νεανικῶν χεριῶν τῆς Ε. Ο. Ν. θὰ ἀπαντήσουν εἰς τὰ κελεύσματά του.

«Ἀρχηγέ, ἀρχίζομεν τὸ ἔργον μὲ πλήρη συνείδησιν καὶ πίστιν ὅτι εἴμεθα ἄξιοι τῆς τιμῆς νὰ προηγηθῶμεν εἰς τὴν ἐθνικὴν μάχην ποὺ μᾶς ἔταξες, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ μᾶς ὁδηγῇ καὶ θὰ μᾶς ἐμψυχώνῃ ἡ ἐθνικὴ πνοή σου».

κοινοῦ, ὡς μία ἑνιαία μονάς. Ἔτσι δὲν θὰ καλλιεργήσουν μόνον ἐκεῖνοι ποὺ διαθέτουν τὰ τεχνικὰ καὶ τὰ ἄλλα μέσα καὶ τὰ ἐργατικὰ χέρια, ἀλλὰ καὶ οἱ πτωχοὶ καὶ αἱ χῆραι καὶ τὰ ὀρφανὰ καὶ αἱ οἰκογένειαι τῶν ὁποίων τὰ μέλη ἀπουσιάζουν εἴτε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Πατρίδος εἴτε κάπου ἀλλοῦ. Ἂν ἀντιμετωπισθῇ ἔτσι τὸ ζήτημα θὰ ἐξυπηρετηθοῦν τελείως μαζὶ μὲ τοὺς οἰκονομικοὺς καὶ οἱ κοινωνικοὶ καὶ οἱ ἐθνικοὶ σκοποὶ ποὺ θέτει εἰς τὰς ἐγκυκλίους του ὁ Ἀρχηγός.

Γιὰ νὰ τεθῇ εἰς ἐνέργειαν τὸ ἔργον θὰ πρέπῃ νὰ κινηθῇ τὸ χωριὸ ὡς κοινωνικὴ καὶ οἰκονομικὴ μονάς. Αὐτὸ μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀφοῦ πρῶτα προπαρασκευασθῇ ἡ κατάλληλος ἀτμόσφαιρα μὲ μίαν συστηματικὴν διαφώτισιν. Εἰς τὸ στάδιον τῆς πρακτικῆς ἐφαρμογῆς θὰ πρέπῃ νὰ πρωτοστατήσουν, κατευθύνοντα καὶ ὁδηγοῦντα τὰ κοινωνικὰ στελέχη τῆς ὑπαίθρου, οἱ ἱερεῖς δηλ., οἱ κοινοτάρχαι καὶ οἱ διδάσκαλοι. Ἡ Ε. Ο. Ν. εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν προσπάθειαν ἠμπορεῖ νὰ προσθέσῃ μαζὶ μὲ τὴν ἐργασίαν της, τὸν ἐνθουσιασμόν, τὴν δροσιὰ καὶ τὴν χαρά της, τὴν φωτεινήν της αἰσιοδοξίαν καὶ φυσικὰ ἡ συμβολή της θὰ εἶναι πολύτιμος. Μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν θὰ λειτουργήσῃ μία παλαιὰ καὶ πλουσία πηγὴ τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνικότητος ποὺ τὴν εἴχαμε ἀφήσει τοὺς τελευταίους καιροὺς νὰ στειρεύσῃ. Θ' ἀναζωπυρωθῇ τὸ πνεῦμα τῆς ἀλληλεγγύης καὶ ἡ ἔφεσις τῆς θυσίας εἰς τὰ εὐρύτατα λαϊκὰ στρώματα, αἰσθήματα ποὺ εἶναι τόσον ἀπαραίτητα καὶ τόσον πολύτιμα εἰς στιγμὰς ὅπως αἱ σημεριναί.

Τὰ σχολικὰ κτίρια τοῦ Νέου Κράτους ποὺ ἡ λειτουργία των ἄρχεται μὲ τὸ νέον σχολ. ἔτος.

Στὸ περιθώριον

ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ ΚΑΙ ΨΥΧΡΑΙΜΙΑ

Ἂν αὐτὲς οἱ δύο ἀνθρώπινες ἀρετὲς εἶναι τόσο πολύτιμες καὶ τόσο ἀπαραίτητες πάντα στὸν ἄνθρωπο, τώρα μὲ τὴν δύσκολη παγκόσμιο κατάστασι ποὺ τσακίζει τὰ νεῦρα, καθίστανται ἀπόλυτα ἀναγκαῖες. Μιὰ ἀνακοίνωσι τοῦ Ὑφυπουργοῦ Ἀσφαλείας κ. Μανιαδάκη, ποὺ δημοσιεύεται σὲ ἄλλη στήλη, ἐντέλλεται καὶ καλεῖ τοὺς Ἕλληνας πολίτας νὰ δείξουν τὸν ἀνώτερό τους ψυχικὸ πολιτισμό. Ἀπαγορεύει τὶς φωνασκίες καὶ τὶς ἐριστικὲς συζητήσεις ἐπὶ τῶν εὐρωπαϊκῶν γεγονότων, ὡς καὶ τὴν ἐκδήλωσι αἰσθημάτων ἐπιδοκιμασίας ἢ ἀποδοκιμασίας σὲ κινηματογράφους καὶ θέατρα.

Ἂς εἴμαστε βέβαιοι ὅτι μὲ τὶς φωνὲς καὶ τὶς ὑποκειμενικές μας ἐκδηλώσεις δὲν φέρουμε κανένα καλό. Χαλοῦμε μόνο πιὸ τερο τὰ δικά μας νεῦρα καὶ τῶν συνανθρώπων μας. Πάντα στὶς δύσκολες περιπτώσεις νικᾷ ὁ ἄνθρωπος ποὺ παραμένει ἀξιοπρεπὴς καὶ ψύχραιμος. Οἱ νέοι μας πρῶτοι ἂς κλείσουν τὴν παραγγελία αὐτὴ στὴν καρδιά τους κι' ἂς ἐνεργοῦν ἀνάλογα, σὰν στρατιῶτες πειθήνιοι καὶ ὑπάκουοι.

ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ

Ἡ Κεντρικὴ Διοίκησις τῆς Ε. Ο. Ν. λαμβάνει τὶς τελευταῖες ἡμέρες πολλὲς αἰτήσεις Ἑλλήνων καὶ Ἑλληνίδων μὲ τὶς πιὸ συγκινητικὲς ἐκδηλώσεις τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς. Οἱ πολῖται αὐτοί, ποὺ τρέμουν μὴ μείνουν ἔξω ἀπὸ τὸν νυμφῶνα τῆς πατριωτικῆς προσφορᾶς, γιατὶ δὲν στρατεύονται, ζητοῦν μέσῳ τῆς Ε. Ο. Ν. νὰ χρησιμοποιηθοῦν γιὰ τὶς ἀνάγκες τῆς Πατρίδος, ὑποβαλλόμενοι ἴσως καὶ σὲ ἀνάλογη πρὸς τοῦτο ἐκπαίδευσι.

Καὶ ἡ Ε.Ο.Ν., περήφανη καὶ συγκινημένη, τοὺς ἀπαντᾷ ὅτι συνεκρότησε μιὰ εἰδικὴ ὑπηρεσία ποὺ θὰ ἐξετάζῃ τὶς αἰτήσεις καὶ θὰ πληροφορῇ. Οἱ γυναῖκες θὰ ἀπευθύνωνται στὴν «Περιφερειακὴ Διοίκησι Θηλέων» (Γραφεῖον V) Σόλωνος 33, τηλέφ. 31-187 καὶ οἱ ἄνδρες στὴν «Περιφερειακὴ Διοίκησι Ἀρρένων» (Γραφεῖον V), Νίκης 48, τηλέφ. 28-828.

Μέσα στὴν πρᾶξι αὐτὴ τῶν πολιτῶν καταφαίνεται ποιὰ σοβαρὴ θέσι ἔχει πάρει πιὰ ἡ Ὀργάνωσι τῆς Νεολαίας μέσα στὴν Ἑλληνικὴ συνείδησι.

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΩΝ ΕΞΩΦΥΛΛΩΝ ΜΑΣ:

Εἰς τὴν α' σελίδα. Ἀσκήσεις Σχολῆς Εὐελπίδων. Εἰς τὴν τελευταίαν σελίδα. Σαλπιγκτὴς Φαλαγγίτισσα εἰς τὸ Στρατόπεδον «Ι. Μεταξᾶς».

ΣΤΟ ΚΑΛΟ ΜΕ ΤΗ ΝΙΚΗ

Μελούνα:

*Ηταν ὁ βράχος ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐθραύοντο τὰ ἐθνικὰ ὄνειρα!

Τὸ παραμῦθι τοῦ Μαρμαρωμένου Βασιλιᾶ ἐκεῖ εὕρισκε τὴν σκληρή του διάψευσι!

Ὁ φυσικὸς αὐτὸς αὐχὴν τῶν θεσσαλικῶν βουνῶν, ποὺ εὑρίσκετο ἐπὶ τῶν παλαιῶν ἑλληνοτουρκικῶν συνόρων, ἦταν τὸ φόβητρο καὶ ἡ ἀπειλὴ τῆς Ἑλληνικῆς γενεᾶς, ποὺ εἶχεν ὑποστῆ τὸν ἐξευτελισμὸν τοῦ 1897.

Μελούνα:

Ὁ κλοιός, ποὺ περιέσφιγγε τὴν Ἑλλάδα μέχρις ἀσφυξίας, εἰς τὰ στενὰ τετραγωνικὰ χιλιόμετρα ποὺ ἐξετείνοντο.... *Ηταν τὰ δεσμὰ ποὺ τῆς παρέλυαν κάθε κίνησιν καὶ τῆς διέψευδαν τὰς ἐλπίδας... *Ηταν τὸ ἐμπόδιον πρὸς τὴν δρᾶσιν καὶ τὴν ἀνόρθωσιν.

Μελούνα:

Ἡ ἀπειλὴ τοῦ ἀρχιχαμάλη τῆς Θεσσαλονίκης, τοῦ Κερὴμ Ἀγᾶ, ποὺ τὴν θεωροῦσε εὔκολο διάβασι γιὰ τὸ σύντομο περίπατό του μέχρις Ἀθηνῶν, ὅπου ἀναπαυμένος ἐπὶ τῶν δαφνῶν θὰ ἐκάπνιζε τὸ ναργιλέ του εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος.

Μελούνα:

Τὸ σύμβολον τῆς ἐθνικῆς καταπτώσεως καὶ ἡ τροχοπέδη τῶν ἐθνικῶν πόθων.

Καὶ ὅμως...

Ὁ Σεπτέμβριος τοῦ 1912 εἶναι ἕτοιμος νὰ καταφέρῃ τὸ κτύπημά του κατὰ τοῦ βράχου αὐτοῦ, ποὺ συντρίβει τὰς ἑλληνικὰς ἐλπίδας. Ἕνας ἄνεμος ἀναπτερωτὴς τῶν ἐθνικῶν ἐπιδιώξεων πνέει ἀπὸ τοῦ Ταινάρου μέχρι τῆς Θεσσαλίας.. Ἕνας ἄνεμος ποὺ ἀφυπνίζει τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν ἀπὸ τὴν νάρκην ποὺ τὸν ἔρριξαν τὰ ἐθνικὰ παθήματα καὶ αἱ κακουχίαι! Ἡ Ἑλλὰς ἔχει εἰσέλθει εἰς τὸ στάδιον τῆς ἐθνικῆς της ἀναρρώσεως.

Ὁ Διάδοχος — ὁ Κωνσταντῖνος — ἔχει τεθῆ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ στρατοῦ, ἑνὸς στρατοῦ ἰσχυροῦ καὶ ἀποφασισμένου, ποὺ ἐκπαιδεύεται καὶ συγκροτεῖται.

Ἡ Ἑλλὰς ἔχει κανόνια καὶ τουφέκια... Ἔχει πυρομαχικά... Ὁ «Ἀβέρωφ» ὀργώνει ὑπερήφανος τὰ ἑλληνικὰ ὕδατα, ἕτοιμος νὰ συνεχίσῃ τὰς θαλασσινὰς ἐποποιίας τοῦ Μιαούλη καὶ τοῦ Κανάρη. Ἕνας στρατός, ποὺ ἐπιμένει νὰ σβήσῃ τὸ πάθημα τοῦ 97...

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ ζωὴ κυλάει κανονικὰ εἰς τὰς πόλεις καὶ τὴν ἑλληνικὴ ὕπαιθρο. Ὁ λαὸς ἔχει ἐπιδοθῆ εἰς τὰ ἔργα του. Ὁ τρυγητὸς δὲν ἔχει ἀκόμη τελειώσει εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ τὰς νήσους. Οἱ ἀγρόται περιμένουν τὰ πρωτοβρόχια διὰ νὰ ἀρχίσουν τὴν σποράν!...

... Εἶναι ἡ 18 Σεπτεμβρίου 1912.

Αἴφνης ὁ τηλέγραφος καὶ τὰ πρωτόγονα τηλέφωνα τῶν ἀγροτικῶν περιφερειῶν, αἱ ἐφημερίδες καλοῦν τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν εἰς συναγερμόν...Τὴν νύκτα τῆς 17ης πρὸς τὴν 18ην τοῦ μηνὸς ὁ Ἀντιβασιλεὺς Διάδοχος Κωνσταντῖνος ἔχει ὑπογράψει τὸ διάταγμα τῆς γενικῆς ἐπιστρατεύσεως καὶ ὁ ἄλκιμος πληθυσμὸς τῆς χώρας καλεῖται ὑπὸ τὰ ὅπλα...

Δὲν ἦτο κάτι ἀπροσδόκητο τὸ ἄγγελμα...

Ἡ Ἑλληνικὴ ψυχὴ ἀνέμενε τὸ ξέσπασμα!... Εἶχε πλέον ὡριμάσει ἡ ἰδέα τῆς ἐθνικῆς ἐξορμήσεως. Ἡ δυνατὴ Ἑλλὰς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ κρατηθῆ ἐπὶ πολὺ εἰς τὰ στενά της ὅρια... Ἡ Μελούνα, τὸ παλαιὸ φόβητρο, θὰ ἦταν σήμερα ἡ ἀφετηρία τῶν ἐθνικῶν ἀγώνων καὶ τὸ μέσον τῆς ἐθνικῆς διεξόδου.

Ἔτσι ἡ ἐπιστράτευσις εὑρίσκει ἕτοιμον τὸν Ἑλληνικὸν λαόν. Οἱ ἔφεδροι ἐγκαταλείπουν μὲ ἐνθουσιασμὸν τὰ χωριά των καὶ σπεύδουν πρὸς τοὺς στρατῶνας. Εἰς τοὺς λιμένας, τοὺς σταθμοὺς τῶν σιδηροδρόμων, τὰς ἀφετηρίας τῶν ταχυδρομικῶν ἁμαξῶν τῶν χωρίων, οἱ μητέρες, οἱ ἀδελφές, οἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδιὰ ξεπροβοδίζουν τοὺς ἰδικούς των...

Δὲν ἀναλύονται εἰς δάκρυα ἀποχωρισμοῦ....

Ὁ πόλεμος δὲν ἔχει ἀκόμη ἐκραγῆ. Αἱ ἐφημερίδες ἀμφέβαλλαν ἐὰν τὰ πράγματα θὰ καταλήξουν εἰς σύρραξιν. Καὶ ὅμως παντοῦ, σὰν νὰ εἶναι ὅλοι συνεννοημένοι, ξεπροβόδιζαν τοὺς ἐπιστράτους μὲ μιὰν εὐχή:

— Στὸ καλὸ καὶ μὲ τὴ Νίκη....

Τὰ πλοῖα καταφθάνουν εἰς Πειραιᾶ κατάμεστα λαοῦ... Τὰ κατάρτια καὶ αὐτὰ εἶναι κατάφορτα ἀνδρῶν, ποὺ κρέμουνται ἀπὸ ἐκεῖ σὰν μελίσσι, ποὺ φεύγει ἀπὸ τὴν κυψέλην του πρὸς ἀναζήτησιν νέας.

Οἱ σιδηρόδρομοι καὶ αὐτοὶ κατάφορτοι. Ἐπὶ τῶν στεγῶν τῶν βαγονίων ὑπάρχουν ἀκόμη ἐπίστρατοι.. Καὶ στὰ συντάγματα συνωθοῦνται ὅλοι, διὰ νὰ πάρουν σειράν, διὰ νὰ καταταχθοῦν στρατιῶται...

Παντοῦ ἐνθουσιασμός... Παντοῦ χαρά. Δὲν εἶναι ἐπιστράτευσις. Δὲν εἶναι κατάταξις. Εἶναι πανηγῦρι...

Καὶ τὸ γενικὸ σύνθημα:

— Στὸ καλὸ καὶ μὲ τὴ Νίκη!...

* * *

Ἡ εἴδησις τῆς ἐπιστρατεύσεως τῆς Ἑλλάδος ἔχει φθάσει καὶ μέχρι τῶν ἐσχατιῶν τῆς γῆς, ὅπου ὑπάρχουν οἱ ξενιτευμένοι Ἕλληνες. Καὶ ἐκεῖ ὁ ἑλληνικὸς πληθυσμὸς δέχεται μὲ ἐνθουσιασμὸν τὴν εἴδησιν...

Καὶ ὅλοι σπεύδουν εἰς τὴν φωνὴν τῆς πατρίδος. Ἐγκαταλείπουν τὰς ἐργασίας των καὶ ἔρχονται ὑπὸ τὰς σημαίας.

Τὰ πλοῖα, ποὺ ἔρχονται ἀπὸ τοὺς εὐρωπαϊκοὺς λιμένας μὲ διάβασιν ἐκ Πατρῶν ἢ Πειραιῶς, ἔχουν κλείσει τὰς θέσεις των ἀπὸ τὰς παραγγελίας τῶν Ἑλλήνων ποὺ κατέρχονται εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Κατὰ χιλιάδας οἱ Ἕλληνες τῆς Ἀμερικῆς ἐγκαταλείπουν τὴν φιλόξενον Συμπολιτείαν διὰ νὰ φθάσουν τὸ ταχύτερον εἰς τὴν Ἑλλάδα... Ὁ ἐν Ἀμερικῇ Ἱερὸς Λόχος — ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ στρατιώτας καλῶς ὡπλισμένους καὶ γυμνασμένους — ἔρχεται καὶ αὐτὸς εἰς τὴν χώραν διὰ νὰ πολεμήσῃ ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς σημαίας.

Καὶ ἔτσι ἡ Ἑλληνικὴ ἐπιστράτευσις συμπληροῦται καὶ ὁ Ἑλληνικὸς λαός, ὑπὸ τὴν τιμίαν στολὴν τοῦ στρατιώτου, εὑρίσκεται ἤδη ἐν ἀναμονῇ....

Περιμένει!...

Ὁ Διάδοχος τίθεται ἐπὶ κεφαλῆς του Ἀρχηγὸς τοῦ Στρατοῦ τῆς Θεσσαλίας.

Καὶ ὁ Σαπουντζάκης ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ στρατοῦ τῆς Ἠπείρου....

Καὶ δὲν μένει παρὰ ἡ κήρυξις τοῦ πολέμου καὶ ἡ διαταγὴ τῆς ἐξορμήσεως...

Μὰ καὶ αὐτὴ δὲν θὰ ἀργήσῃ....

Καὶ ἡ Μελούνα, τὸ προχθεσινὸ φόβητρο, θ' ἀποτελέσῃ μετ' ὀλίγον τὴν διάβασιν πρὸς τὰ Ἑλληνικὰ πεπρωμένα:

Πρὸς τοὺς θριάμβους. Πρὸς τὰς νίκας.

Ἀγγ. Μεταξᾶς

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟΣ ΡΥΘΜΟΣ

Μέσα σὲ τούτη τὴν πλημμύρα ἀπὸ ξένες ἐπιδράσεις, ποὺ παθαίνει ἡ τέχνη στὴν ἐποχή μας, εἶναι καιρὸς πιὰ νὰ συγκεντρώσουμε τὴ συνείδησί μας καὶ νὰ ἐκτιμήσουμε ὅ,τι ἁγνὸ ἀπέμενε ἀπὸ τὴ μεγάλη παράδοσι τοῦ τόπου μας, ποὺ μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ φώτισε τὴν Ἀνατολὴ καὶ τὴ Δύσι.

Εἴδαμε σὲ προηγούμενο ἄρθρο μας πόσο στὰ νησιὰ τοῦ Αἰγαίου βαστιέται ἀμόλυντος ὁ χιλιόχρονος ρυθμὸς τῆς τέχνης των, ἔστω καὶ στὸ πλαίσιον τοῦ ἀγροτικοῦ ἁπλοϊκοῦ σπιτιοῦ.

Ἀντίθετος ρυθμὸς τοῦ Αἰγαίου εἶναι ὁ Μακεδονικὸς καὶ ὁ Ἠπειρωτικός. Ὁ ἕνας εἶναι ἁπλός, αὐστηρὸς καὶ σεμνός, σὰν Δωρικός, ὁ ἄλλος, καὶ ἰδιαιτέρως ὁ Μακεδονικός, εἶναι μαλακὸς καὶ πλούσιος σὰν Ἰωνικός.

Στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα ξέρουμε πὼς Δωρικὸς καὶ Ἰωνικὸς ἤτανε οἱ δύο διαφορετικὲς ὄψεις τοῦ Ἑλληνικοῦ ρυθμοῦ, ποὺ βγῆκε μὲ τὴν πρώτη ἀνάπτυξι τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ. Ὁ πρῶτος εἶχε τὸ χάρισμα τῆς αὐστηρῆς λιτότητος τῆς γραμμῆς, ὁ ἄλλος τῆς πλούσιας φαντασίας στὸ κόσμημα.

Ὁ ἕνας ἤτανε νὰ ποῦμε ἀνδρικὸς κι' ὁ ἄλλος γυναικεῖος, ὁ ἕνας σοφὸς κι' ὁ ἄλλος ἔξυπνος, λὲς σὰν νὰ πάλευαν γιὰ νὰ σμίγουν τὶς ψυχές τους καὶ νὰ δημιουργοῦν μιὰ ἑλληνικὴ ἁρμονία στὴν τέχνη.

Ὅπως τὴ χαραυγὴ ὁ οὐρανὸς λάμπει καὶ θριαμβεύει μὲ χρώματα ἁρμονικὰ ἀπὸ τὴ δύναμι τῶν ἀντιθέτων τόνων, ἔτσι χάραξε λαμπρότατος ὁ πρῶτος Ἑλληνικὸς πολιτισμὸς μὲ τὸν Ὅμηρο, μισὴ χιλιετηρίδα περίπου ἔπειτα ἀπὸ τὸν Τρωϊκὸ πόλεμο, βγῆκε ἀπὸ τὴ δύναμι τῶν ἀντιθέτων ἐκείνων ρευμάτων τοῦ Δωρικοῦ καὶ τοῦ Ἰωνικοῦ.

Εἶναι τὸ φαινόμενο τῆς ἁρμονίας ἀπὸ τὸ δυασμὸ ποὺ σήμερα μερικοὶ ἀρχιτέκτονες τὸ ἐπανευρίσκουν στὴ λαϊκή μας ἀρχιτεκτονική, στὴ νησιωτικὴ καὶ στὴν στεριανή.

* * *

Τὸ Μακεδονικὸ σπίτι ὀρθώνεται ἀνάμεσα σ' ἕνα μελαγχολικὸ τοπίο, ποὺ εἴτε κλείνεται ἀπὸ ψηλὰ καὶ ἄγρια βουνά, εἴτε εἶναι ἀνοικτὸ διάπλατα καὶ ἑνώνεται μὲ τὸν οὐρανό. Ὀρθώνεται ἀπὸ πάνω ἀπὸ μιὰ γῆ ὑγρὴ καὶ σκούρα καὶ καθὼς ἁπλώνουν μὲ τοὺς ἐξώστας τους ἢ τὴ στέγη τους πρὸς τὰ ἔξω, μοιάζουν μὲ δένδρα ἢ μὲ κάποια ὑδροχαρῆ φυτά.

Ὅταν τὰ βλέπῃ κανεὶς ἔτσι πανύψηλα μὲ τὰ πολλά τους παράθυρα, τοὺς φεγγῖτες τους, τοὺς ἐξῶστες τους ἢ τὴν προεξέχουσα στέγη, ἔχουν κάτι τὸ παραμυθένιο. Σοῦ θυμίζουν, τὰ σπίτια αὐτά, τὰ ἀρχοντικὰ ἐκεῖνα παλάτια, ποὺ μιλᾶνε τὰ παραμύθια.

Ἔχουν κάτι δραματικὸ καὶ κάτι τραγικὸ μαζὶ στοιχεῖο, ποὺ δὲν τὸ βρίσκεις οὔτε στὰ Ἰταλικὰ παλάτια τῆς Ἀναγεννήσεως.

Σὰν τὰ φυτὰ λὲς καὶ μοιάζουν, καὶ ὅπως σὲ τοῦτα αἰσθάνεσαι τοὺς χυμοὺς ποὺ τὰ τρέφουν νὰ ἀνεβαίνουν ἀπὸ τὸ χῶμα καὶ πάλι νὰ ξανακατεβαίνουν. Ἔτσι κι' ὅταν κυττᾷς τὰ σπίτια αὐτὰ νομίζεις πὼς κάποιος χυμὸς κυκλοφορεῖ μέσα στὶς ξύλινες κολῶνες τους, τοὺς ἐξῶστες τους.

* * *

Ὁ ρυθμὸς αὐτὸς εἶναι κοινὸς σ' ὅλο τὸν Αἶμο καθὼς καὶ στὴ Μικρασία. Ἦταν ὁ ἴδιος βασικὰ καὶ γιὰ τοὺς Ἕλληνες ὅσο καὶ γιὰ τοὺς Τούρκους καὶ γιὰ ἄλλες φυλές, μὲ τὴ διαφορὰ ὅμως ὅτι τὰ τούρκικα παλάτια ἔχουνε κάποια φίνα ψυχικότητα τῆς Ἀνατολῆς, μὲ ἐπίδρασι ἀραβοπερσική.

Ἡ αὐλὴ παίζει πάντα τὸν κυριώτερο ρόλο στὴν καθημερινὴ ζωὴ κάθε ἑλληνικοῦ σπιτιοῦ.

Ἡ αὐλὴ μένει ἀκόμη κατοικήσιμος χῶρος ἀπὸ τὰ πιὸ σπουδαῖα τῆς κατοικίας καὶ γιὰ τὸν ἐξωραϊσμό της καταβάλλονται ὅλως ἰδιαίτερες φροντίδες.

Ὁ ἐσωτερικὸς διάκοσμος τῶν σπιτιῶν τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Ἠπείρου, καθὼς καὶ τῶν ἄλλων τόπων τῆς Ἑλλάδος, διακρίνεται γιὰ τὴν τέλεια ἁρμονία ποὺ κατορθώνεται ἀπὸ μιὰ μεριὰ μὲ τὴν ἐναλλασσόμενη διαδοχὴ τῆς πλουσιοστόλιστης ὀροφῆς, τῶν διαφόρων διαμερισμάτων, τῆς ξύλινης ἐπενδύσεως τοῦ κάτω τμήματος τῶν τοίχων, τῆς διατάξεως τῶν ἑρμαρίων μὲ τοὺς θαλαμίσκους των, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ μὲ τὸν πλούσιο χρωματισμὸ τοῦ δαπέδου, σκεπασμένου μὲ ἐγχώρια καὶ ἀνατολίτικα χαλιά. Ξέχωρη ὅμως ὠμορφιὰ ἔχουνε τὰ χειροκέντητα ὑφάσματα. Ὅλος αὐτὸς ὁ διάκοσμος δείχνει φανερὰ πόσο ζωντανὸ στὰ λαϊκὰ αὐτὰ σπίτια εἶναι τὸ καλλιτεχνικὸ αἴσθημα καὶ πόσο ἁρμονικὰ συνδυάζει τὸ ὡραῖον μὲ τὸ χρήσιμο.

Ὅλα τὰ δωμάτια ἔχουνε τὸ πατροπαράδοτο τζάκι, ποὺ σοῦ θυμίζει τὴν ἀρχαία ἑ σ τ ί α, καθὼς καὶ τὸ μεγάλο διβάνι ποὺ πιάνει τὶς δυὸ ἢ τρεῖς πλευρὲς τοῦ σπιτιοῦ καὶ σοῦ θυμίζει τὸ τρίκλινον τῶν βυζαντινῶν ἀνακτόρων καὶ σπιτιῶν. Τὰ δὲ δωμάτια χρησιμοποιοῦνται ὅλα σχεδὸν γιὰ τὸν ἴδιο σκοπό. Τὸ ἴδιο δωμάτιο χρησιμεύει γιὰ διαμονή, γιὰ ὕπνο καὶ γιὰ τὸ φαγητὸ καθὼς καὶ γιὰ τὴν ὑποδοχὴ τῶν ξένων. Εὐρωπαϊκὰ ἔπιπλα, κρεββάτια, καρέκλες καὶ τραπέζια δὲν ταιριάζουνε σὲ τοῦτο τὸ περιβάλλον.

* * *

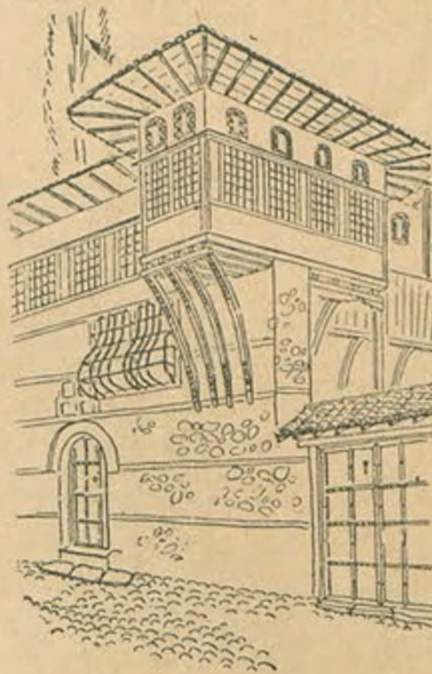
Πολλὰ περίφημα ἀπὸ τοῦτα τὰ σπίτια, ποὺ ὑπήρχανε τὸν περασμένα αἰῶνα στὰ Γιάννενα, εἶναι τώρα κατεστραμμένα.

Ἡ λαϊκὴ ἀρχιτεκτονικὴ ἔχει τὴ βάσι της στὴν τέλεια ἐναρμόνισι πρὸς τὸ φυσικὸν περιβάλλον καὶ στὶς συνήθειες τοῦ λαοῦ, καθὼς καὶ στὸ πρακτικὸ πνεῦμα τὸ ὁποῖον διέπει ὅλη τὴ διάταξι τῶν ὁδῶν καὶ τῶν σπιτιῶν.

Ὅταν φανερώθηκαν, ἀπὸ τὶς ἀνασκαφές, τὰ σπίτια καὶ οἱ δρόμοι τῶν ἀρχαίων πόλεων τῆς Δήλου καὶ τῆς Πομπηΐας μὲ τοὺς ἐξέχοντες ὀρόφους των καὶ τὰ ἐξώστεγα, πολλοὶ ἀρχαιολόγοι βρῆκαν μιὰ καταπληκτικὴ ὁμοιότητα μὲ τὰ λαϊκά μας σπίτια.

Μέσα στὴν ψυχὴ μερικῶν σπιτιῶν τοῦ Αἰγαίου, ποὺ ἡ μαύρη ἄβυσσος τῆς θάλασσας τὰ ἀπομονώνει ἀπὸ τὸν κόσμο, μπορεῖ νὰ διακρίνῃ κανεὶς πολλὰ ζωντανὰ ἴχνη τοῦ πανάρχαιου πολιτισμοῦ τοῦ Αἰγαίου.

I. K.

Ἀπὸ τὴ Βυζαντινὴ Ἐποποιΐα

ΜΕ ΤΟ ΝΙΚΗΦΟΡΟ ΦΩΚΑ

ὑπὸ : Μ. ΑΝ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τοῦτος θὰ μποροῦσε νὰ τοῦ δώση πληροφορίες, γιὰ τοὺς Καλυβῖτες... γιατὶ ἡ Πέργαμος ποὺ γνώρισε τέτοια δόξα, στὰ παληὰ χρόνια, ὕστερα ἀπὸ τὴν καταστροφὴ τοῦ 716 ἀπὸ τὸ Σαρακηνὸ Μωσλεμᾶ, κατάντησε ἕνα μικρὸ κι' ἀσήμαντο χωριουδάκι.

«Ἐκεῖ θὰ γνωρίζωνται ὅλοι μεταξύ τους», σκέφθηκε πολὺ φυσικὰ ὁ Ἀθανάσιος.

Τί παράξενο ὡς τόσο! Ὁ γνωστὸς ἀπὸ τὴν Πέργαμο δὲν ἤξερε κανένα Καλυβίτη.

—Μήπως ἄλλαξε τ' ὄνομά του ὁ πατέρας σου; ρώτησε ὁ Ἀθανάσιος τὸν Πέτρο... Κάποιος πατριώτης σας, ποὺ βρίσκεται ἐδῶ πέρα, μοῦ εἶπε πὼς δὲν ἔχει ἀκουστὰ τέτοιο ὄνομα.

Ὁ νέος τοῦρριξε μιὰ γρήγορη προσεκτικὴ ματιά... Ἀμέσως πιὸ ὕστερα χαμογέλασε.

—Ναί, ἀπήντησε, οἱ ντόπιοι τόνε λένε Σκλάβο. Ἡ σκλαβιά του, βλέπεις, πῆρε τέλος, μ' ἀπόμεινε τ' ὄνομα γιὰ νὰ τοῦ τὴ θυμίζη.

—Καὶ τί δουλειὰ κάνει;

—Σιδερᾶς εἶναι. Ἔχει ἕνα μαγαζάκι ἐκεῖ κάπου παράμερα... καὶ δίπλα μιὰ φωληὰ μὲ πλίθους... Τὴν ἔχτισε ὁ ἴδιος μὲ τὰ χέρια του.

Σωστά... Δὲν εἶναι παράξενο ποὺ δὲν τὸν γνωρίζουν. Μὲ κανένα δὲ συναναστρέφεται... Εἶναι βαρύθυμος πάντα του ἀπὸ τὰ βάσανα τὰ περασμένα, μὰ καὶ τὰ τωρινά.

Ποῦ βρίσκεται αὐτὸς ὁ πατριώτης μου; Πῶς τόνε λένε; ρώτησε ὕστερα ἀπὸ μικρὴ σιωπή.

Ὁ Ἀθανάσιος τοῦ εἶπε καὶ τ' ὄνομα καὶ τὸ μέρος, ἂν ἤθελε νὰ τὸν συναντήση. Ὡς τόσο δὲν μποροῦσε νὰ ἡσυχάση κι' ἐξακολουθοῦσε νὰ κυττάζη τὸν νέο μὲ πολλὴ προσοχή. Κάποια σκέψη τὸν βασάνιζε.

—Ἐσὺ στὴν Πέργαμο γεννήθηκες; ρώτησε πάλι.

—Ἔτσι μοῦ εἶπε ὁ πατέρας μου, ἀπάντησε γελῶντας ἐκεῖνος. Κι' ἂν ἔχης λόγους νὰ μὴν τὸ πιστεύῃς, δὲν μπορῶ διαφορετικὰ νὰ σοῦ τὸ βεβαιώσω.

Ὁ Ἀθανάσιος δὲν ἔδειξε καθόλου πὼς κατάλαβε τὴν εἰρωνεία καὶ ξαναρώτησε:

—Ἀπὸ τότε ποὺ ἄρχισες νὰ νοιώθης, λοιπόν, δὲ μάκρυνες ποτὲ ἀπὸ τὸν τόπο σου καὶ τὸν πατέρα σου;

—Ποτέ!... Θυμοῦμαι μάλιστα, μὰ θἄμουν πολὺ μικρὸς τότε, ποὺ ἡ μάνα μου μὲ πήγαινε στ' ἀργαστῆρι. Ἐκεῖ καθὼς τὸν ἔβλεπα ἀνάμεσα στὶς φλόγες νὰ κοπανάη μὲ τὴ βαρειὰ τὸ πυρωμένο σίδερο, φοβόμουν καὶ ριχνόμουν στὸ λαιμό της κλαίγοντας.

—Μὰ γιατὶ ὅλα αὐτὰ τὰ ρωτήματα, γέρο;

—Νά, ἤθελα νὰ μάθω, ἐξήγησε ὁ Ἀθανάσιος, καὶ μὴ σοῦ κακοφανῆ... Πῶς νὰ σοῦ πῶ... βλέπεις στοὺς δύσκολους τούτους καιροὺς ὅλα γίνονται... Κι' ἐμεῖς ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ κόσμου βρεθήκαμε ἐδῶ πέρα. Κι' ἂν ὁ Γρηγόρης Κομιτᾶς δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ μάθη ποιοὶ ἦταν οἱ γονιοί του καὶ ποιὸ τὸ χρέος του... Θέλω νὰ πῶ... Θὰ μποροῦσε μιὰ χαρὰ νὰ πιστεύη πὼς ἐγὼ τάχα εἶμαι ὁ πατέρας του. Ἔτσι δὲν εἶναι;

—Μπορεῖ, μὰ δὲν καταλαβαίνω τί θὲς νὰ πῆς ...

Ὁ Ἀθανάσιος ἔδειχνε πολὺ στενοχωρημένος.

—Μὲ συμπαθᾶς, παιδί μου, μά... πάντα κανεὶς πάει νὰ φανταστῆ κάτι ποὺ ἡ καρδιά του τ' ἀποθυμᾶ. Ἔτσι καὶ τώρα μόλις σὲ εἶδα...

Καὶ τέλος πάντων πρόσθεσε μὲ ἀπόφαση:

—Μήπως δὲν εἶσαι γυιὸς τοῦ σιδερᾶ;

—Μὰ τί λές, Ἀθανάσιε; φώναξε ξαφνιασμένη ἡ κυρὰ Σταύραινα.

Ὁ Πέτρος γέλασε μ' ὅλη του τὴν καρδιά.

—Ἀλήθεια, εἶπε, μπορεῖ νἆμαι κι' ἐγὼ κανένα ἀρχοντόπουλο... ποιὸς ξέρει! Μονάχα ποὺ ἂν ὁ σιδερᾶς μοῦ τὸ κρυβε, θὰ βρισκόταν, λέω, κανένας Χριστιανὸς νὰ μοῦ τὸ φανερώση.

Ξαφνικὰ πετάχτηκε μπροστά μου ἕνα ἀσκητής.

Καὶ πρόστεσε εὐθὺς πιὸ ὕστερα σοβαρώτερα:

—Τέτοια πράματα δὲ γίνονται παρὰ μονάχα στὰ παραμύθια... κι' ὁ κακομοίρης ὁ κύρης μου δὲν εἶχε περισσευούμενο ψωμὶ γιὰ νὰ ταγίζη καὶ ξένα στόματα.

Ὁ Ἀθανάσιος δὲ μίλησε πιά. Ἔσκυψε μονάχα τὸ κεφάλι κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο ἔφυγε πολὺ συλλογισμένος.

Περισσότερο ἀπ' ὅλους ἀποροῦσε ὁ Γρηγόρης. Ἤξερε πὼς ὁ προστάτης του ἤτανε πάντα λιγόλογος καὶ μετρημένος· γιὰ νὰ πῆ κάτι τὸ ζύγιζε πρῶτα πολὺ μέσα του. «Τί φαντάστηκε ἆρά γε;» ἀναρωτοῦσε τὸν ἑαυτό του, «καὶ γιατί;»

Αὐτὰ ποὺ ἱστοροῦμε πάρα πάνω γίνηκαν τὸ πρωΐ. Τὸ ἀπομεσήμερο τῆς ἴδιας μέρας ὁ Ἀθανάσιος πῆγε στὸ σπίτι τοῦ γνωστοῦ του ἀπὸ τὴν Πέργαμο νὰ ρωτήση, ὄχι πιὰ γιὰ τοὺς Καλυβῖτες, μὰ γιὰ τὸ Σκλάβο τὸ σιδερᾶ. Ἐκεῖ ὅμως τὸν περίμενε ἄλλο ξάφνιασμα.

Ἔξω στὴν πόρτα εἶδε μαζεμένους πολλοὺς γειτόνους καὶ περαστικούς. Ἄλλοι συζητοῦσαν ζωηρά, ἄλλοι κύτταζαν μέσα ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα πρὸς τὴν αὐλή.

—Τί τρέχει; ρώτησε.

—Νά, φέρανε τὸ νοικοκύρη, τώρα δά, μέσ' στὰ αἵματα.

—Γιατί; Πῶς;

—Τὸν χτύπησαν μὲ μιὰ πέτρα στὸ κεφάλι.

—Δὲν τὸν χτύπησαν, μὴν ἀκοῦς, πρόφτασε ἕνας ἄλλος... Ἦταν ἥσυχος ἄνθρωπος, δὲν εἶχε ἐχτρούς. Τὴ δουλειά του κύτταζε.... Σωστὸ ἀρνὶ τοῦ Θεοῦ.... Ἀπὸ κάποιο λιακωτὸ θὰ πεσε ἡ πέτρα καὶ καθὼς περνοῦσε ἀπὸ κάτω... Κατάλαβες; Κακὴ ὥρα μονάχα... Αὐτὸ εἶναι.

Ὁ Ἀθανάσιος τοὺς κύτταζε σὰν χαμένος.

—Μπορῶ νὰ τὸν δῶ; ρώτησε.

—Ξέρω κι' ἐγώ; Μὰ καὶ ποιὸς θὰ σὲ ἐμποδίση; Αὐτὸς εἶναι δῶ πέρα ἔρμος.

Ὁ Ἀθανάσιος πέρασε στὴν αὐλὴ καὶ προχώρησε σ' ἕνα μικρὸ καμαράκι δεξιά. Ἐκεῖ στὴ μέση πάνω σὲ μιὰ σανίδα εἶδε ξαπλωμένο τὸν φτωχὸν ἄνθρωπο μὲ δεμένο τὸ κεφάλι. Κατακίτρινος καὶ μὲ κλειστὰ μάτια δὲν ἔδινε σημάδι πὼς ζῆ.

—Πρέπει νὰ στείλωμε μήνυμα στὸν ξενῶνα... εἶπε ὁ Ἀθανάσιος.

—Τώρα; Στείλαμε κι' ὅλας, τοῦ ἀπάντησε ἕνας γέρος ποὺ καθόταν δίπλα καὶ φαινότανε πολὺ λυπημένος.

Στὴ Θεσσαλονίκη καὶ τὶς μεγάλες Βυζαντινὲς πολιτεῖες ὑπάρχανε τέτοιοι ξενῶνες γιὰ τοὺς ἀρρώστους, νοσοκομεῖα, ὅπως θὰ λέγαμε σήμερα. Ἐκεῖ βρίσκονταν καὶ γιατροὶ καὶ νοσοκόμοι καὶ ἐξκουβήτορες, βοηθοὶ δηλαδή, ποὺ μένανε πάντα ἐκεῖ, νύ-

χτα - μέρα, μήπως παρουσιαστῇ καμμιὰ περίσταση ποὺ χρειαζόταν γρήγορη βοήθεια. Ἔτσι οἱ ξένοι καὶ οἱ περαστικοὶ σὲ ὥρα ἀνάγκης εἴχανε ποῦ νὰ καταφύγουν.

Ὕστερα ἀπὸ λίγο πράγματι φτάσανε δυὸ νοσοκόμοι μὲ φορεῖο καὶ τὸν ἐπῆραν. Ὁ Ἀθανάσιος πῆγε μαζί τους.

—Θὰ χρειαστῇ νὰ μείνῃ κάμποσο καιρὸ κατάκοιτος, τοῦ εἶπε ὁ γιατρὸς ποὺ τὸν ἐξέτασε. Ἡ πληγή του εἶναι σὲ κακὸ μέρος... μπορεῖ νὰ βλάψῃ καὶ τὸ φῶς του... Ἂν δὲν ἀφορμίσῃ, πρόστεσε, γιατὶ τότε βέβαια δὲν ἔχει ἐλπίδα νὰ σωθῇ. Γνωστός σου εἶναι;

—Ναί. Ἀγόραζε κεριὰ ἀπὸ τὸ κηροπρατεῖο μου καὶ τὰ μεταπουλοῦσε στὶς γειτονιές. Κεριὰ καὶ λιβάνι. Ἦταν ἥσυχος καὶ καλὸς ἄνθρωπος.

—Τότε λοιπὸν ποιὸς τὸν χτύπησε; Γιατί; Μὰ τέτοια μέρα, ὁ ἀθεόφοβος.

—Ἔπεσε, λένε, μιὰ πέτρα ἀπὸ ψηλά, καὶ τὸν βρῆκε ἔτσι στὴν τύχη.

—Ἂ μπᾶ!... εἶπε ὁ γιατρὸς μὲ βεβαιότητα. Ἂν ἦταν ὅπως λές, δὲν μποροῦσε νἄχῃ τὴν πληγὴ στὸ πίσω μέρος τῆς κεφαλῆς. Ἐκτὸς ἂν καθότανε ξαπλωμένος μπρούμυτα στὴ μέση τοῦ δρόμου καὶ περίμενε τὸ τυχερό του.

Ὁ Ἀθανάσιος ἔφυγε πολὺ συλλογισμένος. «Ἄλλο μυστήριο πάλι ἐτοῦτο... Ὡς τόσο μπορεῖ νὰ κάνῃ καὶ λάθος ὁ γιατρός. Θεὸς δὲν εἶναι νὰ ξέρῃ... καὶ πολλὲς φορὲς παρουσιάζονται ἔτσι μερικὰ περιστατικά, ποὺ εἶναι ν' ἀπορῇς... Μήπως δὲν ἦταν ἀνεξήγητη ἡ ὁμοιότητα ποὺ εἶχε ὁ ἀνεψιὸς τῆς κυρὰ Σταύραινας μὲ τὸ Γρηγόρη; Θὰ πῇς: «Ἄνθρωπος τ' ἀνθρώπου μοιάζει καὶ τὸ πρᾶμα τοῦ πραμάτου», μὰ ὄχι πάλι κι ἔτσι. Κι' ὕστερα ἡ φωνὴ κι' οἱ χειρονομίες οἱ ἀπότομες ποὺ ἔδειχναν δυνατὴ θέληση καὶ ψυχὴ φλογερή, πῶς τοῦ θύμιζαν τὸν παληό του ἀφεντικό, τὸν ἀκρίτα Ἰωάννη Κομιτᾶ! Ἂν ζοῦσε ὁ μεγάλος ἀδερφὸς τοῦ Γρηγόρη, θἄτανε ὁ ἴδιος. Τὸ ἴδιο ὄνομα Πέτρος... Τὰ ἴδια χρόνια... Μὰ πάλι ποῦ τὸν βρῆκε ὁ Καλυβίτης; Καὶ νὰ μὴ θυμᾶται τίποτα, ἀφοῦ ἦταν ὀχτὼ χρονῶν τότε ποὺ τὸν σκλάβωσαν οἱ Σαρακηνοὶ μαζὶ μὲ τὴ μάνα του! Μήπως θέλει νὰ τὸ κρύψῃ ἆρά γε; Καὶ γιατί; Δίχως ἄλλο, ὅλα τοῦτα ἤσανε τρέλλες καὶ κούφιες ἐλπίδες...»

Τέτοιες σκέψεις τὸν τυραννοῦσαν καὶ καθὼς εἶχε βγῆ σ' ἕνα μεγάλο δρόμο, ὅπου τὸ πλῆθος πηγαινοερχότανε μὲ χαρούμενη βουή, συχνὰ ἔπεφτε πάνω στοὺς διαβάτες ποὺ γύριζαν καὶ τὸν κύτταζαν περίεργα. Ξάφνου κάποιος ἔτρεξε καὶ τὸν ἔπιασε ἀπὸ τοὺς ὤμους. Σήκωσε τὸ κεφάλι. Μπροστά του στεκόταν ἕνας καλόγερος μὲ ράσα καταξεσκισμένα. Εἶδε κι' ἔπαθε νὰ τὸν γνωρίσῃ. Μέσα σὲ τρία χρόνια, ποὺ εἶχε νὰ τὸν δῇ, γέρασε τόσο πολύ...

—Παφνούτιε, φώναξε, Παφνούτιε... Τί γυρεύεις ἐδῶ πέρα; Πότε ἦρθες;

Μὰ ὁ Παφνούτιος, γιατὶ αὐτὸς ἤτανε, τὸν κύτταζε μονάχα καὶ δὲν ἄνοιγε τὸ στόμα του νὰ πῇ μιὰ λέξη! Τὰ μάτια του, ποὺ ἤσανε πάντα ὀρθάνοιχτα, σὰν τοῦ παιδιοῦ, καὶ ἥσυχα, σὰ νὰ κρατοῦσαν ἐκεῖ κλεισμένη τὴ χαρούμενη ξενοιασιὰ τῆς φύσεως, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ δούλευε μοῦτσος στὰ πραματευτάδικα καράβια, ἔδειχναν πὼς πέρασε ἀπὸ πάνω κάποια φριχτὴ δοκιμασία. Ἕνα ἐρωτηματικὸ ὅλο τρόμο καὶ ἀπορία κρεμόταν ἐκεῖ στὰ γαλανά τους βάθη.

—Τί ἔπαθες, Παφνούτιε, γιατὶ δὲν μιλᾶς;

—Δὲν ξέρεις τίποτα; τσέβδισε ἐπὶ τέλους ἐκεῖνος... Τίποτα; Τίποτα;

Μιὰ κρύα ὑποψία πέρασε σὰ μαχαίρι τὴν καρδιὰ τοῦ Ἀθανασίου.

—Ὁ ἀδερφός μου; ρώτησε.

—Κι' ὁ ἀδερφός σου κι' ὅλοι οἱ πατέρες μαζί του. Τὸ μοναστῆρι καπνίζει... ἕνας σωρὸς ἀπὸ πέτρες καὶ ξύλα μονάχα...

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΑΥΡΙΑΝΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

> **Ε**ἶπεν ὁ Κύριος· ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθείτω μοι. Ὃς γὰρ ἂν θέλῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι, ἀπολέσῃ αὐτήν· ὃς δ' ἂν ἀπολέσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἕνεκεν ἐμοῦ καὶ τοῦ εὐαγγελίου, οὗτος σώσει αὐτήν. Τί γὰρ ὠφελήσει ἄνθρωπον ἐὰν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον, καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ; Ἢ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ; Ὃς γὰρ ἐὰν ἐπαισχυνθῇ με καὶ τοὺς ἐμοὺς λόγους ἐν τῇ γενεᾷ ταύτῃ τῇ μοιχαλίδι καὶ ἁμαρτωλῷ, καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπαισχυνθήσεται αὐτὸν ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ τοῦ Πατρὸς αὐτοῦ μετὰ τῶν ἀγγέλων τῶν ἁγίων. Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι εἰσί τινες τῶν ὧδε ἑστηκότων, οἵτινες οὐ μὴ γεύσωνται θανάτου ἕως ἂν ἴδωσι τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἐληλυθυῖαν ἐν δυνάμει.

Εἶπεν ὁ Κύριος: Ὅποιος θέλει νὰ ἔλθῃ ὀπίσω μου ἂς ἀπαρνηθῇ τὸν ἑαυτόν του, ἂς σηκώσῃ τὸν σταυρόν του καὶ ἂς μὲ ἀκολουθήσῃ. Διότι ἐκεῖνος ποὺ θὰ ἤθελε νὰ σώσῃ τὴν ζωήν του θὰ χάσῃ αὐτήν. Ἐκεῖνος δὲ ποὺ θὰ χάσῃ τὴν ζωήν του γιὰ μένα καὶ τὸ Εὐαγγέλιόν μου, αὐτὸς θὰ ζήσῃ αἰώνια. Διότι τί θὰ ὠφεληθῇ ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος ποὺ θὰ κατακτήσῃ ὅλον τὸν κόσμον, ἀλλὰ θὰ χάσῃ τὴν ψυχήν του; Ἢ ποιὸ ἀντάλλαγμα μπορεῖ νὰ δώσῃ ἕνας ἄνθρωπος γιὰ τὴν ψυχήν του; Λοιπὸν ἐκεῖνος ποὺ θὰ περιφρονήσῃ ἐμένα καὶ τὴν διδασκαλίαν μου εἰς τὸν κόσμον τοῦτον τὸν ἁμαρτωλὸν καὶ γεμᾶτον ἀπὸ κακίες, ἔτσι θὰ περιφρονηθῇ καὶ ἀπὸ ἐμένα ὅταν θὰ ἔλθω μὲ τοὺς ἀγγέλους γεμᾶτος ἀπὸ τὴν δόξαν τοῦ ἐπουρανίου μου πατέρα. Καὶ ἔλεγεν εἰς τοὺς μαθητάς του: Πραγματικὰ σᾶς λέγω ὅτι μερικοὶ ποὺ στέκονται ἐδῶ τώρα δὲν θὰ δοκιμάσουν τί εἶναι ὁ θάνατος μέχρις ὅτου ἴδουν ἐρχομένην μὲ μεγάλην δύναμιν τὴν βασιλείαν τοῦ ἐπουρανίου Θεοῦ.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Πόσο μεγάλη ἀλήθεια ἔχουν τὰ λίγα αὐτὰ λόγια τοῦ Θεανθρώπου: «Τί γὰρ ὠφελήσει ἄνθρωπον, ἐὰν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ;». Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ὑπενθυμίζει εἰς ἡμᾶς ὅτι δὲν ἔχομεν μόνον σῶμα ἀλλὰ καὶ ψυχήν. Μᾶς λέγει ὅτι εἰς τὸν πρόσκαιρον τοῦτον κόσμον ἂν ἀποκτήσωμεν κάθε ὑλικὸ ἀγαθὸ καὶ ὁποιαδήποτε ἐπίγειο ἀπόλαυσι καὶ μὲ τὰς κακὰς πράξεις καταδικάσωμεν τὴν ψυχήν μας νὰ εἶναι βουτηγμένη στὴν ἁμαρτία ὄχι μόνον κανένα κέρδος δὲν θὰ ἐπιτύχωμε στὴν μέλλουσα αἰωνία ζωὴ ἀλλὰ καὶ θὰ καταδικασθῶμεν εἰς τὴν αἰωνίαν κόλασιν.

Ἑπομένως ὁ μεγάλος μας διδάσκαλος μᾶς διδάσκει μὲ τὸ αὐριανόν του Εὐαγγέλιον ὅτι ἐπάνω ἀπὸ κάθε μας σκέψι καὶ ἀπὸ κάθε φροντίδα, πρέπει νὰ προσέχωμεν νὰ κάμνωμεν πράξεις ποὺ θὰ ὠφελήσουν τὴν ψυχήν μας καὶ θὰ τὴν σώσουν ἀπὸ τὰς ἁμαρτίας.

Ἀλλὰ πότε καὶ πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ σώσωμεν τὴν ψυχήν μας; Ὅταν πρῶτα-πρῶτα ζῶμεν σύμφωνα μὲ τὰ παραγγέλματα τοῦ Θεοῦ. Ὅταν ἐργαζώμεθα πάντοτε διὰ τὸ καλὸν καὶ περιορίζωμεν τὰς παρανόμους ὀρέξεις καὶ ἐπιθυμίας.

Εἰς τὸν ἀγῶνα μας κατὰ τῆς ἁμαρτίας ἔχομεν μεγάλον σύμμαχον καὶ συμπαραστάτην μας τὸν Θεόν.

Ἐὰν ὅμως ἡμεῖς ἀντὶ νὰ φροντίζωμεν διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς καὶ ἑπομένως τοῦ ἑαυτοῦ μας ἀπερίσκεπτα παραδιδώμεθα εἰς τὰς ὑλικὰς ἀπολαύσεις καὶ τὰ ἐπίγεια ἀγαθά, τότε ἀδιαφοροῦμεν διὰ τὰ ψυχικὰ ὠφελήματα καὶ ἔστω καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλωμεν παραδιδόμεθα εἰς τὸν διάβολον. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος διέρχεται τὴν ζωήν του μέσα στὴν ἁμαρτία, τότε καταδικάζει τὴν ψυχήν του εἰς τὴν μεγαλειτέραν καταδίκην. Ἐκεῖνος ποὺ ἔχει ὅλα τὰ ἐπίγεια ἀγαθὰ καὶ ἀδιαφορεῖ διὰ τὴν ψυχήν του εἶναι υἱὸς τῆς καταστροφῆς. Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εὕρῃ οὔτε ἡσυχία οὔτε ἀνάπαυσι. Τὸν περιμένουν τὰ βασανιστήρια τῆς αἰωνίας κολάσεως.

Γι' αὐτὸ λοιπὸν ἂς ἔχωμε στὸ νοῦ μας διαρκῶς ὅτι στὸν κόσμο τοῦτο λίγο θὰ ζήσωμε κι' ἑπομένως τὰ καλὰ τοῦ κόσμου τούτου πρόσκαιρα θὰ τἄχωμε, ἂς ἔχωμε στὸ νοῦ μας πῶς νὰ παραδώσωμεν ὅσον τὸ δυνατὸν καθαρὰν τὴν ψυχήν μας εἰς τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ, ἂς φροντίζωμεν μήπως διὰ τὰ ἐφήμερα ἀγαθὰ τοῦ κόσμου τούτου χάσωμε γιὰ πάντα τὴν ψυχή μας. Ἂς ἔχωμεν κάθε στιγμὴ στραμμένη τὴν προσοχή μας στὸ καλὸ τῆς αἰωνίας μας ψυχῆς καὶ ὄχι στὰς ἀπολαύσεις τοῦ προσωρινοῦ μας σώματος.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Θάλαττα, θάλαττα!...

Θὰ σᾶς εἶναι γνωστὴ ἡ μυριόστομη κραυγὴ χαρᾶς, ὁ θριαμβευτικὸς ἀλαλαγμὸς ποὺ φούσκωσε τὰ στήθη τῶν Μυρίων καὶ ὑψώθηκε στὸν οὐρανὸ τῆς Μικρασίας, ὅταν αὐτοὶ ἀντίκρυσαν κάτω μακριὰ τὴ γαλανὴ θάλασσα. Ἦταν Ἕλληνες, λαὸς γεννημένος, μεγαλωμένος, ζυμωμένος στὴ θάλασσα κι' ἡ νοσταλγία της εἶχε θεριέψει μέσα τους ἐκεῖ στὰ βάθη τῆς Ἀνατολῆς. Μόλις τὴν ξεχώρισε τὸ μάτι τους νὰ γαλανίζῃ κάτω στὸ πρωϊνὸ

φῶς, ἦταν σὰ νάβλεπαν τὴν πατρίδα, τὸ σπίτι τους, τοὺς δικούς τους.

Ἡ θάλασσα, ποὺ ζώνει τὴν Ἑλλάδα ὁλόγυρα, τὴν ἀγκαλιάζει, τὴ λούζει, τὴ νανουρίζει, τὴ δροσίζει μὲ τὶς μυροβόλες αὖρες της καὶ χαϊδεύει τὶς χαῖτες τῶν βουνῶν της μὲ τὰ μαϊστράλια της, εἶναι τὸ μέγα ἐκεῖνο στοιχεῖο ποὺ ἔσμιξε μὲ τὴν Ἑλληνικὴ στεριὰ κι' ἔδωσε τὴν ἰδιοτυπία στὴν Ἑλληνικὴ πατρίδα, τῆς χάραξε τὰ πεπρωμένα της κι' ἐπέδρασε στὸ χαρακτῆρα τῆς φυλῆς. Τὰ βουνὰ μπορεῖ νὰ στεριώσανε τὴ φυλή, νὰ τῆς δώσανε τὸ γερὸ ρίζωμα. Μὰ ἡ θάλασσα τῆς ἔδειξε τοὺς μεγάλους δρόμους γιὰ τὰ μακρινὰ πετάγματά της, τὸ μεγαλούργημά της. Ἡ θάλασσα ἔδειξε στὴν Ἑλλάδα τὸ χρυσόμαλλο δέρας, δηλαδὴ τὸ ἐμπόριο, τὸν πλοῦτο, τὸν ἀποικισμὸ καὶ τὴν κάλεσε νὰ πάῃ νὰ τὸ πάρῃ μὲ τοὺς τολμηροὺς θαλασσοπόρους της.

Ἔτσι ἐξηγεῖται ὡραῖα καὶ ὁ μῦθος τῆς φιλονικίας τοῦ Ποσειδῶνα μὲ τὴν Ἀθηνᾶ γιὰ τὸ βάφτισμα τῆς Ἀθήνας. Ἡ Ἀθηνᾶ τῆς ἔδωσε τὴν ἐληὰ σύμβολο εὐτυχίας καὶ ἀγροτικῆς εἰρηνικῆς ζωῆς, ἀλλὰ ὁ Ποσειδῶνας τῆς ἔδωσε τὸ νερό, τὴ θάλασσα. Κι' αὐτὸ ἦτανε τὸ μεγαλύτερο δῶρο. Ἡ Ἀθήνα ἔγινε ἡ θαλασσοκράτειρα τοῦ καιροῦ της, πρόκοψε ὅσο ποτὲ καμμιὰ χώρα τοῦ κόσμου, στὰ γράμματα καὶ στὶς τέχνες, μεγαλούργησε καὶ στὸ μοιραῖο κι' ἔνδοξο θάνατό της μᾶς ἄφησε ἱερὴ κληρονομία αὐτὰ τὰ αἰώνια ἀριστουργήματα πάνω στοὺς ἱεροὺς λόφους τῆς Ἀθήνας.

Ἡ Ἑλλάδα ἔγινε αὐτὸ ποὺ ἔγινε κι' ἔφτασε νὰ δημιουργήσῃ τὸ «Ἑλληνικὸ θαῦμα», μονάχα ὅταν ὁ λαός της κατέβηκε στ' ἀκρογιάλια, ἔφτιαξε καράβια καὶ ταξίδεψε. Ἔτσι ἄρχισε ὁ περίφημος καὶ καταπληκτικὸς ἀποικισμὸς στὴν Ἰωνία, Πόντο, ὥς τὸ Γιβραλτὰρ κι' ἔφερε τὸν πλοῦτο καὶ τὸ μεγάλωμα τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ κόσμου.

Ἡ θάλασσα προσφέρθηκε στὴν Ἑλλάδα μας ἀπ' τὸ Δημιουργό, ὄχι ἄγρια, ἀβυσσαλέα, ἐκδικητικὴ κι' ἀδάμαστη, μὰ γλυκειά, ἥμερη κι' εὐκολοκατάχτητη. Ὅπου ἡ θάλασσα ἔσμιξε μὲ τὴν Ἑλληνικὴ στεριὰ ἔκανε λιμάνια, ἀγκάλες καλόδεχτες, ἀπανεμιὲς καὶ μυριάδες κόρφους καταφύγια. Μοναδικὰ ἀκρογιάλια γιὰ ἀκτοπλοΐα. Λίγο ν' ἀγριέψῃ ἡ θάλασσα μπορεῖ κάθε πλεούμενο κάπου ἐκεῖ κοντὰ νὰ ποδίσῃ, νὰ καταφύγῃ καὶ ν' ἀπαγκειάσῃ. Ἔτσι μπόρεσε κι' ἡ πρωτοτάξιδη θρυλικὴ «Ἀργὼ» νὰ κάνῃ τὸ πρῶτο καὶ παρθενικὸ ταξεῖδι της στὸν κόσμο πρὸς τὴ μυθικὴ Κολχίδα μὲ τὸν μεγαλοφάνταστο Ἰάσονα, τὸν πρῶτο θαλασσοπόρο τοῦ κόσμου, καπετάνιο της. Ἔτσι μπόρεσαν νὰ γίνουν καὶ οἱ πρῶτες ὑπερπόντιες ἐκστρατεῖες, ὅπως π. χ. ὁ Τρωϊκὸς πόλεμος. Ἀπ' τὴν ἀρχὴ λοιπὸν ἡ θάλασσα προσφέρθηκε στὴ φυλή μας νὰ τὴν καταχτήσῃ. Μὰ καὶ τὸ ἀνοιχτὸ πέλαγος δὲν ἦταν ἀδιάβατο. Νησάκια σπαρμένα ἀνάμεσα ἦτανε γεφύρια γιὰ τὸ πέρασμα στὶς ἀπέναντι ἀκτές. Ἡ θάλασσα χάρισε στὴν Ἑλλάδα τὸ γλυκὺ κλῖμα της, ποὺ τὴν κάνει νὰ στέκεται κοντὰ στὶς πιὸ φημισμένες καὶ προνομιοῦχες χῶρες, γιὰ ταξίδια καὶ γιὰ διαμονὴ τῶν ξένων. Οἱ Ἕλληνες λοιπὸν ἀδίσταχτα μποροῦμε νὰ θεωρηθοῦμε λαὸς θαλασσινός. Οἱ σελίδες τῆς μεγάλης ἱστορίας μας μπορεῖ νὰ μυρίζουν βουνὸ καὶ λεβέντικο ἀέρα, μυρίζουν ὅμως ἁρμύρα κι' ἀντιλαλοῦνε ἀπ' τὸ κῦμα καὶ τὸ βούϊσμα τῶν ξαρτιῶν. Ἂν τὰ βουνὰ δώσανε τοὺς ἀρματωλοὺς καὶ τοὺς κλέφτες, ἡ θάλασσα ἔδωσε τὰ θαλασσοπούλια τοῦ 21. Ἡ θάλασσα ἔθρεψε τοὺς Ἕλληνες ναυτικούς, ἐμπόρους καὶ κουρσάρους. Ἡ Ὕδρα, Σπέτσες καὶ Ψαρὰ ἦταν ναυτικὲς ἀκροπόλεις. Τὶς θάλασσες σκίζανε χιλιάδες κομμάτια, περήφανα μπρίκια, μπάρκα, σκοῦνες, μπρατσέρες. Λογῆς λογῆς σκαριὰ μὲ τ' ἅλμπουρά τους καὶ τὰ μεγάλα τους πανιά. Οἱ καπετανέοι τους γνωστοὶ σ' ὅλα τὰ πόρτα καὶ τὰ πέρατα τοῦ κόσμου. Αὐτὰ ὅλα σὰν ἦρθε ἡ ἅγια ὥρα κι' ἀκούστηκε τὸ μέγα κάλεσμα γιὰ τὴ λευτεριὰ τῆς πατρίδος, μπήκανε στὸν ἱερὸ ἀγῶνα. Καὶ νὰ τὰ μεγάλα θαλασσινὰ τρόπαια, οἱ ἔνδοξοι θαλασσομάχοι, οἱ Μιαούληδες, οἱ Κανάρηδες καὶ ἄλλοι, οἱ ἀδρὲς ἐκεῖνες μορφὲς ποὺ μοιάζουν μὲ βράχια δαρμένα ἀπ' τὸ κῦμα, ψημένα ἀπ' τὸν ἥλιο καὶ τὴν ἁρμύρα. Οἱ Ἕλληνες πρῶτοι στ' ἁρμένισμα, στὸ γύρισμα τῶν ἀνέμων, στὸν προσανατολισμὸ μὲ τὴ νύχτα, στὸ ἰσάρισμα τῶν πανιῶν σβέλτοι, τολμηροὶ στὰ γιουρούσια. Κι' ὁ ἀγῶνας, τέλος, στὴ θάλασσα κρίθηκε στὸ Ναυαρῖνο. Καὶ σήμερα, στὴν εἰρηνικὴ περίοδο ποὺ περνᾶμε, εἴμαστε ἀπ' τοὺς πιὸ δραστήριους λαοὺς στὰ θαλασσινὰ ἔργα. Ἡ χώρα μας εἶναι ἡ πέμπτη, ἀπὸ ἀπόψεως ἐμπορικοῦ ναυτικοῦ, χώρα τοῦ κόσμου. Ἑξακόσια καὶ πάνω κομμάτια φορτηγὰ σκίζουν ὅλους τοὺς ὠκεανοὺς κι' ἡ σημαία μας κυματίζει — δεῖγμα ἐθνικῆς ὑπερηφάνειας καὶ δραστηριότητος — στὰ λιμάνια ὅλου τοῦ κόσμου. Κι' ὁ ἐπιβατικὸς καὶ ἁλιευτικός μας στόλος εἶναι πολὺ ἀνεπτυγμένος. Ἑλληνικὰ σφουγγαράδικα μὲ τολμηροὺς δύτες φτάνουν ὥς τὴν Κευλάνη. Οἱ Ἕλληνες ἀγάπησαν τὴ θάλασσα, ἀφοῦ μαζί της συνέδεσαν τὴ ζωή τους, τὶς τύχες τῆς χώρας τους καὶ τῶν δικῶν τους.

Στὴν ἀρχαιότητα τῆς ἔδωσαν τὸ θεό της, τὸν Ποσειδῶνα. Στὸ θυμό του βύθιζε τὴν τρίαινα καὶ τάραζε τοὺς βυθούς της. Ὁ Αἴολος, διαταγμένος ἀπ' αὐτόν, ξαπολοῦσε τοὺς ἀνέμους ἢ τοὺς σταματοῦσε. Ἡ «Ὀδύσσεια» δὲν εἶναι παρὰ ἕνα μεγάλο ναυτικὸ ἔπος. Τί εἶναι ὁ Ὀδυσσέας παρὰ ἡ φυλή μας ἡ ἴδια. Ὁ ταξειδεμένος, τὸ καρτέρεμά του στὸ νησί, ἡ πίστι τῆς γυναίκας ποὺ τὸν καρτερεῖ, ἡ ἐπιστροφή, ὁ πολυπόθητος «νόστος». Οἱ δεκάχρονες περιπλανήσεις του δὲν εἶναι οἱ ἀδιάκοποι ἀγῶνες μὲ τὸ ἀνήσυχο ὑγρὸ στοιχεῖο ποὺ περιβάλλει τὴν Ἑλλάδα; Ἡ φαντασία τῶν ἀρχαίων ποὺ εἶχε τόσες μεγάλες πλαστικὲς ἱκανότητες ἔκανε τοὺς περίφημους μύθους καὶ θρύλους μὲ τὴ θάλασσα. Πῶς βγῆκε τὄνομα τῶν θαλασσῶν Αἰγαῖο, Ἰκάριο πέλαγος κτλ., τὰ μυθολογικὰ τέρατα, ποὺ κρατᾶνε τὶς ἀκτὲς καὶ τὰ μακρινὰ νησιά, οἱ Θέαινες κι' οἱ Νηρηΐδες, οἱ Σειρῆνες, οἱ Τρίτωνες ποὺ προμηνᾶνε φυσῶντας σὲ μεγάλα κοχύλια τὸν ἐρχομὸ τοῦ Ποσειδῶνα καὶ ἄπειροι ἄλλοι ἐνάλιοι θεοί; Οἱ ἀρχαῖοι ποιητὲς ἀφιέρωσαν ὡραιότατα κομμάτια ἀπὸ μεγάλες τους ἐμπνεύσεις μὲ

τὴ θάλασσα. Ὁ ποιητὴς καὶ κιθαρῳδὸς Ἀρίωνας ἔχει ἕνα ὡραιότατο ὕμνο ἀφιερωμένο στὸν Ποσειδῶνα ποὺ ἀρχίζει ἔτσι:

Τρανὲ θεέ, θαλασσινέ,
μὲ τὸ χρυσὸ καμάκι Ποσειδῶνα,
τῆς κυματούσας θάλασσας ἀφέντη.
Τριγύρω σου θεριὰ ποὺ πλένε
καὶ μὲ τὰ σπάραχνα ἀναπνένε
χοροπηδοῦν... κλπ.

Παρακάτω περιγράφει τὴ γνωστὴ περιπέτειά του, ποὺ τὸν πετάξανε οἱ λῃστὲς στὴ θάλασσα καὶ τὸν μετέφερε ἕνα δελφῖνι στὴν Κόρινθο, πάνω στὴν πλάτη του.

Περίφημος εἶναι ὁ νεοελληνικὸς μῦθος τῆς γοργόνας, γιὰ τὸ ψάρι ποὖναι μισὸ γυναῖκα καὶ βγαίνει μπρὸς στὰ Ἑλληνικὰ καράβια, τραγουδᾶ καὶ λέει: «Ζῆ ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος».

Οἱ νεώτεροι Ἕλληνες ἀγάπησαν τὴ θάλασσα. Τὰ νεώτερα Ἑλληνικὰ Γράμματα ἔχουν ἀφιερώσει ἕνα μεγάλο μέρος στὴ θάλασσα, στὴν ὀμορφιά της, στοὺς κινδύνους της, στὴ ζωὴ τῶν θαλασσινῶν. Πολλὰ δημοτικὰ τραγούδια μιλᾶνε γιὰ τὴ θάλασσα, ὅπως π.χ. εἶναι τὸ τραγοῦδι τοῦ «Κολυμπητῆ», τοῦ «Γιάννη τοῦ Σταθᾶ», τοῦ «Κὺρ Βορηᾶ» καὶ ἄλλα. Ὁ «Κὺρ Βορηᾶς» εἶναι μοιρολόγι ποὺ κλαίει τὸ χαμὸ τῶν καραβιῶν. Ἀρχίζει μὲ τὸ πασίγνωστο σ' ὅλο τὸ Πανελλήνιο:

Ὁ κὺρ Βορηᾶς παράγγειλε ὅλων τῶν [καραβιῶνε:
Καράβια π' ἀρμενίζετε, κάτεργα ποὺ [κινᾶτε
ἐμπᾶτε στὰ λιμάνια σας γιατὶ δὲ νὰ [φυσήξω...

Ἡ Νεοελληνικὴ πεζογραφία δὲν ἀσχολήθηκε λίγο μὲ τὴν θάλασσα. Ὁ μεγάλος μας διηγηματογράφος Ἀλέξανδρος Παπαδιαμάντης γράφει τὰ περισσότερα διηγήματά του μὲ ἥρωες τοὺς θαλασσινοὺς τῆς πολυνοσταλγημένης πατρίδας του Σκιάθου, τοῦ γραφικοῦ αὐτοῦ νησιοῦ τῶν Σποράδων. Ὁ Ἀλέξανδρος Μωραϊτίδης εἶναι στὰ ἴχνη του. Ὁ Καρκαβίτσας γράφει «Τὰ λόγια τῆς πλώρης» καὶ βάζει τοὺς θαλασσινοὺς νὰ λένε ἱστορίες ἀπ' τὴ ζωή τους γεμᾶτες Ὁμηρικὴ ἁπλότητα.

Τὸ ἴδιο καὶ ἡ Νεοελληνικὴ ποίησις.

Θαλασσινὰ γράψανε ὁ Περγιαλίτης, ὁ Οὐράνης ὁ ταξειδευτὴς κι' ὅλοι οἱ Ἕλληνες ποιητές, ποὺ ποιὸς λίγο ποιὸς πολύ, εἶχαν στιγμὲς ἐμπνεύσεως μὲ τὴ θάλασσα.

Καὶ τοὺς ζωγράφους μας τράβηξε ἡ θάλασσα. Τοὺς ἔδωσε ἄπειρα θέματα γιὰ δημιουργίες τῆς παλέτας τους. Ὁ Γκύζης, ὁ Λύτρας καὶ ἄλλοι πολλοὶ νεώτεροι κάνανε ὑπέροχες θαλασσογραφίες.

Νὰ λοιπὸν ἡ θάλασσά μας κι' ἡ μεγάλη μας παράδοσι. Ἐμεῖς οἱ νέοι κι' οἱ νέες, ποὺ ἀποτελοῦμε τὴ συνέχεια καὶ τὴν ἐλπίδα τῆς αὔριο, πρέπει νὰ συνεχίσουμε τὴ θαλασσινὴ παράδοσι τῆς φυλῆς μας, ν' ἀγαπήσουμε βαθειὰ τὴ θάλασσα, νὰ πᾶμε νὰ τὴ γνωρίσουμε, νὰ ζήσουμε κοντά της, ν' ἀκούσουμε τὸ αἰώνιο τραγοῦδι της, νὰ ἰδοῦμε τοὺς θυμούς της, νὰ γνωρίσουμε καὶ νὰ καταχτήσουμε τὰ μυστικά της πλουταίνοντας τὴν ψυχὴ καὶ τὸ νοῦ μας.

Κ. Κλ.

✱ Η ΥΨΩΣΙΣ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ✱

«Σταυρὸς ὁ φύλαξ πάσης τῆς Οἰκουμένης»

Ἡ ἑορτὴ τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ποὺ ἑώρτασε προχθὲς (14 Σεπτεμβρίου) ἡ Ἐκκλησία μας, δὲν εἶναι μονάχα μιὰ μεγάλη θρησκευτικὴ ἑορτή, ποὺ μᾶς θυμίζει τὸ μεγάλο δρᾶμα τοῦ Γολγοθᾶ, καὶ τὴ λύτρωσι, ποὺ ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐχάρισε στὸν κόσμο προσφέροντας ὑπέρτατη θυσία τὸ Αἷμά Του ἐπάνω στὸ Σταυρό. Εἶναι συγχρόνως καὶ γιορτὴ ποὺ ἔχει συνδεθῆ σφιχτὰ καὶ μὲ τὴν Ἐθνικὴ μας Ἱστορία, γιορτὴ ποὺ μᾶς θυμίζει μεγάλες μέρες δόξης καὶ θριάμβου τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Καὶ πρῶτα-πρῶτα ἡ ἀνακάλυψις τοῦ Σταυροῦ κι' ἡ πρώτη ὕψωσίς Του στὰ Ἱεροσόλυμα, ποὺ ἔγινε τὸ 326 ἀπὸ τὴν Αὐγοῦσταν Ἑλένην, τὴν μητέρα τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, συνδέεται στενὰ μὲ τὸ θεμέλιωμα τῆς δοξασμένης καὶ περίλαμπρης Βυζαντινῆς μας Αὐτοκρατορίας, μὲ τὴν αὐγὴ τοῦ Δευτέρου Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ.

Ἦταν σὲ ἡλικία 78 ἐτῶν ἡ σεπτὴ Βασίλισσα ὅταν ἐπῆγε νὰ περιοδεύσῃ στὶς χῶρες τῆς Παλαιστίνης καὶ νὰ προσκυνήσῃ τὸν τόπο ὅπου ἐγεννήθη, ἔζησε, κι' ἀπέθανε ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου. Τὰ Ἱεροσόλυμα, ποὺ λίγες δεκαετίες μετὰ τὴν σταύρωσι τοῦ Χριστοῦ εἶχαν καταστραφῆ ἀπ' τὰ Ρωμαϊκὰ στρατεύματα, τώρα ἦταν μιὰ ἀσήμαντη μικρὴ πόλις ποὺ οἱ Ρωμαῖοι τὴν εἶχαν μετονομάσει Αἰλίαν Καπιτωλίναν. Ὁ ἄλλοτε μεγαλοπρεπέστατος ναὸς τοῦ Σολομῶντος εἶχεν ἐξαφανισθῆ. Κι' ἐπάνω στὸ λόφο τοῦ Γολγοθᾶ εἶχε χτισθῆ ναὸς τῆς Ἀφροδίτης, κατὰ διαταγὴν τοῦ αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ. Ἡ Βασίλισσα Ἑλένη ἀνεκάλυψε τὸν καταχωσμένο τάφο τοῦ Κυρίου, κι' ἡ χαρά της ἦταν ἀκόμη πιὸ μεγάλη, ὅταν οἱ ἔρευνές της ἔφεραν στὸ φῶς καὶ τὸν Τίμιον Σταυρόν. Τὴν ἴδια χαρὰ ἐδοκίμασε κι' ὁ αὐτοκράτορας γυιός της, στὸν ὁποῖον ἀμέσως ἔστειλε τὴ χαρμόσυνη ἀγγελία, καὶ διέταξεν ἀμέσως νὰ χτισθῆ πάνω στὸν Ἅγιο Τάφο ὁ λαμπρὸς ναὸς τῆς Ἀναστάσεως. Τότε ὑψώθηκε ὁ Τίμιος Σταυρὸς σὲ προσκύνησι ὅλων τῶν πιστῶν, ποὺ ἀναρίθμητοι προσέτρεξαν, κι' ἀπὸ τότε κάθε χρόνο ἡ Ἐκκλησία μας τὴν ἡμέρα αὐτὴ καλεῖ τὰ τέκνα της σὲ προσκύνησι Του.

Μὰ κι' ἡ δεύτερη ὕψωσις τοῦ Σταυροῦ συνδέεται μὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ λαμπρὲς κι' ἔνδοξες σελίδες τῆς ἱστορίας τῆς Αὐτοκρατορίας μας. 300 χρόνια ὕστερα ἀπὸ τὴ Βασίλισσα Ἑλένη, οἱ στρατιὲς τῶν Περσῶν ξεχύθηκαν ἀπειλητικὲς στὶς Ἀσιατικὲς χῶρες τῆς Αὐτοκρατορίας, κατέλαβαν, μαζὶ μὲ πολλὲς ἄλλες πόλεις, καὶ τὴν Ἱερουσαλήμ, ἐλεηλάτησαν τὸν ναὸ τῆς Ἀναστάσεως κι' ἅρπαξαν τὸν Τίμιο Σταυρό. Εὐτυχῶς ὅμως τὸν θρόνο τῆς Βασιλεύουσας ἐστόλιζε τότε μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ὑπέροχες μορφὲς τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας, ὁ Αὐτοκράτωρ Ἡράκλειος. Γενναῖος, ἔμπειρος στὰ πολεμικά, ἔχοντας βαθειὰ συναίσθησι τῶν ἱστορικῶν του ὑποχρεώσεων, εὐσεβὴς πρὸ πάντων κι' ἀφωσιωμένος στὴ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ, ἀνέπτυξε τότε τὴν μεγαλύτερη ἐνεργητικότητα, τὸν πιὸ θαυμαστὸ ἡρωϊσμό, γιὰ νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν Αὐτοκρατορία, ποὺ ἡ τύχη της ἐκρεμόταν ἀπ' τὰ δικά του χέρια. Γι' αὐτό, ὕστερα ἀπὸ ἔξη ἀλλεπάλληλες ἐκστρατεῖες, στὶς ὁποῖες ἔδειξεν ὅλες αὐτὲς τὶς μεγάλες ἀρετές του, εὐτύχησε στὸ τέλος νὰ δῆ ἐλευθερωμένες τὶς χῶρες τοῦ βασιλείου του καὶ νὰ ταπεινώσῃ τὸν ἀπειλητικὸ ἀντίπαλο, τὸ Βασιλῆ τῶν Περσῶν Χοσρόη.

Καὶ στὶς 15 Ἀπριλίου τοῦ 628 ὁ λαὸς τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ποὺ εἶχε γεμίσει ἀσφυκτικὰ τὸ μεγάλο ναὸ τῆς Ἁγίας Σοφίας, ἄκουγε μὲ ἀνεκλάλητη χαρὰ τὸ αὐτοκρατορικὸ διάγγελμα, ποὺ ὁ νικητὴς Αὐτοκράτορας ἔστελνε στὸν ἀγαπημένο του λαὸ ἀπὸ τὰ βάθη τῆς Ἀσίας. Καὶ τὸ διάγγελμα ἄρχιζε μ' αὐτὰ τὰ συγκινητικὰ λόγια, ποὺ ἔδειχναν τὴ βαθειὰ εὐσέβεια τοῦ μεγάλου Βασιλῆ: «Ἀλαλάξατε τῷ Θεῷ πᾶσα ἡ γῆ, δουλεύσατε τῷ Κυρίῳ ἐν εὐφροσύνῃ, εἰσέλθετε ἐνώπιον αὐτοῦ ἐν ἀγαλλιάσει..... Εὐφρανθήτωσαν οἱ οὐρανοὶ καὶ ἀγαλλιάσθω ἡ γῆ καὶ τερφθήτω ἡ θάλασσα καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ.... Ἔπεσε γὰρ ὁ ὑπερήφανος καὶ θεομάχος Χοσρόης....».

Μὰ τὸ συμπλήρωμα τοῦ θριάμβου τοῦ Ἡρακλείου, ἐκεῖνο ποὺ ηὔξανε κι' ἐμεγάλωνε ἀφάνταστα καὶ τὴ δική του τὴ χαρὰ καὶ τὴ χαρὰ τοῦ λαοῦ του, ἦταν ποὺ ἐπῆρε πάλι ἀπὸ τὰ χέρια τῶν ἀπίστων τὸν Τίμιο Σταυρό. Μὲ ὅλη τὴν ἐπισημότητα καὶ μ' ὅλη τὴ σεμνὴ μεγαλοπρέπεια ἔγινε τότε ἡ δεύτερη ὕψωσις τοῦ Σταυροῦ στὰ Ἱεροσόλυμα. Τὰ πλήθη ποὺ εἶχαν μαζευθῆ ἐκεῖ μὲ λαχτάρα ἀπ' ὅλες τὶς ἐλευθερωμένες πιὰ χῶρες, εἶδαν μὲ ἀπερίγραπτη συγκίνησι τὴ μέρα ἐκείνη — στὶς 14 Σεπτεμβρίου τοῦ 629 — τὸν νικητὴ Αὐτοκράτορα νὰ σηκώνῃ ὁ ἴδιος τὸν Τίμιο Σταυρό, ἐκεῖνον ποὺ πρὶν ἀπὸ ἔξη αἰῶνες εἶχε σηκώσει ὁ Λυτρωτής, καὶ νἄρχεται νὰ τὸν παραδίδῃ στὸν Πατριάρχη Ἱεροσολύμων, γιὰ νὰ τὸν ὑψώσῃ σὲ προσκύνημα ὅλου τοῦ λαοῦ.

Μὲ πόση κατάνυξι ἔψαλλαν τότε τοὺς ὡραίους ἐκείνους ὕμνους, ποὺ ἐζητοῦσαν ἀπὸ τὸν Θεὸν νὰ προστατεύῃ τὸν λαόν του καὶ νὰ χαρίζῃ «νίκας τοῖς βασιλεῦσι κατὰ βαρβάρων!». Καὶ μὲ πόσον ἱερὸ καὶ ἅγιο ἐνθουσιασμὸ ἀντηχοῦσαν ἀπὸ χιλιάδες στόματα τὰ ᾄσματα τοῦ θριάμβου:

Σταυρὸς ὁ φύλαξ πάσης τῆς Οἰκου-[μένης·
Σταυρὸς ἡ ὡραιότης τῆς Ἐκκλησίας·
Σταυρὸς βασιλέων τὸ κραταίωμα·
Σταυρὸς πιστῶν τὸ στήριγμα!....

Μὲ τέτοια μεγάλα γεγονότα τῆς Ἱστορίας τῆς θρησκείας μας καὶ τῆς φυλῆς μας συνδέεται ἡ γιορτὴ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

Ἀ. Ἰ. Γκ-ς

ΟΙ ΠΡΟΓΟΝΟΙ ΤΩΝ ΟΙΚΟΣΙΤΩΝ ΖΩΩΝ

Όλοι οἱ πρόγονοι τῶν οἰκοσίτων ζώων μας, τὰ ὁποῖα βλέπομεν σήμερα τόσον ἄθῶα καὶ ἀγαπητά, ὑ-

πῆρξαν στὰ παληὰ χρόνια ἄγρια θηρία. Μὲ τὸν καιρό, μὲ διασταυρώσεις ποὺ ἔγιναν εἰς τὰ εἴδη των καὶ τὸ κυριώτερον μὲ τὴν ἐξέλιξι ποὺ πῆραν ἀπὸ κλιματολογικοὺς λόγους καὶ κυρίως ἀπὸ τὴν ἀλλαγὴν τῆς διαίτης ποὺ ἔτυχαν δίπλα μας ἔγιναν τὰ ἥμερα κατοικίδια ζῶα, τὰ ἀκίνδυνα καὶ πολλάκις φιλικὰ αὐτὰ γιὰ μᾶς ζῶα.

Καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ χαρακτηριστικῶς ἀθῶα καὶ ἥμερα ζῶα ὅπως τὸ ἀρνί, τὸ περιστέρι κλπ. καὶ αὐτὰ ἀκόμη, ἂν ἐξετάσουμε τὸ γενεαλογικόν τους δένδρον καὶ αὐτὰ θὰ ἔχουν ὡς πρόγονον ἕνα ἄγριον καὶ ἐπικίνδυνον θηρίον.

Ὁ σκύλος, ὁ φίλος μας αὐτός, ὁ ἀγαπητὸς σύντροφός μας ἕλκει τὴν καταγωγήν του ἀπὸ τὸν ἄγριον λύκον καὶ τὸ τσακάλι. Ὅλα τὰ διάφορα γένη ποὺ παρουσιάζονται σήμερα, ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀποτελέσματα σοφῶν διασταυρώσεων.

Τὸ ἀγαθὸν καὶ ἄκακον γαϊδουράκι, τὸ ὑπομονητικὸ αὐτὸ ζῶον ποὺ δέχεται συνήθως ἀδιαμαρτυρήτως τὰ πάντα, τί θὰ μποροῦσε νὰ μᾶς κάμῃ ἂν ἔξαφνα ἐξυπνοῦσε μέσα του τὸ αἷμα τῶν προγόνων του! Εἶναι δὲ οἱ πρόγονοί του ὁ ὄναγρος (ζέβρος) ποὺ ζῇ κατὰ ὁμάδας εἰς τὴν Κεντρικὴν Ἀσίαν καὶ ὁ ἄγριος ὄνος τῆς Σομαλίας.

Ἀλλ' ἂς ἔλθωμεν καὶ εἰς τὸν περισσότερον ἀντιπροσωπευτικὸν τύπον τῆς καλωσύνης: τὸ...«ἄκακον ἀρνίον», τὸν ἀμνόν, τὸ....ἥσυχο σὰν ἀρνάκι. Ἔ, λοιπόν! Σᾶς εὔχομαι νὰ μὴν πέσετε ποτὲ σὲ ἀγέλη τῶν προγόνων του γιατὶ δὲν θὰ εἶναι καλὴ ἡ τύχη σας. Πρόγονοί του εἶναι τὰ ἄγρια πρόβατα «μουφλοὺ» ποὺ ζοῦν εἰς τὰ βουνὰ τῆς Κορσικῆς καὶ τῆς Σαρδηνίας, ὅπως ἐπίσης καὶ εἰς τὴν Ἀρμενίαν καὶ τὴν Περσίαν. Εἶναι δὲ ζῶα πολὺ ἔξυπνα

καὶ ἐξ ἴσου τολμηρὰ καὶ θαρραλέα ζῶντα εἰς τὰς ὑψηλὰς κορυφὰς τῶν βουνῶν, τὰς χιονοσκεπεῖς.

Τὴν μικρὴ γατοῦλα σας ποὺ κλωτσᾶτε μόλις σᾶς ἐνοχλήσῃ λίγο καὶ ποὺ πολλοὶ ἔχουν τὴν κακὴν συνήθειαν νὰ μὴ τὴν ἀποχωρίζωνται οὔτε καὶ στὸ κρεββάτι ἀκόμη, ἀσφαλῶς θὰ τὴν διώχνατε ἀπὸ τὸ σπίτι ἂν ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ ἀναβιώσῃ ἡ καταγωγή της. Πρόγονοί της εἶναι ἡ γαλῆ ἡ Νουβιανὴ ποὺ ζῇ εἰς τὰ δάση τῆς Ἀβησσυνίας, τῆς Νουβίας καὶ τῆς Παλαιστίνης καὶ ἡ ἀγρία γαλῆ, ἡ λεγομένη δασόβιος, δύο ἄγρια δηλαδὴ ζῶα.

Γι' αὐτὸ παρ' ὅλη τὴν ἐξημέρωσί της καὶ παρ' ὅλες μας τὶς περιποιήσεις πρὸς αὐτὴν μόλις τυχὸν θελήσωμε νὰ τὴν κτυπήσωμε ἢ ἁπλῶς τῆς φερθοῦμε ἄσχημα, εἶναι ἕτοιμη νὰ μᾶς ἐπιτεθῇ. Φαίνεται ὅτι καὶ σήμερα ἀκόμη δὲν κατώρθωσε νὰ λησμονήσῃ τὴν καταγωγή της.

Καὶ γιὰ τὴν κατσίκα ποιὸς δὲν ξέρει τὸ ὅτι κατάγεται ἀπὸ τὸν α ἴ γ α γ ρ ο ν, ποὺ ζῇ ἐπίσης κατ' ἀγέλας εἰς τὰ ὑψηλὰ ὄρη ὅπως εἶναι αἱ Ἄλπεις, τὰ Καρπάθια, τὰ Πυρηναῖα κλπ., εἰς δὲ τὴν Ἑλλάδα βρίσκονται εἰς τὴν Κρήτην καὶ τὴν Ἀντίμηλον;

Μήπως καὶ ὁ χοῖρος δὲν ἕλκει τὴν καταγωγήν του ἀπὸ τὸν ἀγριόχοιρον, τοῦ ὁποίου τοὺς φοβεροὺς κινδύνους ξέρουν ὅσοι ποτὲ ἐδοκίμασαν κατὰ τὸν χειμῶνα τὸ κυνῆγι του.

Ὅσο ἄκακος καὶ νωχελὴς φαίνεται ὁ ἥμερος, τόσο ἄγριος, αἱμοβόρος καὶ γρήγορος στὶς κινήσεις του εἶναι ὁ πρόγονός του. Ἀλλοίμονο σὲ κεῖνον ποὺ πέσῃ μπροστὰ στὸν πληγωμένο ἀγριόχοιρο.

Τὸ ἄλογο, τὸ εὐγενέστερον ὅπως λένε ὅλοι ζῶον, τὸ σοφὸν ζῶον, τὸ ἀγαπητὸν ζῶον, καὶ αὐτὸ κατάγεται ἐπίσης ἀπὸ ἀγρίους προγόνους. Ἐξημερώθη ὅμως ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν καὶ ἔτσι οἱ πρόγονοί του εὑρίσκονται εἰς τὴν προϊστορίαν. Ἐλάχιστα ἀκόμη ἄγρια ἄλογα εὑρίσκονται εἰς τὸν κόσμον καὶ αὐτὰ

ζοῦν εἰς τὴν ἔρημον τῆς Ντζουγκαρίας.

Τὸ βόδι ἐπίσης τὸ θεωροῦμεν ὡς ἥμερον ζῶον, τὸ ἔχομεν μάλιστα φιλοδωρήσει καὶ μὲ τὸν τίτλον τοῦ «βλακός», καὶ ὅμως πόσον ἄγριοι εἶναι οἱ πρόγονοί του! Εἶναι ἐξημερωμένον ἀπὸ πολλῶν αἰώνων, ἀλλὰ ὑπάρχουν καὶ σήμερα εἰς τὰς Ἀνατολικὰς Ἰνδίας πρόγονοί του, γνωστοὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα βούβαλοι. Τὰ κέρατά του τὸ κάμνουν φοβερὸν θηρίον, καθὼς καὶ ἡ μεγάλη του ἀντοχή.

Γιὰ τὸ ὡραῖο κουνελάκι μὲ τὸ πολύτιμον τρίχωμα καὶ τὸ νόστιμο κρέας εἶναι περιττὸν νὰ εἴπωμεν τί, διότι εἶναι γνωστὸν ὅτι κατάγεται ἀπὸ τὸν λαγὸ ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ ζῇ εἰς τὰ βουνά.

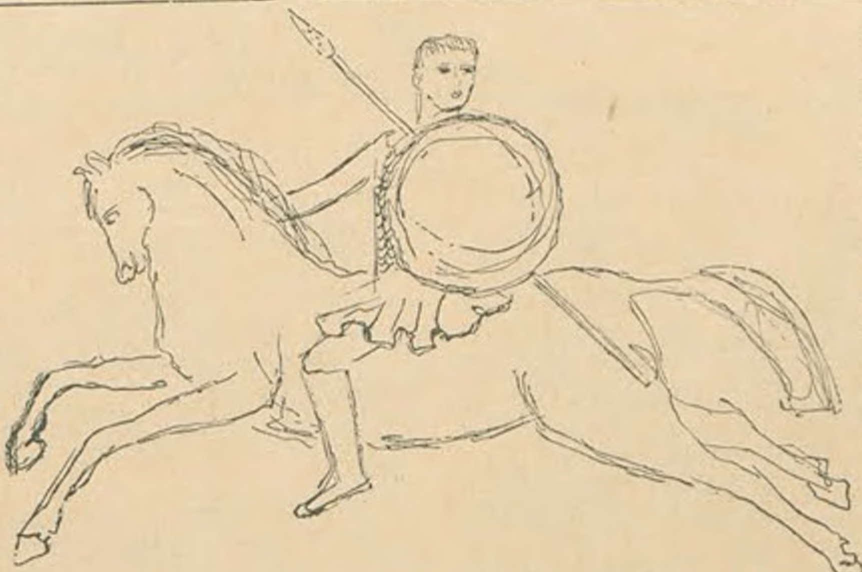
Ἀλλὰ ἂς ἔλθωμεν καὶ εἰς τὰ πτερωτὰ οἰκόσιτα ζῶα. Ἔχωμεν τὶς κόττες ποὺ κατάγονται ἀπὸ τὸν ἄγριον πετεινὸν ποὺ ζῇ εἰς τὴν Ἰάβαν καὶ ἀκόμη περισσότερον εἰς τὸ Ἰνδοστάν. Ἐπίσης καὶ ἡ πάπια εἶναι γνωστὴ καὶ ὡς ἀγριόπαπια καθὼς καὶ τὸ περιστέρι ποὺ κατάγεται ἐπίσης ἀπὸ τὸν ἄγριον ἀδελφόν του.

Ὅπως βλέπετε ὅλα τὰ κατοικίδια ζῶα ἕλκουν τὴν καταγωγήν των ἀπὸ προγόνους ὀρεσιβίους καὶ ἀγρίους. Ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος κατώρθωσε νὰ τὰ ὑποτάξῃ καὶ σύν τῷ χρόνῳ ὄχι μόνον νὰ τὰ ἐξημερώσῃ ἀπολύτως καὶ νὰ τὰ θέσῃ εἰς τὰς ὑπηρεσίας του, ἀλλὰ παραλλήλως νὰ ἀλλάξῃ μὲ διασταυρώσεις καὶ διαίτας καὶ αὐτὴν τὴν μορφήν των.

κ. ἀσ.

Σ η μ ε ί ω σ ι ς.— Στὶς παρατιθέμενες εἰκόνες εἰκονίζονται τὰ ζῶα στὴν ἡμερή τους κατάστασιν κι' ὅπως εἶναι αὐτὰ ὅταν ἀκόμη δὲν ἔχουν ἐξημερωθῆ.

Ο ΔΙΓΕΝΗΣ ΑΚΡΙΤΑΣ

ΙΙ.

Ἀφοῦ ἐγκαταστάθηκε ὡς «ἀκρίτας» ὁ Διγενὴς στὰ σύνορα, πρώτη του δουλειὰ ἦταν ν' ἀπαλλάξῃ τὴν αὐτοκρατορία ἀπ' τοὺς τρομεροὺς «ἀπελάτες» (ληστάς, ἐπιδρομεῖς).

Μιὰ μέρα πῆρε τὸ ἄλογό του καὶ προχώρησε κατὰ τὰ λιμέρια τους μόνος του. Στὸ δρόμο ὅμως δίψασε καὶ κατέβηκε νὰ πιῇ νερό. Κείνη τὴ στιγμὴ στὴ βρύση ἔφτανε κι' ὁ νεροκουβαλητὴς τῶν ἀπελατῶν. Ὁ Διγενὴς ἔπιασε φιλίες μὲ τὸ νέο καὶ μὲ τὴν πρόφασι ὅτι θέλει κι' αὐτὸς νὰ γίνῃ ἀπελάτης, τὸν πείθει νὰ τὸν ὁδηγήσῃ στὸ λιμέρι τοῦ ἀρχηγοῦ του. Σὲ λίγο παρουσιαζόταν μπροστὰ στὸ Φιλοπαπποῦ, τὸν ἀσπροκάλλη κι' ἀτρόμητο μεσ' στοὺς ἀντρειωμένους. Ὁ γέρος, χωρὶς νὰ ταραχτῇ, τὸν ρωτάει:

— Ποιὸς εἶσαι καὶ τί θέλεις ἐδῶ;

— Εἶμαι ξένος κι' ἔρημος, ἀπαντάει ὁ ἀκρίτας, καὶ θέλω νὰ γίνω ἀπελάτης.

— Γιὰ νὰ γίνῃς ἀπελάτης, τοῦ ἀπαντάει ὁ Φιλοπαπποῦς, νὰ τί πρέπει νὰ κάμῃς: Θὰ πάρῃς αὐτὸ τὸ ραβδί, θὰ κατέβῃς στὴ βίγλα (στὸ καραοῦλι) καὶ θὰ μείνῃς, ἂν μπορέσῃς βέβαια, νηστικὸς κι' ἄϋπνος δέκα πέντε μέρες. Θὰ πᾷς ὕστερα νὰ σκοτώσῃς λιοντάρια καὶ θὰ μοῦ φέρῃς ἐδῶ τὰ τομάρια τους. Καὶ ἂν ἀκόμα μπορέσῃς νὰ παραφυλάξῃς, ὅταν περνάῃ γάμος καὶ ν' ἁρπάξῃς ἀνάμεσα ἀπ' τὸ συμπεθεριὸ τὸ γαμπρὸ καὶ τὴ νύφη, τότε βέβαια θὰ γίνῃς ἀπελάτης.

— Αὐτὰ ποὺ λές, ἀπάντησε ὁ Διγενής, τἄκαμα ὅταν ἤμουν μικρὸ παιδί. Ἔπιανα λαγὸ στὸν ἀνήφορο καὶ στὸ πέταμα τὴν πέρδικα. Ἂς πῇς γιὰ λιοντάρια, δὲν ἔχουν μετρημὸ τὰ ὅσα σκότωσα.

Ξαφνικὰ ὁ γέρος ἀρχηγὸς γυρίζει καὶ τὸν ρωτάει:

— Τὸν φοβᾶσαι τὸ Διγενῆ;

— Καὶ ποιὸς δὲν τὸν φοβᾶται; ἀπαντᾷ μὲ συστολὴ ὁ νέος.

— Μπᾶ; Φοβᾶσαι τὸ Διγενῆ; Τότε εἶσαι δειλὸς καὶ δὲν μπορεῖς νὰ γίνῃς ἀπελάτης...

Στὸ σημεῖο αὐτὸ θυμώνει ὁ Διγενής, ἀποκαλύπτει τὴ πραγματική του ταυτότητα καὶ τοὺς προκαλεῖ. Χτυπιέται μὲ τοὺς ἀρχηγούς τους, τοὺς νικάει καὶ φεύγει φωνάζοντάς τους πὼς «πολὺ γρήγορα θὰ μάθουν καλλίτερα μὲ ποιὸν ἔχουν νὰ κάμουν».

Σὰν εἶδαν οἱ ἀπελάτες κι' οἱ ἀρχηγοί τους, πὼς δὲν τὰ καταφέρνουν μόνοι τους ν' ἀναμετρηθοῦν μὲ τὸ Διγενῆ, πῆγαν καὶ καλέσαν νὰ τοὺς βοηθήσῃ τὴν ἀπελάτισσα - ἀμαζόνα, τὴ Μαξιμώ, ποὺ ἦταν ἀρχηγὸς σὲ χίλιους ἄλλους ἀπελάτες.

Ἡ Μαξιμὼ ἔρχεται πρόθυμη καὶ στὴν ἄκρη ἑνὸς ποταμιοῦ συνάπτει δυὸ μονομαχίες μὲ τὸ Διγενῆ ποὺ καὶ στὶς δυὸ νικιέται. Ὁ νέος ὅμως, σὰν τίμιος ἱππότης, τῆς φέρνεται πολὺ εὐγενικὰ κι' ἀντρίκια. Τὴν πλήγωσε — σὲ μιὰ μονομαχία — στὸ χέρι κι' ὕστερα ἔπιασε καὶ τῆς ἔδεσε ὁ ἴδιος τὴν πληγή.

Μετὰ τὴν νίκη κατὰ τῆς Μαξιμῶς, σκόρπισε καὶ τοὺς ἄλλους ἀπελάτες, κι' ἐλευθέρωσε τελείως τὶς γύρω χώρες.

Ἐξακολούθησε ἔτσι ὁ Διγενὴς τὰ κατορθώματά του αὐτὰ καὶ τ' ὄνομά του παίρνει τέτοια δόξα στὴν αὐτοκρατορία, ποὺ ἔρχεται καὶ τὸν ἐπισκέπτεται στὴ σκηνή του ὁ ἴδιος ὁ αὐτοκράτορας τοῦ Βυζαντίου.

Βασίλειος ὁ εὐτυχὴς καὶ μέγας τροπαιοῦχος
ὁ καὶ συνθάψας μετ' αὐτοῦ τὴν βασίλειον δόξαν.

ὅπως λέει καὶ τὸ σχετικὸ δίστιχο τοῦ μεγάλου ἔπους.

Πρόκειται προφανῶς γιὰ τὸ Βασίλειο τὸ Βουλγαροκτόνο.

Ὕστερα ἀπὸ τὰ τόσα κατορθώματά του ὁ Διγενὴς ἀποφασίζει νὰ χτίσῃ τὸ παλάτι του κοντὰ στὸν ποταμὸ Εὐφράτη. Τὸ παλάτι αὐτὸ τὸ στόλισε μὲ τὰ πολυτιμότερα καὶ φανταχτερώτερα κοσμήματα τῆς ἐποχῆς κι' ἐκεῖ ἐγκαταστάθηκε μὲ τὴν ἀγαπημένη του γυναῖκα, τὴν Εὐδοκία.

Δὲν κράτησε ὅμως καὶ πολὺ ἡ εὐτυχία αὐτὴ τοῦ Διγενῆ. Γιατὶ μιὰ μέρα σ' ἕνα κυνῆγι, ἀπὸ ἀπροσεξία, σκότωσε τὸ στοιχειωμένο ἐλάφι τοῦ δάσους.

Αὐτὸ ἦταν ἡ κακὴ μοῖρα τοῦ Διγενῆ. Γιατὶ «ὅποιος θὰ σκότωνε τὸ ἐλάφι αὐτὸ θὰ πέθαινε σὲ τρεῖς μέρες», ἔλεγε ὁ λαός. Καὶ πράγματι, καθὼς πήγαινε νὰ βγῇ ἀπ' τὸ δάσος ὁ ἀνδρεῖος αὐτὸς τῶν ἀνδρείων, εἶδε μὲ φρίκη πίσω του νὰ τὸν ἀκολουθοῦν ἀργὰ τὰ θηρία ὅλα ποὺ εἶχε σκοτώσει ἀπ' τὸ πρωΐ, μ' ἀνοιχτὲς τὶς πληγὲς καὶ μὲ χαμηλωμένα τὰ κεφάλια, σὰν νὰ συνώδευαν κηδεία.

Τὴν ἴδια μέρα παρουσιάστηκε στὸ παλάτι του:

Ἕνας ψηλὸς ξυπόλητος καὶ λαμπροφορεμένος
ποὖχε τοῦ ρίσου τὰ πλουμιά, τῆς ἀστραπῆς τὰ μάτια.

Ἦταν ὁ Χάροντας. Καλεῖ τὸ Διγενῆ νὰ τοῦ παραδώσῃ τὴν ψυχή του. Ὁ νέος ἀρνεῖται καὶ καλεῖ τὸν Χάροντα σὲ ἀγῶνα πάλης στὰ μαρμαρένια ἁλώνια «κι' ὅποιος νικήσῃ ἀπὸ τοὺς δυὸ νὰ παίρνῃ τοῦ ἄλλου τὴν ψυχή». Ὁ Χάρος δέχεται κι' ἡ πάλη ἀρχίζει:

Ὅπου χτυπάει ὁ Χάροντας τὸ αἷμα αὐλάκι κάνει
ὅπου χτυπάει ὁ Διγενὴς τὸ αἷμα τράφο κάνει.

Τέλος, φυσικὰ ὁ Χάρος νικάει τὸν ἀντίπαλό του. Καλεῖ τότε ὁ Διγενὴς τοὺς φίλους του καὶ τὴ γυναῖκά του κι' ἀφοῦ τοὺς ἀποχαιρετάει παραδίνει στὸν ἀκατάλυτο τὸ Χάρο τὴν ψυχὴ ἐκείνη, τὴν τόσο εὐγενική, τὴν τόσο γενναία.

Σὲ λίγες ὧρες πέθανε κι' ἡ Εὐδοκία, ἡ γυναῖκα του, μὴ μπορῶντας νὰ κρατήσῃ τὴ λύπη της ἀπ' τὸ χαμὸ τοῦ ἀγαπημένου της.

Τοὺς ἔθαψαν σ' ἕναν τάφο καὶ τοὺς δυὸ μαζί.

Αὐτὸς εἶναι μέσα σ' ὠχρὲς γραμμὲς ὁ θρῦλος τοῦ Διγενῆ Ἀκρίτα.

Δὲ συναντᾶμε στὸ μεγάλο αὐτὸ μεσαιωνικὸ ἔπος καμμιὰ σύγκρουσι παθῶν, σὰν ἐκεῖνες μὲ τὶς ὁποῖες εἶναι μεστὰ ἄλλα ἔπη, ὅπως ἡ «Ὀδύσσεια», ἡ «Ἰλιάδα», ἢ ὅπως στὰ ἔπη τῶν δυτικῶν χωρῶν (Νιμπελοῦγκεν, Ρολάνδου κ.ἄ.). Εἶναι ἀφήγησι δυνατή, ζωντανὴ κατορθωμάτων, μεγαλουργημάτων ἑνὸς ἥρωα, ἑνὸς ἡμίθεου, ἑνὸς νεώτερου Ἀχιλλέα.

Ὁ Διγενὴς Ἀκρίτας δὲν εἶναι ὁ ἁπλοῦς ἥρωας ἑνὸς ἔπους, δὲν εἶναι ἕνας κοινὸς ἱππότης κι' ἀντρειωμένος. Εἶναι ἕνας ὑπερφυσικὸς ἄνθρωπος μπροστὰ στὸν ὁποῖον τίποτα δὲν εἶναι δυνατὸ ν' ἀντισταθῇ.

Ὁ Διγενὴς Ἀκρίτας εἶναι αὐτὸ τοῦτο τὸ Βυζαντιακὸ Κράτος.

Δημήτρης Σιατόπουλος

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ HECTOR MALOT

Χωρὶς οἰκογένεια

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὅ,τι ἀποφάσισε ἡ θειὰ Κατερίνα, ἔπρεπε νὰ γίνῃ χωρὶς συζήτησι, χωρὶς ἀναβολή. Μᾶς εἶπε πὼς αὔριο τὸ πρωῒ θὰ χωριζόμαστε καὶ μᾶς ἔστειλε νὰ κοιμηθοῦμε.

Μόλις βρεθήκαμε στὴν κάμαρά μας, ὅλοι μὲ περικύκλωσαν κι' ἡ Λίζα ἔπεσε ἀπάνω μου κλαίγοντας. Εἶδα ἔτσι πὼς μ' ὅλη τὴ λύπη τοῦ χωρισμοῦ τους ἐμένα συλλογίζουνταν, ἐμένα λυποῦνταν, κι' αἰσθάνθηκα πὼς μ' εἶχαν ἀλήθεια σὰν ἀδελφό. Τότε μοῦ ἦλθε μιὰ ἰδέα, μιὰ ἔμπνευσι, ποὺ ἀπ' τὴν καρδιὰ ἀνέβηκε στὸ νοῦ.

—Ἀκοῦστε, τοὺς εἶπα· βλέπω καλά, πὼς ἂν οἱ συγγενεῖς σας δὲν μὲ θέλουν, σεῖς μὲ θεωρεῖτε συγγενῆ.

—Ναί, ἀποκρίθηκαν κι' οἱ τρεῖς· εἶσαι καὶ θἆσαι πάντα ἀδελφός μας!

Ἡ Λίζα, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ μιλήσῃ, ἐπεκύρωσε αὐτὰ τὰ λόγια σφίγγοντας τὸ χέρι μου καὶ κυττάζοντάς με τόσο τρυφερά, ποὺ μοῦ ἦλθαν δάκρυα.

—Λοιπὸν ναί, θὰ εἶμαι καὶ θὰ σᾶς τὸ δείξω.

—Ποῦ θέλεις νὰ τοποθετηθῇς ἐσύ;

—Ὑπάρχει μιὰ θέσι στοῦ Περνουή· θέλεις νὰ πάω αὔριο νὰ τὴ ζητήσω γιὰ σένα; ρώτησε ἡ Στεφανία.

—Δὲν θέλω θέσι. Ἂν ἔπαιρνα θέσι, θἄμενα στὸ Παρίσι καὶ δὲν θὰ σᾶς ξανάβλεπα. Θὰ ξαναφορέσω τὴν προβειά μου, θὰ ξεκρεμάσω τὴν ἅρπα μου ἀπὸ τὸ καρφὶ ποὺ τὴν κρέμασε ὁ πατέρας καὶ θὰ πάρω πάλι τοὺς δρόμους. Θὰ πηγαίνω ἀπὸ τὸ Σαὶν-Καντὲν στὴ Βάρση, ἀπὸ τὴ Βάρση στὴν Ἐσνάντη, ἀπὸ τὴν Ἐσνάντη στὸ Δρεζύ. Θὰ σᾶς βλέπω ὅλους, ἕναν-ἕνα μὲ τὴ σειρά, κι' ἔτσι, γιὰ μένα θὰ εἶσθε ὅλοι μαζί. Δὲν ξέχασα τὰ τραγούδια μου καὶ τοὺς χορούς μου. Θὰ βγάζω τὸ ψωμί μου.

Ἀπὸ τὴν εὐχαρίστησι ποὺ ζωγραφίσθηκε στὰ πρόσωπά τους, κατάλαβα πόσο τοὺς ἄρεσε ἡ ἰδέα μου καὶ στὴ λύπη μου αἰσθάνθηκα παρηγοριὰ μεγάλη.

Μιλήσαμε πολλὴν ὥρα γιὰ τὰ σχέδιά μας, γιὰ τὸ χωρισμό μας, γιὰ τὴν ἕνωσί μας, γιὰ τὰ περασμένα καὶ γιὰ τὰ μέλλοντα. Ἔπειτα ἡ Στεφανία μᾶς εἶπε νὰ πλαγιάσουμε. Τὴν ἀκούσαμε· μὰ κανένας δὲν κοιμήθηκε πολὺ κείνη τὴ νύκτα, κι' ἐγώ, μοῦ φαίνεται, λιγώτερο ἀπ' ὅλους.

Τὸ πρωΐ, μόλις σηκωθήκαμε, ἡ Λίζα μὲ τράβηξε στὸ περιβόλι καὶ κατάλαβα πὼς κάτι εἶχε νὰ μοῦ πῇ.

—Θέλεις νὰ μοῦ μιλήσῃς;

«Ναί», μοῦ ἔγνεψε ζωηρά.

—Λυπᾶσαι ποὺ θὰ χωρισθοῦμε. Αὐτὸ δὲν χρειάζεται νὰ μοῦ τὸ πῇς· τὸ βλέπω στὰ μάτια σου καὶ τὸ αἰσθάνουμε στὴν καρδιά μου.

Μοῦ ἔγνεψε πὼς δὲν ἐπρόκειτο γι' αὐτό.

—Σὲ δεκαπέντε ἡμέρες θὰ εἶμαι στὸ Δρεζύ.

Κούνησε τὸ κεφάλι της.

—Τί; δὲν θέλεις νἄλθω στὸ Δρεζύ;

Γιὰ νὰ συνεννοούμαστε, ἐγὼ πάντα ρωτοῦσα κι' ἐκείνη μοῦ ἔκαν' ἕνα νεῦμα, καταφατικὸ ἢ ἀρνητικό.

Ἔτσι μοῦ εἶπε πὼς ἤθελε νὰ πάω στὸ Δρεζύ. Μὰ ἁπλώνοντας τὸ χέρι της σὲ τρία διαφορετικὰ σημεῖα, μ' ἔκαμε νὰ καταλάβω πὼς ἔπρεπε πρῶτα νὰ πάω νὰ ἰδῶ τ' ἀδέλφια της καὶ τὴν ἀδελφή της.

—Θέλεις νὰ πάω πρῶτα στὴ Βάρση, στὴν Ἐσνάντη καὶ στὸ Σαὶν-Καντέν;

Χαμογέλασε χαρούμενη ποὺ τὸ κατάλαβα.

—Μὰ γιατί; Ἐγὼ πρῶτα σένα ἤθελα νὰ ἰδῶ.

Τότε μὲ τὰ χέρια της, μὲ τὰ χείλη της καὶ προπάντων μὲ τὰ μάτια της ποὺ μιλοῦσαν, μοῦ ἐξήγησε τὸ λόγο. Σᾶς μεταφράζω ὅ,τι μοῦ εἶπε μὲ τὰ νεύματα:

«Γιὰ νὰ μάθω γιὰ τὴ Στεφανία, τὸν Βενιαμὶν καὶ τὸν Ἀλέξη, θέλω νὰ πᾶς νὰ ἰδῇς πρῶτα αὐτούς. Θἄρθῃς ὕστερα στὸ Δρεζὺ καὶ θὰ μοῦ πῇς ὅ,τι εἶδες κι' ὅ,τι σοῦ εἶπαν».

Καλή μου Λίζα!

Τὰ παιδιὰ θἄφευγαν στὶς ὀκτὼ τὸ πρωῒ κι' ἡ θειὰ Κατερίνα παρήγγειλε ἕνα μεγάλο ἁμάξι, γιὰ νὰ τὰ πάῃ πρῶτα στὴ φυλακὴ νὰ ἰδοῦν τὸν πατέρα τους κι' ἀπὸ 'κεῖ, καθένα μὲ τὸ μπογαλάκι του, στὸ σιδηρόδρομο ποὺ θὰ τἄπαιρνε.

Στὶς ἑπτά, ἡ Στεφανία μὲ πῆρε κι' αὐτὴ στὸν κῆπο.

—Θὰ χωρισθοῦμε, μοῦ εἶπε. Ἤθελα νὰ σοῦ δώσω κάτι τί, γιὰ νὰ μὲ θυμᾶσαι· καὶ νά, σ' αὐτὴ τὴ θήκη ποὺ σοῦ χαρίζω, θὰ βρῇς μέσα κλωστή, βελόνες καὶ τὸ ψαλίδι μου, δῶρο τοῦ νουνοῦ μου. Στὸ δρόμο θὰ σοῦ χρειάζουνται συχνά, γιατὶ δὲν θὰ εἶμαι ἐγὼ νὰ σοῦ μπαλώνω τὸ ροῦχο σου, ἢ νὰ σοῦ ράβω κανένα κουμπί. Κι' ὅταν θὰ μεταχειρίζεσαι τὸ ψαλίδι μου, θὰ μᾶς θυμᾶσαι.

Ὅσο μοῦ μιλοῦσε ἡ Στεφανία, ὁ Ἀλέξης μᾶς τριγύριζε· κι' ἅμα ξαναμπῆκε ἡ ἀδελφή του στὸ σπίτι, ἐνῷ ἐγὼ ἔμενα συγκινημένος στὸ περιβόλι, μ' ἐπλησίασε καὶ μοῦ εἶπε:

—Ἔχω δυὸ τάλληρα· ἂν δεχόσουν τὸ ἕνα, θὰ μοὔκανες μεγάλη εὐχαρίστησι.

Ἀπὸ μᾶς τοὺς πέντε ὁ Ἀλέξης ἦταν ὁ μόνος ποὺ εἶχε τὸ «αἴσθημα τοῦ χρήματος» καὶ πάντα τὸν κοροϊδεύαμε γιὰ τὴν φιλαργυρία του. Μάζευε πεντάρα-πεντάρα κι' αἰσθάνουνταν ἀληθινὴ εὐτυχία ὅταν μποροῦσε νἄχῃ καινούργια μισόφραγκα καὶ φράγκα, ποὺ τὰ μετροῦσε ὁλοένα στὰ χέρια του, τἄβαζε νὰ λάμπουν στὸν ἥλιο καὶ τὰ κτυποῦσε γιὰ ν' ἀκούῃ τὸ γλυκό τους κουδούνισμα.

Ἡ προσφορά του μὲ συγκίνησε βαθειά. Δὲν ἤθελα νὰ τὴ δεχθῶ, μὰ ἐκεῖνος ἐπέμεινε καὶ μοὔχωσε στὸ χέρι ἕνα ὡραῖο, στιλπνὸ ἀσημένιο νόμισμα. Ἀπὸ τοῦτο κατάλαβα πόσο μεγάλη ἦταν ἡ ἀγάπη του γιὰ μένα, ἀφοῦ νικοῦσε καὶ τὴν ἀγάπη του γιὰ τὸ χρῆμα.

Οὔτε ὁ μικρὸς Βενιαμὶν δὲν μ' ἐξέχασε, παρὰ κι' αὐτὸς θέλησε νὰ μοῦ κάμῃ ἕνα δῶρο. Καὶ μοῦ χάρισε τὸ μαχαιράκι του. Ἀπαίτησε ὅμως νὰ τοῦ δώσω κι' ἐγὼ μιὰ πεντάρα, γιατ' εἶχε τὴν πρόληψι πὼς «τὰ μαχαίρια κόβουν τὴ φιλία».

Ἡ ὥρα περνοῦσε γρήγορα. Ἀκόμη ἕνα τέταρτο, ἀκόμη πέντε λεπτά, καὶ θὰ χωριζόμαστε. Ἡ Λίζα δὲ μὲ συλλογίζουνταν πιά;

Τὴ στιγμὴ ποὺ ἀκούσθηκε ὁ κρότος τοῦ ἁμαξιοῦ, βγῆκε ἀπὸ τὴν κάμαρα τῆς θειᾶς Κατερίνας καὶ μοῦ ἔγνεψε νὰ τὴν ἀκολουθήσω στὸν κῆπο.

Πῆρα τὴν ἅρπα μου καὶ φώναξα τὸν Κάπη.

— Λίζα! τὴ φώναξε ἡ θειὰ Κατερίνα.
Μὰ ἐκείνη, χωρὶς ν' ἀποκριθῆ, ἐξακολούθησε τὸ δρόμο της τρέχοντας.
Στὰ περιβόλια τῶν ἀνθοκόμων καὶ τῶν κηπουρῶν, ὅλα θυσιάζονται στὴ χρησιμότητα κι' ἡ παραμικρὴ θέσι δὲν παραχωρεῖται σὲ φυτὰ ποὺ δὲν θάδιναν ψωμί. Στὸ περιβόλι μας ὅμως ὑπῆρχε μιὰ μεγάλη τριανταφυλλιὰ τῆς Βεγγάλης, ποὺ δὲν τὴν εἶχαν ξερριζώσει γιατ' ἦταν σὲ μιὰ ἀπόμερη γωνιά.
Ἡ Λίζα ἔτρεξε ὡς αὐτὴ τὴν τριανταφυλλιά, ἔκοψε ἕνα κλαδὶ κι' ἔπειτα, γυρίζοντας σὲ μένα, χώρισε σὲ δυὸ τὸ κλαδὶ αὐτό, ποὺ εἶχε δυὸ μπουμπούκια ἕτοιμα ν' ἀνοίξουν, καὶ μοὔδωσε τὸ ἕνα.
Ὤ, τὶ μικρὸ πρᾶγμα ποὺ εἶναι ἡ γλῶσσα τοῦ στόματος μπροστὰ στὴ γλῶσσα τῶν ματιῶν! Πόσο ψυχρὰ καὶ κούφια εἶναι τὰ λόγια μπροστὰ στὰ βλέμματα!
— Λίζα! Λίζα! φώναξε ἡ θειά.
Οἱ μπόγοι εἶχαν φορτωθῆ κι' ὅλα στ' ἁμάξι.
Πῆρα τὴν ἅρπα μου καὶ φώναξα τὸν Κάπη, ποὺ ἅμα μὲ εἶδε μὲ τ' ὄργανο καὶ μὲ τὴν παληά μου φορεσιὰ ἄρχισε νὰ πηδᾶ ἀπ' τὴ χαρά του, μαντεύοντας βέβαια πὼς θὰ παίρναμε πάλι τοὺς δρόμους καὶ πὼς θὰ μποροῦσε νὰ γυρίζη ἐλεύθερος, — πρᾶγμα ποὺ τοῦ ἄρεσε πολὺ καλύτερα παρὰ νὰ κάθεται κλεισμένος σ' ἕνα σπίτι ἢ σ' ἕνα περιβόλι.
Κι' ἦλθε ἡ στιγμὴ τῶν ἀποχαιρετισμῶν. Μὰ ἡ θειὰ Κατερίνα τὴν ἐσυντόμευσε. Ἀνέβασε στ' ἁμάξι τὴ Στεφανία, τὸν Ἀλέξη καὶ τὸν Βενιαμὶν καὶ μοῦ εἶπε νὰ τῆς δώσω τὴ Λίζα στὰ γόνατά της. Ἔπειτα, καθὼς στεκόμουν ἀκόμα σαστισμένος, μ' ἔσπρωξε σιγὰ κι' ἔκλεισε τὴ θυρίδα τοῦ ἁμαξιοῦ.
— Φιλῆστε τὸν πατέρα κι' ἀπὸ μένα! φώναξα· ἀφοῦ....
Ἕνας λυγμὸς ἔπνιξε τὴ φωνή μου.
— Ἐμπρός! εἶπε ἡ θειά.
Καὶ τ' ἁμάξι ἔφυγε.
Ἀνάμεσ' ἀπὸ τὰ δάκρυά μου, εἶδα τὸ κεφαλάκι τῆς Λίζας νὰ σκύβη ἀπὸ τὸ κατεβασμένο τζάμι καὶ τὸ χεράκι της νὰ μοῦ στέλνη ἕνα φιλί. Ἔπειτα τ' ἁμάξι ἔστριψε στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου καὶ δὲν εἶδα πιὰ παρὰ ἕνα σύννεφο ἀπὸ σκόνη.
Τελείωσε!
Ἀκουμπησμένος στὴν ἅρπα μου, μὲ τὸν Κάπη στὰ πόδια μου, στάθηκα πολλὴν ὥρα, κυττάζοντας μηχανικὰ τὴ σκόνη ποὺ ξανάπεφτε σιγὰ-σιγὰ στὸ δρόμο.
Κάποιος γείτονας εἶχε ἀναλάβει νὰ κλειδώση τὸ σπίτι καὶ νὰ φυλάξη τὰ κλειδιά, γιὰ νὰ τὰ δώση στὸ νοικοκύρη. Αὐτὸς μὲ ξανάφερε στὴν πραγματικότητα, μὲ τὴν ἐρώτησι:
— Ἐσὺ θὰ μείνης ἐδῶ;
— Ὄχι, θὰ φύγω.
— Καὶ ποῦ θὰ πᾶς;
— Ἴσια μπροστά.
Χωρὶς ἄλλο θὰ μὲ λυπήθηκε, γιατὶ ἀμέσως μοῦ εἶπε:
— Ἂν θέλης νὰ μείνης, σὲ παίρνω ἐγὼ· μὰ χωρὶς μισθὸ τώρα στὴν ἀρχή, γιατ' εἶσαι μικρὸς ἀκόμα· ἀργότερα βλέπουμε.
Τὸν εὐχαρίστησα, μὰ δὲν ἐδέχθηκα τὴ θέσι.
— Καλά, παιδί μου, μοῦ εἶπε· ἐγὼ ὁ καϋμένος γιὰ τὸ καλό σου...
Κι' ἔφυγε.
Τὸ ἁμάξι ἦταν τώρα μακριά. Τὸ σπίτι κλειδωμένο.
Πέρασα τὸ λουρὶ τῆς ἅρπας μου στὸν ὦμο μου. Τὸ κίνημα αὐτό, τόσο συνηθισμένο ἄλλη φορά, ἐκίνησε τὴν προσοχὴ τοῦ Κάπη. Καὶ σηκώθηκε, καρφώνοντας στὸ πρόσωπό μου τὰ φωτεινά του μάτια.
— Ἐμπρός, Κάπη!
Κατάλαβε κι' ὅρμησε γαυγίζοντας.
Κύτταξα γιὰ τελευταία φορὰ τὸ σπίτι ἐκεῖνο ὅπου εἶχα ζήσει δυὸ χρόνια κι' ὅπου ἐπίστευα πὼς θὰ ζοῦσα γιὰ πάντα, — κι' ἐξεκίνησα.
Ὁ ἥλιος ἦταν ψηλά, ὁ οὐρανὸς καθαρός, ὁ καιρὸς ζεστός· δὲν ἔμοιαζε καθόλου ἡ ὡραία ἐκείνη μέρα μὲ τὴν παγωμένη ἐκείνη νύκτα, ποὺ εἶχα πέσει ἐδῶ ἀπέξω ἀποκαμωμένος....
Ὥστε τὰ δύο αὐτὰ χρόνια δὲν ἦταν παρὰ ἕνας σταθμός· ἔπρεπε νὰ ξαναρχίσω τὸ δρόμο μου.
Μὰ ὁ σταθμὸς αὐτὸς μ' εὐεργέτησε. Μοῦ ἔδωσε δύναμι. Κι' ἀκόμα καλύτερο ἀπὸ τὴ δύναμι ποὺ αἰσθανόμουν στὸ σῶμα μου, ἦταν ἡ ἀγάπη ποὺ αἰσθανόμουν στὴν καρδιά.
Δὲν ἤμουν πιὰ μόνος στὸν κόσμο.

Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΝ

Κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον ὁ Γαλαξίας, ὡς φωτεινὴ ζώνη διασχίζει τὴν οὐράνιον σφαῖραν καὶ μεσουρανεῖ περὶ τὴν δεκάτην νυκτερινὴν ὥραν.

Ὄψις τοῦ οὐρανοῦ

Ἐπ' αὐτοῦ διακρίνεται, πρὸς τὸ Ζενίθ, ὁ ἀστερισμὸς τοῦ Κύκνου καὶ νοτιώτερον, εἰς τὸ σημεῖον ποὺ φαίνεται χωριζόμενος εἰς δύο στενοτέρας λωρίδας ἀνευρίσκεται εὐκόλως ὁ ἀστερισμὸς τοῦ Ἀετοῦ μὲ τὸν λαμπρὸν Ἀλτάϊρ εἰς τὸ μέσον, τοῦ ὁποίου τὸ φῶς κάμνει νὰ ἔλθη εἰς τὴν Γῆν 14 περίπου ἔτη, τρέχοντας τὸ διάστημα μὲ ταχύτητα 300.000 χιλιομέτρων κατὰ δευτερόλεπτον.
Ἀνατολικώτερον διακρίνεται ὁ ἀστερισμὸς τοῦ Πηγάσου ποὺ συνορεύει μὲ τὴν Ἀνδρομέδα ἡ ὁποία καταλήγει εἰς τὸν Περσέα. Ὁ Περσεὺς ἀνατέλλει πρὸς τὸ βορειοανατολικὸν σημεῖον τοῦ ὁρίζοντος, περὶ τὴν 9ην νυκτερινὴν ὥραν. Ἡ Ἀνδρομέδα καὶ ὁ Πήγασος ἀνατέλλουν ἐνωρίτερον.
Πρὸς τὸ νοτιοδυτικὸν μέρος τοῦ Οὐρανοῦ φαίνεται ὁ ἀστερισμὸς τοῦ Σκορπίου, ὁ ὁποῖος δύει ὁλονὲν καὶ ἐνωρίτερον.

Πλανῆται

Πρὸς ἀνατολάς, μὲ τὴν ἀρχὴν τοῦ λυκόφωτος λάμπει ὁ Ἄρης ὁ ὁποῖος συνεχῶς ἀπομακρύνεται τοῦ Ἡλίου. Εὑρίσκεται εἰς τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Αἰγόκερω καὶ ἡ λαμπρότης του διαρκῶς ἐλαττοῦται.
Περὶ τὴν 9ην νυκτερινήν, ἀνατολικώτερον τοῦ Ἄρεως, ἀνατέλλει ὁ Ζεύς, ὁ ὁποῖος τὸν συναγωνίζεται εἰς τὴν λάμψιν καὶ τὴν περίοδον αὐτὴ ἔχει τὴν μεγαλυτέραν λαμπρότητα. Κινεῖται εἰς τὸν ἀστερισμὸν τῶν Ἰχθύων καὶ τὴν 27ην τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου εὑρίσκεται εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὸν Ἥλιον.
Ὄπισθεν αὐτοῦ ἔρχεται ὁ Κρόνος, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀμυδρότερος τοῦ Διὸς καὶ ἀνατέλλει ἡμίσειαν ὥραν μετ' αὐτόν. Μέσα εἰς τὸ τηλεσκόπιον φαίνονται σαφῶς οἱ δακτύλιοι ποὺ τὸν περιβάλλουν.
Οἱ ἄλλοι πλανῆται δὲν εἶναι ὁρατοὶ μὲ τὸν γυμνὸν ὀφθαλμόν.
Οἱ ἐσωτερικοὶ πλανῆται, δηλαδὴ ἡ Ἀφροδίτη καὶ ὁ Ἑρμῆς, εἶναι καὶ αὐτοὶ ἀόρατοι κατὰ τὸν μῆνα αὐτόν, λόγῳ τῆς μικρᾶς ἀπὸ τοῦ Ἡλίου ἀποχῆς των.

Κομῆται

Τὸ ἔτος 1939 εἶναι πλούσιον εἰς ἐμφανίσεις κομητῶν. Ἀπὸ τοῦ μηνὸς Μαΐου ποὺ ἐγράψαμε διὰ τὸν κομήτη Jurlof — Achmarof — Hassel ἀνεκαλύφθησαν 6 ἀκόμη κομῆται καὶ ἔτσι μέχρι τῆς στιγμῆς αὐτῆς ἔχομεν 10 ἐν ὅλῳ κομήτας. Φαίνεται ὅτι τὸ 1939, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ 1938, εἶναι πλουσιώτερον εἰς κομήτας.
Περιμένομεν μέχρι τέλους τοῦ ἔτους 4 ἀκόμη κομήτας, δὲν ἀποκλείεται ὅμως νὰ ἐμφανισθοῦν καὶ ἄλλοι ποὺ δὲν τοὺς περιμένομεν.

Ο ΑΣΤΡΟΝΟΜΟΣ

Εἶχα ἕνα σκοπὸ στὴ ζωή μου: νὰ φαίνουμαι χρήσιμος, νὰ κάνω καλὸ σ' ἐκείνους ποὺ ἀγαποῦσα καὶ μ' ἀγαποῦσαν.
Καινούργια ζωὴ ἀνοίγονταν μπροστά μου. Θυμήθηκα τὸν Βιτάλη κι' εἶπα μέσα μου:
«Ἐμπρός!».

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'.

Ἐμπρός!

Ἐμπρός!
Ὁ κόσμος ἦταν ἀνοικτὸς μπροστά μου καὶ μποροῦσα νὰ διευθύνω τὰ βήματά μου κατὰ τὴν ἀνατολὴ ἢ τὴ δύσι, κατὰ τὸ βορηᾶ ἢ τὸ νοτιᾶ, ὅπου ἤθελα κι' ὅπως μοῦ κάπνιζε. Ἤμουν ὁ κύριος κι' ὁ ἐξουσιαστὴς τοῦ ἑαυτοῦ μου, ἐγώ, ἕνα παιδί!
Κι' ὅμως αὐτὸ ἀκριβῶς ἦταν ὅλη μου ἡ δυστυχία.

(Ἀκολουθεῖ)

Χίλια δυό σὲ μιὰ σελίδα

Πόθεν προῆλθε ἡ φράσις: «Κολοκύθια στὸ πατερό»;

Η φράσις αὐτὴ λέγεται ὡς ἀπάντησις σ' ἐκείνους ποὺ διηγοῦνται πράγματα ἀπίθανα. Ἰσοδυναμεῖ μὲ τό: λὲς ψέματα, τερατολογεῖς. Προῆλθε δὲ καὶ διεδόθη ἀπὸ τόπο ὅπου πατερὸ δὲν σημαίνει δοκάρι, ἀλλὰ πατητῆρι στὸ ὁποῖον μόνο σταφύλια πατοῦνται πρὸς παραγωγὴν κρασιοῦ. Ἑπομένως ἐκεῖνος ποὺ ἀπαντᾶ μὲ τὴ φράσι αὐτὴ σ' ἕνα τερατολόγο εἶναι σὰν νὰ τοῦ λέῃ ὅτι ἔχει κολοκύθια στὸ πατερὸ (στὸ πατητῆρι) γιὰ νὰ κάμῃ...κρασί!

Τί εἶναι τὸ «Πεντάδεσμον τὸ βουτυροφόρον»;

Στὴν κεντρικὴ ζώνη τῆς Ἀφρικῆς καὶ ἰδίως κοντὰ στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ Νίγηρος, ἀκμάζει ἕνα δένδρον τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται «Πεντάδεσμον τὸ βουτυροφόρον» τὸ ὁποῖον δίδει ἀρκετὰ μεγάλην ποσότητα φυτικοῦ βουτύρου. Οἱ ἰθαγενεῖς ἐξάγουν τὸ βούτυρο ἀπὸ τοὺς μεγάλους στρογγυλούς, σὰν καρύδια, καρπούς του, τὸ ὁποῖον ὀνομάζουν «Βούτυρο τοῦ Σέα». Χημικὴ ἀνάλυσις γενομένη τελευταίως, ἀπέδειξε ὅτι τὸ βούτυρο αὐτὸ ἔχει ἐξαίρετες θρεπτικὲς ἰδιότητες. Εἶναι εὔγευστο, λιπαρό, γλυκὸ στὴ γεῦσι, καταλληλότατο γενικῶς γιὰ φαγητό.

Τί εἶναι τὸ σκορβοῦτο καὶ σὲ τί ὀφείλεται;

Ασθένεια ποὺ προσβάλλει ἀνθρώπους ποὺ τρέφονται ἀνεπαρκῶς καὶ ζοῦν ὑπὸ κακὲς ὑγιεινὲς συνθῆκες. Ὀφείλεται ἐπίσης στὴν ἔλλειψι νωπῶν τροφῶν (βιταμινῶν).

Πότε ἐνεφανίσθησαν τὰ πρῶτα βαγόνια;

Οἱ πρῶτοι σιδηρόδρομοι εἶχαν ἀνοιχτὰ ὀχήματα καὶ οἱ ἐπιβάτες ποὺ στέκονταν ὄρθιοι, στὸ τέρμα τοῦ ταξιδιοῦ των κατέβαιναν σχεδὸν μαῦροι ἀπὸ τὸν καπνὸ καὶ τὰ ψιλὰ κάρβουνα ποὺ ξέφευγαν ἀπὸ τὴ καπνοδόχο τῆς ἀτμομηχανῆς! Οἱ πλούσιοι ταξίδευαν μέσα στ' ἁμάξια τους ποὺ φορτώνονταν ἐπάνω στὰ ἀνοιχτὰ σιδηροδρομικὰ ὀχήματα. Τὰ πρῶτα κλειστὰ σιδηροδρομικὰ ὀχήματα, μὲ ὑαλόφρακτες θυρίδες, ἐνεφανίσθησαν στὴν Ἀγγλία τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1839, ἤτοι πρὸ ἑκατὸν ἀκριβῶς ἐτῶν καί, ὅπως γράφουν οἱ ἀγγλικὲς ἐφημερίδες, τὸν ἑπόμενο μῆνα θὰ ἑορτασθῇ στὸ Λονδῖνον ἡ ἑκατονταετηρὶς τῶν βαγονιῶν!

Γιατὶ τὸ ὄνομα τοῦ Ἡροστράτου ἀναφέρεται στὴν Ἱστορία;

Διότι ἔκαψε τὸν ἐν Ἐφέσῳ ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος ποὺ ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ ἑπτὰ θαύματα τῆς ἀρχαιότητος.

Γιατὶ τὰ φύλλα τῶν δένδρων καὶ τῶν φυτῶν ἐν γένει εἶναι πράσινα;

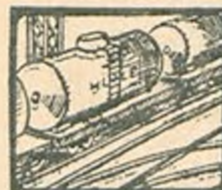
Διότι περιέχουν μιὰ χρωστικὴ οὐσία ποὺ λέγεται χλωροφύλλη καὶ ποὺ εἶναι παραπλήσια πρὸς τὴν αἱμοσφαιρίνη.

ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΤΟ ΣΑΠΟΥΝΙ

1. Τὸ σαπούνι παρασκευάζεται μὲ διάφορα λιπαρὰ σώματα, ὅπως: φοινικέλαιο, σπορέλαιο, ἐλαιόλαδο, λινέλαιο, φυστικέλαιο, χοιρινὰ λίπη, πάχη βοδιῶν καὶ προβάτων κλπ.

*

2. Τὸ κοινὸ σαπούνι ἢ «σαπούνι Μασσαλίας» παρασκευάζεται ἀπὸ λίπος ἢ ἀπὸ ἐλαιόλαδο κατωτέρας ποιότητος (τὸ καλύτερο χρησιμοποιεῖται ὡς ἐπιτραπέζιο λάδι).

★

3. Μέσα στὰ λιπαρὰ αὐτὰ σώματα ρίχνουν διάλυσιν σόδας (ἀλυσσίβα), ἡ ἀντίδρασις τῆς ὁποίας ἐπὶ τῶν σωμάτων αὐτῶν προκαλεῖ τὴν «σαπωνοποίησιν» ἢ μετατροπὴν τῶν λιπαρῶν σωμάτων σὲ σαπούνι.

★

4. Μέσα σ' ἕνα κτιστὸ εἰδικὸ λέβητα, τοῦ ὁποίου ἡ χωρητικότης ὑπερβαίνει τὶς 30.000 λίτρες, καὶ ὁ ὁποῖος μπορεῖ νὰ περιβάλῃ 12 τόννους σαπουνιοῦ βράζουν κατ' ἀρχὴν διάλυσιν σόδας.

5. Ρίχνουν μετὰ σιγὰ-σιγὰ μέσα στὸν λέβητα τὰ λιπαρὰ σώματα καὶ ἀφήνουν νὰ βράσῃ τὸ μῖγμα αὐτὸ ἐπὶ πολλὲς ὧρες ἀναταράσσοντάς το ἀδιακόπως.

★

6. Μόλις ἀρχίζει νὰ σχηματίζεται τὸ σαπούνι, παραμένει στὸ βάθος, ὁπότε προσθέτουν μιὰ πολὺ ἁλατισμένη ἀλυσσίβα. Τὸ σαπούνι αὐτὸ ποὺ εἶναι ἀδιάλυτο μέσα στὸ ἁλατισμένο νερό, συναθροίζεται ὡς θρόμβος στὴν ἐπιφάνεια.

★

7. Ἡ πάστα αὐτὴ τοῦ σαπουνιοῦ ψήνεται ἐπ' ἀρκετὸν μὲ νέα ἀλυσσίβα καὶ μετὰ χύνεται σὲ ξύλινα καλούπια. Μετὰ τὸ ἀφήνουν νὰ ψυχρανθῇ ἐπὶ δέκα μέρες.

★

8. Τὸ στερεοποιημένο σαπούνι κόβεται τότε σὲ ραβδωτὲς πλάκες, μετὰ σὲ τεμάχια 20-30 κιλῶν, ξηραίνονται ἔπειτα στὸν ἀέρα καὶ τέλος διατίθενται στὸ ἐμπόριο σὲ πολὺ μικρότερα κομμάτια.

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΔΙΑΤΑΣΣΕΙ

Πρὸς

Ἅπαντα τὰ μέλη τῆς Ε. Ο. Ν.

Ἀποτείνομαι πρὸς τὰ μέλη τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας Ἑλλάδος, καὶ ἰδιαιτέρως πρὸς σᾶς τοὺς Φαλαγγίτας καὶ τὰς Φαλαγγιτίσσας, ποὺ ζῆτε στὴν ὕπαιθρο Χώρα μας καὶ ἐπικαλοῦμαι τὴν ἀφοσίωσί σας πρὸς ἐμὲ καὶ τὸν ὅρκο σας, γιὰ τὴν πιστὴν ἐκτέλεσι τῶν ἐντολῶν μου, γιὰ νὰ ζητήσω ἀπὸ τὸν καθένα σας καὶ τὴν καθεμιά σας νὰ δώσετε ὅλο τὸν ἐνθουσιασμό σας καὶ ὅλες σας τὶς νεανικὲς δυνάμεις γιὰ τὴν πλήρη ἐπιτυχία τῆς προσπαθείας μου, νὰ δώσω στὴν Πατρίδα μας τὴν πλήρη ἐπάρκεια τῶν ὑλικῶν μέσων τῆς ζωῆς.

Σεῖς, ποὺ ξέρετε πὼς ὅταν ζητῶ κάτι, πρέπει νὰ γίνῃ, γιατὶ ὅ,τι ζητῶ νὰ γίνῃ εἶναι μιὰ Ἐθνικὴ ἀνάγκη, εἶμαι βέβαιος πὼς τὴν ἐντολή μου αὐτὴ νὰ μεταβάλουμε γρήγορα τὴν Ἑλλάδα μας σ' ἕνα Ἀγροτικὸ Στρατόπεδο, ποὺ δὲν θἄχῃ οὔτε μιὰ γωνιὰ ἀκαλλιέργητη, θὰ τὴν ἀγκαλιάσετε, ὅπως πάντα, μὲ ὅλο σας τὸν ἐνθουσιασμὸ καὶ ὅλη σας τὴ δύναμι καὶ δὲν θὰ ἀφήσετε οὔτε μιὰ στιγμὴ νὰ σᾶς φύγῃ ἄσκοπα καὶ ἔξω ἀπὸ τὴν ἐκπλήρωσι τοῦ σκοποῦ μου αὐτοῦ.

Ζητῶ ἀπὸ ὅλους καὶ ὅλες σας νὰ γίνετε ἡ πρωτοπορία τοῦ Στρατοῦ, γιὰ τὴν ἐξασφάλισι τῆς οἰκονομικῆς ζωῆς τῆς Πατρίδος μας.

Ζητῶ νὰ ριχθῆτε ἀπὸ τὴν στιγμὴ αὐτὴ μὲ χαρά, μὲ ὄρεξι καὶ ἐνθουσιασμὸ στὴ δουλειὰ γιὰ τὴν καλλιέργεια καὶ τῆς τελευταίας γωνιᾶς τῆς γῆς μας, ποὺ μόνο αὐτὴ θὰ φέρῃ τὴν ἐπάρκεια τῆς ζωῆς στὸν Τόπο μας.

Στὸ σπίτι, στὴν Ἐκκλησία, στὸ δρόμο, στὸ χωράφι, στὸ Σχολειό, παντοῦ ὅπου θὰ εὑρίσκεσθε, ζητῶ νὰ μὴν ἀφίνετε οὔτε στιγμὴ ποὺ νὰ μὴν ἐνθυμίζετε σ' ὅλους τὸ καθῆκον αὐτό. Σεῖς πρῶτοι θὰ δίδετε πάντα τὸ παράδειγμα γιὰ τὴν ἀπόλυτη ἐπιτυχία τῆς Ἐθνικῆς αὐτῆς προσπαθείας. Μὲ ἔργα καὶ λόγια πρέπει νὰ πεισθῆτε καὶ νὰ πείσετε πὼς οὔτε ὁ περίβολος τοῦ σπιτιοῦ σας, οὔτε τῆς Ἐκκλησίας ἡ αὐλή, ἢ τοῦ Σχολείου ὁ κῆπος δὲν πρέπει νὰ μείνουν ἀκαλλιέργητα. Ἡ κάθε σπιθαμὴ Ἑλληνικῆς γῆς πρέπει νὰ δώσῃ γρήγορα κάτι. Μιὰ πατάτα ἔστω, μιὰ ὀκᾶ δημητριακῶν καρπῶν, ἕνα κιλὸ σιταριοῦ. Καὶ σ' αὐτὴ τὴν ἐξόρμησι ἀπαιτῶ ἀπὸ σᾶς νἆστε οἱ πρῶτοι πάντα. Κανένας Φαλαγγίτης καὶ καμμιὰ Φαλαγγίτισσα δὲν πρέπει ἀπὸ τώρα καὶ πέρα νὰ ξεχάσῃ οὔτε γιὰ λίγο τὸ σκοπό του αὐτόν. Ἡ καλλιέργεια τῆς Ἑλληνικῆς γῆς στὸν ἀνώτατο βαθμὸ ἀποτελεῖ γιὰ τὸν καθένα καὶ τὴν καθεμιὰ ἀπὸ σᾶς Ἐθνικὸ καθῆκον, ὅμοιον μὲ τὸ καθῆκον τοῦ Στρατιώτου. Καὶ ὁ κάθε Ἕλλην Φαλαγγίτης, πού, καθὼς πιστεύω ἀκραδάντως, γνωρίζει νὰ ἐκτελῇ τὸ καθῆκον του τὸ Ἐθνικόν, εἶμαι ἀπολύτως πεπεισμένος πὼς θὰ ἐκτελέσῃ τὰς ἐντολάς μου αὐτὰς ἐπακριβῶς, μὲ τὸν ἐνθουσιασμὸ καὶ τὸ σύστημα ἐκεῖνο ποὺ τόσες φορὲς μοῦ ἔδειξε ὅτι ἔχει.

Ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Κυβερνήσεως
καὶ Γενικὸς Ἐπιθεωρητὴς τῆς Ε. Ο. Ν.
ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ

1) Ἡράκλειον Κ
τασμὸν τῆς Ε
Αὐγούστου.
2) Παρέλασις
κήσεως "Αρ
3) Ἀπὸ καλλιτ
τῆς Ε. Ο. Ν.
4) Ὁμὰς Φαλαγ
Τάγματος Ε.
νίων).
5) Ἀπὸ ἐκδρομ
Ρεθύμνης (Κ
ρικὸν Ἀρκάδ
6) Φαλαγγῖται
πορεία.
7) Φαλαγγῖται
Βάμου Ὑποδ
ρώνου (Κρήτ

ρήτης. Ἀπὸ τὸν ἑορ-
Ε. Ο. Ν. κατὰ τὴν 4ην

ἀθλητριῶν Ὑποδιοι-
γους.
εχνικὴν παράστασιν
Πρεβέζης.
γιτισσῶν 1ου Ἀνεξ.
Ο.Ν. Μουρνιῶν (Χα-

μὴν Φαλαγγιτισσῶν
ρήτης) εἰς τὸ ἱστο-
οι.
Ε. Ο. Ν. Χανίων ἐν

καὶ Φαλαγγίτισσαι
διοικήσεως Ἀποκο-
της).

"Ανω: Δύο εἰκόνες Ἀμαζόνων ἀπὸ τὴν παράστασιν τῆς Π.Δ.Θ.Π. τῆς «Πενθεσίλειας». Κάτω: Στιγμιότυπον ἀπὸ τὸ στρατόπεδον «Ἰω. Μεταξᾶς».

Ἀγροτικὴ ἐγκυκλοπαίδεια

Κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν παράγονται τὰ περισσότερα, τὰ θρεπτικώτερα καὶ τὰ πλέον νόστιμα ὀπωρικά. Ποία ὅμως εἶναι ἡ πατρίς των;

Τὰ σῦκα ἔχουν πατρίδα τὴν Συρίαν, ἐκ τῆς ὁποίας ἡ καλλιέργειά των διεδόθη καὶ εἰς τὰς ἄλλας χώρας.

Τὰ σταφύλια εἶναι γηγενῆ τῆς μεσημβρινῆς Εὐρώπης, τῆς Ἀλγερίας, τοῦ Μαρόκου καὶ τῆς Δυτικῆς Ἀσίας. Εἰς τὰ μέρη αὐτὰ ἐκαλλιεργοῦντο ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων.

Τὰ φραγκοστάφυλα εἶναι γηγενὲς προϊὸν τῆς εὐφράκτου ζώνης τῆς Εὐρώπης, τοῦ Καυκάσου, τῶν Ἱμαλαΐων, τῆς Ρωσσίας, τῆς Μαντζουρίας, τῆς Ἰαπωνίας καὶ τῆς Ἀμερικῆς.

Τὰ καρύδια εἰσήχθησαν εἰς τὴν Εὐρώπην ἐκ τοῦ Καυκάσου, τῆς Περσίας καὶ τῶν Βορείων Ἰνδιῶν.

Τὰ πορτοκάλλια κατάγονται ἐκ τῆς Κοχιγκίνας, εἰσήχθησαν δὲ εἰς τὴν Εὐρώπην, καθὼς καὶ τὰ μανδαρίνια, κατὰ τὸν ΙΔ΄ αἰῶνα.

Τὰ λεμόνια εἰσήχθησαν κατὰ πρῶτον ἐξ Ἰνδιῶν εἰς τὴν Ἰταλίαν κατὰ τὸν Γ΄ ἢ Δ΄ αἰῶνα.

Τὰ βερύκοκκα καὶ ροδάκινα εἰσήχθησαν εἰς τὴν Εὐρώπην ἀπὸ τὴν Κίναν.

Τὰ κεράσια ἔχουν ἀρχικὴν πατρίδα τὴν Κασπίαν, εἴδη ὅμως ἐξ αὐτῶν παρήγοντο εἰς τὸ Βυζάντιον καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Τὰ δαμάσκηνα εἰσήχθησαν εἰς τὴν Εὐρώπην ἀπὸ τὸν Καύκασον καὶ τὴν Εὐρωπαϊκὴν Τουρκίαν, εἴδη τινὰ ὅμως ἐξ αὐτῶν εἰσήχθησαν ἐκ τῆς Περσίας καὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου.

Τὰ ἀπίδια ἔχουν πατρίδα τὴν Δ. Ἀσίαν.

Τὰ μῆλα εἰσήχθησαν ἐκ τοῦ Καυκάσου, τοῦ Εὐξείνου Πόντου καὶ τῆς Περσίας, εἴδη ὅμως τινὰ τούτων εἶναι γηγενῆ Εὐρωπαϊκά.

Τὰ ἀμύγδαλα εἰσήχθησαν εἰς τὴν Εὐρώπην ἐκ τοῦ Ἀντιλιβάνου τοῦ Καυκάσου, τῆς Μεσοποταμίας, τῆς Περσίας καὶ τοῦ Τουρκεστάν.

Φθινοπωρινὰ ἄνθη

Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ τοῦ φθινοπώρου φυτεύονται σὲ καλοσκαλισμένο ἔδαφος μὲ χῶμα ἀφρᾶτο, ποὺ νὰ περιέχῃ ἀρκετὴ ἄμμο καὶ χωνευμένη κοπριά, οἱ γαρυφαλλιές.

Ὑπερβολικὴ ποσότης κοπριᾶς καὶ πολὺ νερὸ κάνουν κακὸ μᾶλλον στὴν ἀνάπτυξι τοῦ φυτοῦ, διότι θὰ σχηματίζεται ζωηρὸ φυτὸ καὶ θὰ σχίζεται ὁ κάλυκας τοῦ ἄνθους.

Τὸ πλεονάζον και στεκούμενο νερὸ ἀσφαλῶς βλάπτει.

Ἡ γαρυφαλλιὰ πολλαπλασιάζεται εὔκολα μὲ καταβολάδες τὴν ἐποχὴ αὐτή. Ὁ σχηματισμὸς τῶν ριζῶν θὰ ἀκολουθήσῃ σὲ 4-5 ἑβδομάδας. Τὸ βλαστάρι, ποὺ θὰ χρησιμοποιηθῇ γιὰ καταβολάδες πρέπει νὰ ἔχῃ παλαιὸ καὶ νέο ξύλο. Τὸ σχίσιμο γίνεται μὲ κοπτερὸ μαχαιρίδιο στὴ βάσι τοῦ νέου ξύλου μὲ διεύθυνσι πρὸς τὰ ἄνω καὶ σὲ μῆκος ποὺ νὰ περιλαμβάνῃ ἕναν ἢ δύο κόμβους.

Στερεώνεται ἐπάνω στὴ γῆ τὸ μέρος αὐτὸ μὲ μιὰ ξύλινη καρφίτσα καὶ σκεπάζεται μὲ ἐλαφρὸ ἀμμῶδες χῶμα 3 ἕως 4 πόντους. Τὸ μέρος αὐτὸ ὑγραίνεται. Ὅταν σχηματισθοῦν ρίζαι, ἀποσπᾶται τὸ νέο φυτὸ ἀπὸ τὸ μητρικὸ φυτὸ καὶ φυτεύεται ὅπου πρέπει.

Τὰ μοσχεύματα

Ἄλλος τρόπος πολλαπλασιασμοῦ τῆς γαρυφαλλιᾶς εἶναι καὶ ὁ διὰ μοσχευμάτων. Γιὰ τὰ μοσχεύματα χρησιμοποιεῖται βλάστησις μήκους ἀρκετοῦ, 8-10 πόντων, ὥστε ἡ βάσις νὰ εἶναι ὥριμη τὸ φθινόπωρο.

Κόπτονται μὲ μαχαιράκι ἀπὸ τὰ καλλίτερα φυτὰ ποὺ δίνουν τὰ καλλίτερα καὶ περισσότερα ἄνθη καὶ ἀπὸ τὴ βάσι ἕως τὴ μέση τῶν βλαστῶν καὶ

ὄχι ἀπὸ τὴ μέση τοῦ φυτοῦ ἢ τὴν κορυφὴ τῶν βλαστῶν.

Τὰ μοσχεύματα, κομμένα κάτω ἀπὸ ἕνα κόμβο, φυτεύονται σὲ κασσόνια ἢ γλάστρες γεμᾶτα μὲ καθαρὰ ἄμμο.

Τὰ νεοφυτευθέντα μοσχεύματα ποτίζονται ἀφθόνως μόλις φυτευθοῦν, ἀλλὰ πρέπει νὰ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ πολλὴ ὑγρασία τὰ σαπίζει

Μόλις ριζώσουν φυτεύονται στὸ ἴδιο βάθος ποὺ ἔχουν συνηθίσει καὶ ὄχι βαθύτερα γιατὶ θὰ σαπίσουν, σὲ ἐλαφρὰ κοπρισμένο χῶμα, χωρὶς πολλὰ ποτίσματα.

Μόλις φανοῦν ἀνθοφόρα βλαστάρια τὰ κόπτομε γιὰ νὰ γίνουν τὰ φυτὰ γερά.

Βιολέττες

Τὴν ἴδια ἐποχὴ φυτεύονται καὶ οἱ βιολέττες ποὺ εἶναι δύο εἰδῶν. Διπλὲς ἐτήσιες, μονὲς ὅλων τῶν χρωμάτων καὶ οἱ πολυετεῖς κίτρινες. Καὶ οἱ μονοετεῖς μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθοῦν γιὰ ἄνθησι καὶ δεύτερο χρόνο.

Ἡ φύτευσις τῶν φυτῶν γίνεται ὁμαδικὴ καὶ ὁπωσδήποτε πυκνή, διὰ νὰ ἀραιωθοῦν ἀργότερον διὰ τῆς ἀφαιρέσεως τῶν μονῶν φυτῶν. Ἂν θέλῃ κανεὶς νὰ κρατήσῃ σπόρον ἑνὸς χρώματος, τότε πρέπει νὰ κρατήσῃ μερικὰ μονὰ φυτὰ μεταξὺ τῶν διπλῶν καὶ νὰ ἔχῃ κρατηθῆ φυτεία τῶν μονοχρώμων ἀνθέων, μακρὰν ἄλλων χρωμάτων.

Ἀπὸ τὴ ζωὴ τῶν ἀγροτῶν.

ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Δεύτερη πατρίδα

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Κι' ἀμέσως, ὁ Τζὼν Μπλὸκ σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ πέρασε στὴν πλώρη.

Οἱ ἄλλοι τρεῖς ἐπιβάτες ἔμειναν σιωπηλοί, περιμένοντας νὰ γυρίση ὁ ναύκληρος.

Ὕστερ' ἀπὸ δυὸ-τρία λεπτά, ὁ Τζὼν Μπλὸκ γύρισε στὴν πρύμη.

— Λοιπόν; τὸν ρώτησαν.

— Κάποιος μ' ἐπρόλαβε, ἀποκρίθηκε ὁ Τζὼν Μπλόκ. Ἕνας ἀπὸ τοὺς καλοὺς μας ἀγγέλους ἦταν κοντὰ στὸν καπετάνιο καὶ τοῦ ἔσταζε κρύο νερὸ στὰ χείλη καὶ τοῦ σκούπιζε τὸ μέτωπο, ποὺ κολυμποῦσε στὸν ἱδρῶτα. Ὁ κ. Γκοὺλδ εἶχε τὶς αἰσθήσεις του; Ναί, ὄχι, δὲν ξέρω... Μοῦ φαίνεται πῶς ἦταν σὲ παραλήρημα. Κι' ἔλεγε: «Ἡ στεριά... κάπου ἐδῶ θὰ εἶναι...». Καὶ τὸ χέρι του κουνιῶταν, σὰν τὴ σημαία τοῦ καταρτιοῦ ποὺ ἀνεμοδέρνει. Τοῦ ἀποκρίθηκα: «Ναί, καπετάνιο μου!... κάπου ἐδῶ εἶναι ἡ στεριά... Σὲ λίγο θ' ἀράξουμε... Τὴν αἰσθάνουμαι κατὰ τὸ βορηᾶ!». Κι' ἀλήθεια, ἐμεῖς οἱ γέροι οἱ θαλασσινοί, αὐτὰ τὰ αἰσθανόμαστε.... Ἐπρόσθεσα: «Μὴ φοβᾶσαι τίποτα, καπετάνιο μου, κι' ὅλα θὰ πᾶνε καλά!... Ἔχουμε γερὴ βάρκα καὶ θὰ τὴν κρατήσω σὲ καλὸ δρόμο! .. Ἐδῶ γύρω πρέπει νὰ ὑπάρχουν νησιὰ ἕνα σωρό. Θὰ βροῦμε ἕνα ποὺ νὰ μᾶς κάνη!...». Μ' ἄκουγε ὁ δυστυχισμένος, εἶμαι βέβαιος, κι' ὅταν πλησίασα τὸ φῶς στὸ πρόσωπό του, μοῦ χαμογέλασε... Ἄ, τί μελαγχολικὸ χαμόγελο!... Χαμογέλασε καὶ τοῦ καλοῦ μας ἀγγέλου... Ἔπειτα, ἔκλεισε πάλι τὰ μάτια του καὶ βυθίσθηκε...

Ὁ Τζὼν Μπλὸκ ἀναστέναξε κι' ἐξακολούθησε:

— Μήπως ἔκαμα ἄσχημα νὰ τοῦ πῶ ψέματα, νὰ τοῦ μιλήσω ἔτσι σὰ νὰ εἶχα τὴ στεριὰ στὴν τσέπη μου;... Ἔ, παιδιά, ἔκαμα ἄσχημα;

— Ὄχι, Τζὼν Μπλόκ, ἀποκρίθηκε ὁ νεώτερος ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἐπιβάτες. Ὑπάρχουν καὶ ψέματα ποὺ τὰ συγχωρεῖ ὁ Θεός.

Ἐδῶ σταμάτησε ἡ συνομιλία καὶ τὴ σιωπὴ ἔκοβαν μόνο τὰ πλαταγίσματα τοῦ πανιοῦ στὸ κατάρτι, καθὼς κουνιῶταν ἡ βάρκα ἀπὸ τὴ φουσκοθαλασσιά. Οἱ περισσότεροι ἐπιβάτες, τσακισμένοι ἀπὸ τὴν κούρασι, ἐξαντλημένοι ἀπὸ τὶς στερήσεις, ξεχνοῦσαν σ' ἕνα βαρὺ ὕπνο τὶς φοβέρες τοῦ μέλλοντος...

Μὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ ὀνομάζη «μέλλον» ἐκεῖνο ποὺ θάρχόταν ἴσως σὲ λίγες ἡμέρες; Οἱ δυστυχισμένοι αὐτοί, ἀπὸ αὔριο, δὲν θὰ εἶχαν τί νὰ φᾶνε! Ἀπὸ λίγα κομμάτια παστοῦ κρέατος ποὺ τοὺς εἶχαν ρίξει στὴ βάρκα τὴν ὥρα τοῦ χωρισμοῦ, δὲν ἔμενε πιὰ οὔτε ἕνα. Μόνο λίγη γαλέττα ὑπῆρχε, ἕνα σακκὶ γιὰ ἕντεκα πρόσωπα. Κι' ἂν ἡ νηνεμία ἐξακολουθοῦσε, πῶς θὰ πήγαιναν νὰ βροῦν μιὰ στεριά, ἕνα καταφύγιο; Καρφωμένοι ἐκεῖ, θὰ πέθαιναν σὲ λίγο ἀπὸ τὴν πεῖνα.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη δὲν ὑπῆρχαν βαπόρια, μόνο ἱστιοφόρα. Καὶ μὲ τὴ νηνεμία ἐκείνη, πῶς ἦταν δυνατὸ νὰ περάση κανένα πλοῖο νὰ τοὺς πάρη; Ὥστε οὔτε αὐτὴ τὴν ἐλπίδα δὲν μποροῦσαν νὰ ἔχουν!

Ἔπρεπε, μὰ τὴν ἀλήθεια, νὰ ἔχουν μεγάλη, τυφλὴ πεποίθησι στὸ Θεό, γιὰ νὰ μὴν πέσουν στὴν ἀπόγνωσι, ἢ τοὐλάχιστο τὴ φιλοσοφικὴ ἐκείνη διάθεσι τοῦ ναύκληρου, ποὺ δὲν ἔβλεπε τὰ πράγματα παρὰ μόνο ἀπὸ τὴν καλή τους. Καὶ νὰ τώρα τί ἔλεγε, μιλῶντας μονάχος του:

«Τὸ ξέρω... θάρθη στιγμὴ ποὺ κι' ἡ τελευταία γαλέττα θὰ φαγωθῆ... Μὰ ὅσο ἔχει κανεὶς τὴν κοιλιά του, δὲν πρέπει νὰ παραπονιέται πολὺ πῶς δὲν ἔχει τίποτα νὰ τῆς ρίξη μέσα... Νἄχης τί νὰ φᾶς, ἀλλὰ νὰ μὴν ἔχης κοιλιά, — αὐτὸ θἆταν τὸ φοβερό!».

Ὁ Τζὼν Μπλὸκ εἶχε ξαναπιάσει τὸ τιμόνι κι' οἱ ἄλλοι ἐπιβάτες εἶχαν ξαναπάρει τὶς θέσεις τους στοὺς πάγκους. Δὲν ἔβγαζαν πιὰ οὔτε λέξι. Μόνο τὰ κλάματα τοῦ παιδιοῦ καὶ τὰ βογγητὰ τοῦ πλοιάρχου Γκοὺλδ ἀκουγόνταν στὴ σιωπή.

Πέρασαν ἔτσι δυὸ ὧρες. Ἡ βάρκα δὲν εἶχε προχωρήσει οὔτε πενήντα ὀργυιές. Γιατὶ μόνο ἡ φουσκοθαλασσιὰ τὴ μετακινοῦσε λιγάκι. Τὸ πανί της δὲν εἶχε φουσκώσει οὔτε μιὰ φορά. Καὶ μερικὰ ξύλινα πράγματα, ποὺ εἶχαν πέσει στὴ θάλασσα ἀπὸ χθές, ἐξακολουθοῦσαν νὰ πλένε ὁλόγυρά τους.

Μὲ τέτοια ἀκινησία, ἦταν περιττὸ νὰ κάθεται κανεὶς καὶ στὸ τιμόνι. Ὁ ναύκληρος ὅμως δὲν ἤθελε ν' ἀφήση τὴ θέσι του. Καὶ μὲ τὸ δοιάκι στὰ χέρια, προσπαθοῦσε τοὐλάχιστο νὰ μετριάζη τ' ἀπότομα τινάγματα τῆς βάρκας, ποὺ ἐνωχλοῦσαν τόσο τοὺς συντρόφους του.

Στὶς τρεῖς μετὰ τὰ μεσάνυχτα, αἰσθάνθηκε ἕνα ἐλαφρότατο φύσημα στὰ μάγουλά του κι' ἀνασηκώθηκε.

— Μοῦ! ἔκαμε. Θὰ φυσήξη;

Σάλιωσε ἀμέσως τὸ δάκτυλό του καὶ τὸ σήκωσε ψηλά... Ναί, ἡ ἐξάτμισι τοῦ τὸ δρόσισε κι' ἀπ' αὐτὸ συμπέρανε πῶς φυσοῦσε. Ἔπειτα ἀκουγόταν καὶ σὰν ἕνα μακρινὸ κυμάτισμα.

Οἱ περισσότεροι ἐπιβάτες ξεχνοῦσαν σ' ἕνα βαρὺ ὕπνο τὶς φοβέρες τοῦ μέλλοντος.

Τότε φώναξε:

— Κύριε Φρίτς!

Ἕνας ἐπιβάτης, καθισμένος στὸ μεσαῖο πάγκο, κοντὰ σὲ μιὰ γυναῖκα, σήκωσε τὸ κεφάλι καὶ ρώτησε:

— Τί θέλεις, ναύκληρε;

— Κυττάξτε κεῖ πέρα... κατὰ τὴν ἀνατολή...

— Βλέπεις τίποτα;...

— Ναί.... Ἂν δὲν κάνω λάθος... μιὰ λουρίδα ἄσπρη...

Ἀλήθεια, σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος μιὰ γραμμὴ λιγώτερο σκοτεινὴ ἁπλωνόταν ἐπάνω ἀπὸ τὸν ὁρίζοντα. Ἡ συνάφεια τοὐρανοῦ καὶ τῆς θάλασσας διακρινόταν ἀρκετὰ καθαρά. Θἄλεγε κανεὶς πῶς ὁ θόλος τῆς καταχνιᾶς εἶχε σχισθῆ σ' ἐκεῖνο τὸ σημεῖο κι' ἴσως ἀτμοσφαιρικὰ ρεύματα περνοῦσαν ἀπὸ τὴ σχισμάδα, ποὺ μεγάλωνε ὁλοένα...

— Φυσάει! βεβαίωσε ὁ ναύκληρος.

Μὰ ὁ ἐπιβάτης δὲν τὸ πίστευε ἀκόμα.

(Ἡ συνέχεια στὸ προσεχὲς)

Η ΔΙΚΗ ΤΟΥ ΣΟΛΩΝΟΣ

Ὁ Σόλων, ὡς γνωστόν, ἦτανε νομοθέτης Ἀθηναῖος καὶ ἕνας ἀπ' τοὺς σοφώτερους ἄνδρας τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος.

Στὰ 596 π. Χ. ἔφερε στὴν Ἀθήνα νέους νόμους, ἀφοῦ γύρισε σὲ πολλὰ μέρη. Δύσκολα πολιτικὰ ζητήματα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τὰ ἔλυσε τότε μὲ μεγάλη δεξιότητα καὶ γιὰ τοῦτο οἱ Ἀθηναῖοι, ὅταν εἴχανε κανένα δύσκολο ζήτημα, προστρέχανε μὲ ψηφίσματα στὸν Σόλωνα.

Κάποτε στὸν Ἄρειο Πάγο ἐκρίνετο μιὰ ὑπόθεσις τόσο μπερδεμένη, ποὺ ἀναγκάστηκαν νὰ προσκαλέσουν τὸν Σόλωνα γιὰ νὰ βγάλη τὴν ἀπόφασι.

Ἐπρόκειτο γιὰ τὴν ἑξῆς ὑπόθεσι: Δύο Ἀθηναῖοι, ὁ Δαναΐδης κι' ὁ Χριστίδης, ἤτανε πολὺ στενοὶ φίλοι. Μιὰ μέρα ὁ Δαναΐδης ἀπεφάσισε νὰ πάη στὸ προσκύνημα τῆς Δήλου, ὅπου ἐτελοῦντο τὰ Ἀργήλεια, δηλαδὴ μιὰ γιορτὴ τοῦ Ἀπόλλωνος, ποὺ ἔπεφτε τὸ καλοκαίρι.

Προτοῦ φύγη ὁ Δαναΐδης, ἔδωσε στὸ φίλο του τὸ Χριστίδη 300 ἀργυρᾶ νομίσματα νὰ τοῦ τὰ φυλάξη.

—Φίλε μου, τοῦ λέει, ἐπειδὴ φεύγω γιὰ τὴ Δῆλο, φύλαξέ μου αὐτὰ τὰ νομίσματα. Ἂν ἴσως τύχη καὶ πνιγῶ στὸ ταξεῖδι, κράτησέ τα νὰ μὲ θυμᾶσαι, ἂν ὅμως γυρίσω, δῶσε μου ἀπὸ αὐτὰ ὅ,τι θελήση ἡ ψυχή σου.

Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ὁ Δαναΐδης ἐξησφάλιζε τὰ χρήματά του πολὺ

καλλίτερα παρὰ νὰ τὰ κατάθετε στὴν Τράπεζα (ἂν καὶ τότε βέβαια δὲν ὑπῆρχαν Τράπεζες), ὅπως θὰ ἰδοῦμε παρακάτω. Πῆγε λοιπὸν ὁ Ἀθηναῖος Δαναΐδης στὴ Δῆλο, γιόρτασε μὲ χαρά, ἔκατσε ἐκεῖ ὅλη τὴν περίοδο, ὡς που γινῆκαν καὶ οἱ ἀθλητικοὶ καὶ μουσικοὶ ἀγῶνες, καὶ ὕστερα ἐπέστρεψε μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους προσκυνητὰς στὴν Ἀθήνα.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη οἱ ἄνθρωποι ταξείδευαν μὲ μικρὰ καράβια καὶ οἱ κίνδυνοι φυσικὰ ἦτανε πολὺ μεγαλείτεροι καὶ τὰ θαλάσσια δυστυχήματα πολὺ συχνότερα ἀπὸ σήμερα. Ὅμως ὁ Δαναΐδης ἐπέστρεψε μὲ τὸ καλό. Μόλις λοιπὸν βγῆκε ἀπὸ τὸ καράβι καὶ ἀνέβηκε στὴν Ἀθήνα, βρῆκε τὸν ἔμπιστο φίλο του Χριστίδη καὶ τοῦ ζήτησε νὰ τοῦ ἐπιστρέψη τὰ 300 νομίσματα ποὺ τοῦ εἶχεν ἐμπιστευθῆ.

Ὁ Χριστίδης τότε τοῦ ἔδωκε μόνον 10.

—Πῶς, τοῦ λέγει ὁ Δαναΐδης, σοῦ ἔδωσα 300 καὶ μοῦ ἐπιστρέφεις μόνον 10;

—Ξέχασες, τοῦ λέει ὁ Χριστίδης, ὅτι μοῦ εἶχες εἰπῆ, ἂν ξαναγυρίσης ἀπὸ τὴ Δῆλο γερός, νὰ σοῦ ἐπιστρέψω ἀπὸ τὰ 300 ἀργυρᾶ νομίσματα ὅ,τι ἐπιθυμεῖ ἡ καρδιά μου;

Ἐπειδὴ ὅμως ὁ Δαναΐδης δὲν παραδέχθηκε αὐτὴ τὴ συμφωνία, καταλήξανε στὸν Ἄρειο Πάγο. Ἐκεῖ ὁ Χριστίδης ἀπολογήθηκε ἔτσι:

—Ὅταν ἔφευγεν ὁ φίλος μου γιὰ τὴν Δῆλο, μοῦ ἔδωσε νὰ τοῦ φυλάξω 300 ἀργυρᾶ νομίσματα, κι' ἂν γυρίση καλὰ νὰ τοῦ ἐπιστρέψω ὅ,τι ἐπιθυμεῖ ἡ καρδιά μου. Τοῦ ἐπέστρεψα λοιπὸν ἀπὸ τὰ 300 μόνον 10.

—Εἶναι ἀλήθεια, λέει ὁ Δαναΐδης, ἀλλ' ὅταν εἶπα στὸ φίλο μου νὰ μοῦ ἐπιστρέψη ὅ,τι ἐπιθυμεῖ ἡ καρδιά του, εἶχα ὑπ' ὄψιν ὅτι δὲν θὰ τοῦ ἐζητοῦσα τὸν τόκο, ποτὲ ὅμως δὲν φανταζόμουνα πὼς θὰ μοῦ ἐπέστρεφε τόσο λίγα.

Ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου λοιπὸν δὲν ἤξευρε τί ἀπόφασι νὰ βγάλη, καὶ τότε φώναξε τὸν νομοθέτη Σόλωνα νὰ κρίνη αὐτὸς τὴν ὑπόθεσι.

Ὁ Σόλων, ἀφοῦ ἐψυχολόγησε καλὰ καλὰ καὶ τοὺς δύο φίλους, ἔβγαλε τὴν ἀπόφασί του καὶ ἀπευθυνόμενος στὸ Χριστίδη τοῦ εἶπε νὰ δώση πίσω τὰ 290 νομίσματα ποὺ κράτησε καὶ νὰ πάρη τὰ 10.

Καὶ ὁ σοφὸς Σόλων ἐξήγησε ἀμέσως τὸ γιατί:

—Διότι, εἶπε, ἡ συμφωνία σας ἦταν νὰ τοῦ δώσης πίσω ὅσα ἐπιθυμεῖ ἡ καρδιά σου. Ἀλλ' ἡ καρδιά σου ἐπιθυμεῖ 290 νομίσματα. Πρέπει λοιπὸν αὐτὰ νὰ δώσης στὸ φίλο σου καὶ σὺ νὰ κρατήσης γιὰ τὸν ἑαυτό σου τὰ δέκα.

Ι. Κ.

Πῶς μεταδίδεται ἡ ἑλονοσία

Διὰ νὰ ἀναπτυχθῆ ἡ ἑλονοσία χρειάζονται δύο παράγοντες: πρῶτον ἑλονοσοῦντες καὶ δεύτερον ἀνωφελεῖς κώνωπες. Ἐὰν ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο παράγοντας λείπη, ἑλονοσία δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξη. Οἱ ἀνωφελεῖς κώνωπες τσιμποῦν τοὺς ἑλονοσοῦντας, παραλαμβάνουν ἀπὸ τὸ αἷμά των τὰ μικρόβια, τὰ πολλαπλασιάζουν ἐντὸς τοῦ σώματός των καὶ κατόπιν ἅμα τσιμπήσουν ἕναν ὑγιᾶ τοῦ μεταδίδουν τὴν ἀρρώστεια. Αὐτὸς καὶ μόνος εἶναι ὁ τρόπος τῆς μεταδόσεως τῆς ἑλονοσίας. Ἐπομένως, ὅπου ὑπάρχουν κουνούπια καὶ ἄνθρωποι ποὺ πάσχουν ἀπὸ ἑλονοσία ἀναπτύσσεται ἡ νόσος, ἡ ὁποία εἶναι ἀνάλογος μὲ τὴν ἔκτασι τῶν ἑλῶν, δηλαδὴ μὲ τὸν ἀριθμὸ τῶν κουνουπιῶν, μικρὴ μὲν ὅπου ὑπάρχουν ὀλίγα ἕλη καὶ μεγάλη ὅπου ὑπάρχουν πολλά. Ἔτσι μετεδόθη ἡ ἑλονοσία σὲ μέρη ποὺ ἦτο ἄγνωστος ἡ νόσος, ὅπως στὴν Ἀγγλία καὶ Γαλλία, διότι πήγανε ἑλονοσοῦντες στρατιῶτες ἀπὸ τὸ Μακεδονικὸ Μέτωπο, εὑρέθησαν καὶ λίγα κουνούπια καὶ μετέδωσαν τὴν νόσον σὲ ὑγιεῖς, οἱ ὁποῖοι δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ φαντασθοῦν ποτὲ ὅτι θὰ πάθουν τέτοιαν τόσον στὸ Λονδῖνο ἢ στὸ Παρίσι. Ὅσοι δὲ γιατροὶ δὲν ἤξευραν καθόλου τὴν ἑλονοσίαν, ἔτριβαν τὰ χέρια των, νομίζοντες ὅτι ἀνεκάλυψαν νέαν καὶ περίεργον νόσον.

Ἡ ἑλονοσία ἀναπτύσσεται σὲ ὅλας τὰς ἐποχάς, ἀλλὰ εἶναι συχνοτέρα κατὰ τοὺς μῆνας Αὔγουστον, Σεπτέμβριον καὶ Ὀκτώβριον καὶ τοῦτο, γιατὶ τότε δημιουργοῦνται ἕλη ἀπὸ τὶς βροχὲς καὶ ἀναπτύσσονται τὰ κουνούπια. Ἐπίσης, διότι κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἐξηντλημένοι ἀπὸ τὰς ἐργασίας τῆς συγκομιδῆς ἢ ἀπὸ τὰς ὑπερβολικὰς καταχρήσεις τοῦ θέρους καὶ τὸ μικρόβιον βρίσκει ἔδαφος γόνιμον γιὰ νὰ ἀναπτυχθῆ. Τὸ μικρόβιο ποὺ φέρει τὴν ἑλονοσίαν ὀνομάζεται Πλασμώδιον τοῦ Λαβεράν πρὸς τιμὴν τοῦ Γάλλου ἰατροῦ, ὁ ὁποῖος τὸ ἀνεκάλυψε. Τὸ μικρόβιον ἔχει τρεῖς μορφὰς καὶ ἑκάστη μορφὴ κάνει διάφορον τύπον ἀσθένειας. Οὕτω τὸ πλασμώδιον τοῦ καλοήθους τριταίου κάνει τὸν ὁμώνυμον πυρετὸν τῆς ἑλονοσίας καὶ τὸν συχνότερον, τὸ πλασμώδιον τοῦ τεταρταίου κάνει τὸν τεταρταῖον πυρετὸν καὶ τέλος τοῦ κακοήθους τριταίου τὸν κακοήθη πυρετόν. Καὶ τώρα ἂς μάθωμε πῶς ἀναπτύσσεται καὶ πολλαπλασιάζεται τὸ μικρόβιο, διότι καὶ ὁ τρόπος του εἶναι περίεργος καὶ ἐξ ἄλλου θὰ ὠφεληθῶμεν, διότι θὰ ἐξηγηθοῦν πολλὰ πράγματα ἄγνωστα εἰς τοὺς ἀναγνώστας. Τὸ μικρόβιο ἔχει δύο κύκλους ἀναπτύξεως, πρῶτον ἐντὸς τοῦ σώματος τοῦ κώνωπος ἡ ἔγγαμος πολλαπλασιασμὸς καὶ δεύτερον ἐντὸς τοῦ σώματος τοῦ ἀνθρώπου ἡ ἄγαμος πολλαπλασιασμός. Ὅταν τὸ κουνοῦπι ἀπομύζησε αἷμα ἀπὸ ἑλονοσοῦντα, τότε τὰ πλασμώδια ἐντὸς τοῦ σώματός του γονιμοποιοῦνται καὶ σχηματίζεται ἡ ὠοκύστις, δηλαδὴ μιὰ φουσκίτσα γεμάτη ἀπὸ σποροζωΐδια 10.000 περίπου, δηλ. μικρὰ μικρόβια. Κατόπιν ἡ κύστις μεγαλώνει ἐφ' ὅσον μεγαλώνουν καὶ τὰ μικρόβια ποὺ ἔχει μέσα της, κατεβαίνει στὸ ἔντερο τοῦ κώνωπος καὶ ἐκεῖ σπάζει. Τότε τὰ μικρόβια διὰ τῆς λεμφικῆς κυκλοφορίας πηγαίνουν εἰς τοὺς σιελογόνους ἀδένας τοῦ κουνουπιοῦ, τὸ ὁποῖον ὅταν δαγκάση τὸν ὑγιᾶ ἄνθρωπον τοῦ μεταδίδει τὰ μικρόβια, δηλαδὴ τὴν ἑλονοσίαν.

Ἀπὸ αὐτῆς τῆς στιγμῆς ἀρχίζει ὁ δεύτερος κύκλος τῆς ἀναπτύξεως τοῦ μικροβίου. Τὰ μικρόβια μόλις εἰσέλθουν εἰς τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου τρέχουν καὶ καταλαμβάνουν σὰν ἐπιδρομεῖς κάθε ἕνα καὶ ἕνα ἐρυθρὸ αἱμοσφαίριο. Ἐκεῖ τὸ ἕνα σχίζεται σὲ δύο καὶ κατόπιν σὲ πολλὰ κομμάτια καὶ κάθε ἕνα κομματάκι γίνεται καὶ ἕνα μικρόβιο, ποὺ λέγεται πρὶν γίνη τέλειο μικρόβιο, μεροζωΐδιον. Κατόπιν σπᾶνε τὰ ἐρυθρὰ αἱμοσφαίρια, ὅπως σπάει ἡ ὠοκύστις στὴ κοιλιὰ τοῦ κουνουπιοῦ καὶ χύνονται ἀχόρταγα σὲ νέα αἱμοσφαίρια γιὰ νὰ ἐπαναλάβουν τὴν ἰδίαν καταστροφήν. Ὁ κύκλος αὐτὸς διαρκεῖ ἄλλοτε 48 ὧρες, ὁπότε ἔχομε τὸν καλοήθη ἢ τὸν κακοήθη τριταῖον, καὶ ἄλλοτε 72 ὧρες, ὁπότε ἔχομε τὸν τεταρταῖο πυρετό. Ὁ πυρετὸς εἰσβάλλει τὴ στιγμὴ ποὺ σπᾶνε τὰ ἐρυθρὰ αἱμοσφαίρια καὶ χύνονται τὰ μικρόβια στὸ αἷμα, διαρκεῖ δὲ ὅσο χρειάζεται γιὰ νὰ μποῦν οἱ ἐπιδρομεῖς σὲ νέα αἱμοσφαίρια. Τὸ ρῖγος γίνεται ἀπὸ τὴ ρῆξι τῶν αἱμοσφαιρίων, ὁ δὲ ἄφθονος ἱδρῶτας εἶναι τὰ προϊόντα τοῦ πολέμου μεταξὺ τῶν μικροβίων καὶ τῶν λευκῶν αἱμοσφαιρίων, ποὺ ἀμύνονται ἀπεγνωσμένως ἐναντίον τοῦ ἐπιδρομέως, ὁ ὁποῖος θέλει καὶ αὐτὸς νὰ ζήση, δαπάναις ὅμως τῶν ἄλλων. Ἐκ τῆς καταστροφῆς τῶν αἱμοσφαιρίων προέρχεται ἡ μεγάλη ἀναιμία καὶ ἐξάντλησις κατὰ τὴν ἑλονοσίαν, ὡς ἐπίσης καὶ ἡ μεγάλη ὄρεξις μετὰ τὴν πτῶσιν τοῦ πυρετοῦ.

Ἰδοὺ λοιπὸν διατὶ ἐπιβάλλεται ἡ τόνωσις δι' ἀφθόνου τροφῆς καὶ τονωτικῶν φαρμάκων τοῦ νεαροῦ ἑλονοσοῦντος ὀργανισμοῦ καὶ ἡ ἀποφυγὴ τῆς καταστρεπτικῆς διαίτης.

Γ. Μπαμπούρης
Παιδίατρος

ΟΙ ΣΚΥΛΟΙ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

Κατὰ τὸν Εὐρωπαϊκὸ πόλεμο ὅλα σχεδὸν τὰ ἐμπόλεμα Κράτη ἐχρησιμοποίησαν εἰδικῶς ἐκπαιδευμένα σκυλιὰ γιὰ διάφορες ὑπηρεσίες, κυρίως γιὰ τὴ διαβίβασι διαταγῶν. Ἀπεδείχθησαν δὲ τόσο πολύτιμοι συμπαρασταται, ὥστε, τοὐλάχιστον ἡ Γαλλία, ὡς ἐγράφη στις ἐφημερίδες, τώρα μὲ τὴ γενικὴ ἐπιστράτευσί της, δημιουργεῖ κέντρα συγκεντρώσεως καὶ ἐκπαιδεύσεως πολεμικῶν σκύλων. Ἡ κυβέρνησις, ὅπως κατὰ τὸ 1914, ἀπευθύνει ἔκκλησι πρὸς τοὺς κυρίους σκύλων νὰ τοὺς παραδώσουν γιὰ νὰ χρησιμοποιηθοῦν καὶ ἐξυπηρετήσουν τὸ Ἔθνος. Μετὰ τὴν λῆξι τοῦ πολέμου οἱ ἐπιζῶντες τετράποδες... «ἀπόμαχοι» θὰ ἐπιστραφοῦν στοὺς κυρίους τους.

Ποία κατηγορία ὅμως

σκύλων εἶναι σὲ θέσι νὰ ἐκπαιδευθῆ σύντομα καὶ νὰ ἐκπληρώση ἄριστα τὴ λεπτὴ ἀποστολή της; Ἐν πρώτοις ἀποκλείονται τὰ κυνηγετικὰ σκυλιά, διότι αὐτά, στὴ περίπτωσι ποὺ ἤθελαν μυρισθῆ κανένα λαγὸ ἢ ἄλλο ὁποιοδήποτε θήραμα, θὰ ἦσαν ἱκανὰ νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν κυρία ἀποστολή τους καὶ νὰ τρέξουν γιὰ νὰ παρακολουθήσουν τὸ θήραμα. Ἔπειτα εἶναι τὰ πολὺ μικρὰ σκυλιά, τὰ ἄσπρα, ποὺ ἀποκλείονται καὶ αὐτά. Ἕνας πολεμικὸς σκύλος πρέπει πρῶτα ἀπ' ὅλα νάχη ἀνάστημα τοὐλάχιστον 45 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου.

Μοναδικοὶ γιὰ ὑπηρεσία συνδέσμων εἶναι ὅλοι οἱ ποιμενικοὶ σκύλοι. Μετὰ ἔρχονται τὰ ἀνιχνευτικὰ σκυλιά, ἐκεῖνα δηλαδὴ ποὺ χρησιμοποιοῦνται ὡς περίπολοι καὶ οἱ σκύλοι—σκοποί. Αὐτὲς εἶναι οἱ τρεῖς κατηγορίες τῶν «μαχίμων» —νὰ ποῦμε — σκύλων. Οἱ μὴ προικισμένοι μὲ τὰ χαρίσματα αὐτὰ μποροῦν νὰ χρησιμοποιηθοῦν γιὰ ἄλλες κατώτερες ὑπηρεσίες στὸ ἐσωτερικό.

✶ "ΕΒΕΑ„ ΤΟ ΚΑΟΥΤΣΟΥΚΟΔΕΝΔΡΟ ✶

Τὸ καουτσούκ, ὁ «ὑδρογονάνθραξ» ὅπως λέγεται στὴ χημεία καὶ τοῦ ὁποίου αἱ ἐλαστικαὶ ἰδιότητες εἶναι γνωσταὶ ἀπὸ αἰώνων, ὀφείλει τὴν μεγάλην ἀξίαν ποὺ ἔχει εἰς τὴν ἐποχήν μας εἰς τὴν ἀποκάλυψιν τῆς «βουλκανολασιόν», δηλ. τῆς μεθόδου ἡ ὁποία συνίσταται εἰς τὴν πρόσμιξιν τοῦ καουτσοὺκ μὲ κάποιαν ἀναλογίαν—8 ἕως 10 τοῖς ἑκατὸν—θειαφιοῦ, ὑπὸ πίεσιν καὶ θερμοκρασίαν κάπως ὑψηλήν. Ἡ τοιαύτη πρόσμιξις θειαφιοῦ εἰς τὸ καουτσοὺκ δίδει εἰς τὸ τελευταῖον τὴν ἰδιότητα νὰ εἶναι ἀνθεκτικὸν καὶ νὰ μὴ φθείρεται, χωρὶς ὅμως νὰ χάνη καὶ τὴν ἐλαστικότητά του. Ἡ ἰδιότης αὐτὴ τοῦ καουτσοὺκ ἀνακαλυφθεῖσα τῷ 1839, δηλ. πρὸ ἑκατὸν ἐτῶν, ἀπὸ τὸν Ἀμερικανὸν Γκουντγῆαρ ἐξ οὗ καὶ ἡ παγκοσμίως ἀνεγνωρισμένη μάρκα ἐλαστικῶν «Γκουντγῆαρ», προπαρασκεύασε τὰς γενικὰς πολυαρίθμους ἐφαρμογὰς τοῦ καουτσούκ.

Ἡ γόμμα, τὸ «κόμμι», ἐξ οὗ ἀποτελεῖται τὸ καουτσούκ, ὑπάρχει εἰς τὸν ὀπὸν ὅλων τῶν δένδρων τῆς οἰκογενείας τῶν «εὐφορβιοειδῶν», καὶ τῶν «ἀποκυνοειδῶν», ὅπως τὰ λέγουν οἱ βοτανολόγοι. Κυρίως ὅμως τὸ κόμμι ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐξάγεται τὸ καουτσοὺκ παράγεται ἀπὸ ἕνα δένδρον ποὺ λέγεται «Ἐβέα», τὸ ὁποῖον ἀναπτύσσεται εἰς τοὺς τροπικοὺς καὶ εἰς ἐδαφικὴν ζώνην πλάτους 1.100 χιλιομέτρων ἔνθεν καὶ ἔνθεν τοῦ Ἰσημερινοῦ, ἰδίως ἀφθονεῖ εἰς τὰ δάση τοῦ λεκανοπεδίου τοῦ Ἀμαζονίου ποταμοῦ τῆς Βραζιλίας ὅθεν καὶ κατάγεται.

Ἀλλὰ παρ' ὅλην τὴν ἀφθονίαν τῶν δένδρων αὐτῶν τοῦ εἴδους τῶν φυομένων ἐκεῖ, ἡ Βραζιλία δὲν ἠδύνατο νὰ δώση εἰς τὴν παγκόσμιον κατανάλωσι περισσότερον ἀπὸ 50.000 τόννων καουτσοὺκ ἐτησίως. Ἡ παραγωγὴ αὐτὴ ἐγκαίρως ἐφάνη ὅτι θὰ ἦτο ἀνεπαρκὴς διὰ τὰς καθ' ἡμέραν αὐξανούσας ἀνάγκας τοῦ κόσμου εἰς καουτσούκ. Ἱδρύθη λοιπὸν εἰδικὸ φυτώριον εἰς Κεϋλάνην, ἐκαλλιεργήθησαν ἐκεῖ ἄφθονα καὶ συστηματικῶς τὰ καουτσουκόδενδρα αὐτά, αἱ ἐβέαι, καὶ διὰ μεταφυτεύσεως εἰς τὰς περιοχὰς αἱ ὁποῖαι εἶχαν ἀποδειχθῆ κατόπιν μελέτης ὡς κατάλληλοι δι' αὐτό. Τοιουτοτρόπως ἐγεννήθησαν αἱ κολοσσιαῖαι φυτεῖαι ἐβέας, αἱ ὁποῖαι ὑπάρχουν σήμερον εἰς τὴν Μαλαισίαν, Ὀλλανδικὰς Ἰνδίας, τὴν Ἰνδοκίναν, φυτεῖαι τῶν ὁποίων ἡ συνολικὴ ἔκτασις ὑπερβαίνει τὰ 2 ἑκατομμύρια ἑκτάρια, ἤτοι τὰ εἴκοσι ἑκατομμύρια στρεμμάτων!

Διὰ τὰς περαιτέρω μελέτας τῶν βιολογικῶν ὅρων τῶν δένδρων αὐτῶν, χάρις εἰς τὰς ἐργασίας τοῦ θαυμασίου βοτανικοῦ σταθμοῦ ποὺ λειτουργεῖ ἱδρυθεὶς ἀπὸ τοὺς Ὀλλανδοὺς εἰς τὸ Μπουϊντεντζορκ παρὰ τὴν Βαταβίαν προσδιωρίσθησαν ὅσα τὰ ἀναγκαῖα διὰ τὴν καλλιέργειαν καὶ καλλιτέραν ἀπόδοσιν αὐτῶν μέτρα. Ἄλλοτε τὰ ἐχάραζαν κάθε μέρα διὰ νὰ περισυλλέγουν τὸ γαλακτῶδες ὑγρὸν μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ὑπὸ μορφὴν λεπτοτάτων κόκκων ὑπάρχει κα' τὸ καουτσούκ. Τώρα ὅμως ἡ ἐκμετάλλευσις γίνεται διαφορετικά.

Τὰ δένδρα χαράσσονται μόνον ἕξ μῆνες τὸν χρόνο καὶ πάλι ὄχι κάθε ἡμέρα, ἀλλὰ ἡμέραν παρ' ἡμέραν ἢ μάλιστα κάθε ἑβδομάδα.

Χάρις εἰς τὰς βελτιώσεις αὐτὰς τῆς περισυλλογῆς καὶ πρὸ πάντων περιποιήσεως τῆς φυτείας, ἐνῷ ἄλλοτε μία ἔκτασις ἀπὸ ἐβέες κανονικῶς ἀνεπτυγμένας καὶ ἑξαετεῖς, ἤτοι ἡλικίας ὡρίμου πρὸς ἐκμετάλλευσιν ἀπέδιδε μόνον 300 χιλιόγραμμα ἐλαστικοῦ κατὰ δέκα στρέμματα φυτείας, σήμερα ἡ ἀπόδοσις ὑπερβαίνει τὰ 600 χιλιόγραμμα καὶ οἱ εἰδικοὶ βεβαιοῦν ὅτι θὰ φθάση σύντομα τὰ 1.200 χιλιόγραμμα!

Ἡ παγκόσμιος παραγωγὴ καουτσοὺκ ἔφθασε ἀπὸ 50 χιλιάδες τόννων τὸ 1900 εἰς ἓν ἑκατομμύριον τόννων πέρυσι!

Τώρα τελευταίως καὶ εἰς τὴν χώραν μας ἡ βιομηχανία ἐλαστικοῦ ἔχει σημειώσει προόδους καὶ παρέχει πολλὰ καὶ ποικίλα προϊόντα κατεργαζομένη τὸ κόμμι ποὺ ἀκατέργαστο εἰσάγεται ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν, ἐλαττώσασα εἰς τὸ ἐλάχιστο τὴν ἐξαγωγὴ συναλλάγματος διὰ τὰ εἴδη αὐτὰ εἰς τὴν ξένην.

Μ. Καρ.

Μὲ λίγες γραμμὲς

* Ἡ Γερμανία ἔχει ἐξοδεύσει 400 ἑκατομμύρια δολλάρια περίπου, ἤτοι 46 δισεκατομμύρια δραχμὲς διὰ τὰ ὀχυρωματικὰ ἔργα της κατὰ μῆκος τοῦ Γαλλικοῦ μετώπου κατὰ τὸ 1938.

* Σὲ μιὰ φυλὴ τῆς Νέας Γουϊνέας οἱ σύζυγοι ἀγοράζουν τὶς γυναῖκες στὴν τιμὴ τῶν 10 φράγκων κατὰ μέσον ὅρον.

* Ἡ Ἀγγλία ἔχει 6.660.000 κεφάλια βόδια, 886.000 ἄλογα, 3.320.000 χοίρους καὶ 16.527.000 πρόβατα.

* Τὸ μόνο ζῶο μὲ πράσινο δέρμα εἶναι ὁ φαλαγγιστὴς τῆς Αὐστραλίας.

* Ὁ ἀριθμὸς τῶν χοίρων αὐξήθη εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας, κατὰ τὸ 1938, εἰς 5.000.000.000.

* ΓΥΑΛΙ, ΓΕΡΟ ΣΑΝ ΑΤΣΑΛΙ! *

Ενας σοφὸς ἐπαρουσιάσθη μιὰ μέρα στὸν αὐτοκράτορα τῆς Ρώμης Τιβέριο καὶ τοῦ ἀνεκοίνωσε πῶς εἶχε ἀνακαλύψει μία νέα ὅσο καὶ καταπληκτικὴ ὕλη: Ἕνα εἶδος γυαλιοῦ ποὺ μποροῦσε νὰ σφυρηλατῆται καὶ νὰ δουλεύεται ὅπως τὸ χρυσάφι. Ὁ αὐτοκράτωρ ἐξηκρίβωσε πρῶτα πὼς κανεὶς δὲν ἦταν ἐνήμερος αὐτῆς τῆς ἀνακαλύψεως, συνεχάρη τὸν σοφὸ καὶ ὕστερα διέταξε καὶ τοῦ ἔκοψαν τὸ κεφάλι γιατὶ φοβήθηκε μήπως ἡ νέα ὕλη ποὺ εἶχε ἐφεύρει κάνη νὰ χάσουν τὴν ἀξία τους τὰ ἄλλα πολύτιμα μέταλλα, ποὺ ἀποτελοῦσαν τοὺς θησαυρούς του.

Νὰ ὅμως ποὺ οἱ χημικοὶ τοῦ Τολέδου κατώρθωσαν ν' ἀνακαλύψουν καὶ πάλι τὸ μυστικὸ τῆς ἀρχαίας ἐκείνης ἀνακαλύψεως. Κατώρθωσαν νὰ κατασκευάσουν ἕνα εἶδος γυαλιοῦ ποὺ μπορεῖ νὰ στρίβεται σὰν σύρμα, νὰ λυώνη σὰν ζάχαρι καὶ ν' ἀναπηδᾷ σὰν μπάλλα ἀπὸ λάστιχο. Οἱ πρῶτες φῆμες γιὰ τὴν ἀνακάλυψι αὐτὴ ἐπροκάλεσαν ἕνα κῦμα δυσπιστίας, γιατὶ ὁ πολὺς κόσμος δὲν ἤξερε καὶ δὲν ξέρει ἴσως ἀκόμα τὸ γυαλὶ παρὰ μονάχα ὡς μιὰ ὕλη διαφανῆ, εὔθραυστη καὶ μὴ ἐλαστική.

Ἀπὸ ἕξ χιλιάδες χρόνια οἱ ἄνθρωποι κατασκευάζουν τὸ γυαλί, ἀλλὰ οἱ περισσότεροι δὲν ξέρουν παρὰ ἕνα εἶδος αὐτοῦ. Ἐπέτυχαν στὴ παραγωγὴ γυαλιοῦ, ποικιλίαν σχημάτων καὶ χρωμάτων. Ἐχρησιμοποίησαν τὸ γυαλὶ σὲ πολλαπλοῦς σκοπούς. Μόνον τελευταῖα ἡ ἐφηρμοσμένη ἐπιστήμη κατέστησε τὸ γυαλὶ ὕλη μοντέρνα.

Ἂς πάρωμε π.χ. τὴν ἶνα τοῦ γυαλιοῦ. Οἱ Γερμανοὶ ἐπέτυχον τὸ 1886 νὰ κατασκευάσουν ἕνα νῆμα ἀπὸ γυαλί, τόσο λεπτό, σὰν μιὰ κλωστὴ ἀπὸ βαμβάκι. Τὸ νῆμα αὐτὸ παρέμεινε εὔθραυστο, ὥς τὴν ἡμέρα ποὺ ἕνας ἀνώνυμος ἐφευρέτης εἶχε τὴν ἰδέα νὰ τὸ συνθέση μὲ ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα. Παρεσκεύασε δηλαδὴ ἕνα μῖγμα, ποὺ τὰ 99 του μέρη ἦσαν ἀέρας καὶ μόνο τὸ ἕνα γυαλί. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο παρήγαγε μιὰ ἶνα τόσο εὐκαμπτη, σὰν νὰ ἦταν μεταξωτή.

Τὸ 1892 κάποιος εἶχε τὴν ἔμπνευσι νὰ χρησιμοποιήση τὴ γυάλινη αὐτὴ κλωστὴ γιὰ νὰ κατασκευάση ἕνα φουστάνι ἀπὸ γυαλί, ποὺ ἕνας ἔμπορος τὰ κατάφερε νὰ πωλήση στὴν Α. Β. Ὑψηλότητα τὴν ἰνφάντη Εὐλαλία τῆς Ἱσπανίας. Ἡ ἰδιοτροπία αὐτὴ ἐστοίχισε στὴ φιλάρεσκο πριγκήπισσα 160.000 φράγκα.

***

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, πολλὰ φορέματα ἔγιναν ἀπὸ γυαλί. Καὶ ὄχι μόνο φορέματα, ἀλλὰ καὶ καπέλλα, καὶ γραββάτες καὶ γάντια! Ἄπειρες εἶναι οἱ ἐφαρμογὲς ποὺ βρίσκει σήμερα τὸ γυάλινο νῆμα. Ἔτσι τὸ κλωστικὸ γυαλὶ ἐξελίσσεται σ' ἐπικίνδυνο ἀντίπαλο τοῦ βαμβακιοῦ καὶ τῆς μετάξης, γιατὶ ἔχει πλεῖστα ὅσα πλεονεκτήματα: Δεδομένου ὅτι δὲν εἶναι ὀργανικὴ ὕλη, ὄχι μόνο δὲν προσβάλλεται ἀπὸ τὴ φωτιὰ ἀλλὰ δὲν ὑπόκειται οὔτε στὴν ἐνέργεια τῶν ὀξέων καὶ ἀντέχει σὲ θερμοκρασία 2.200 βαθμῶν.

Χάρις στὶς ἰδιότητές του αὐτὲς εἶναι προφανές, ὅτι παρουσιάζει ἀναμφισβήτητα πλεονεκτήματα ὡς ὕλη γιὰ τὴν κατασκευὴ ταπήτων, κουρτινῶν, ὑφασμάτων γιὰ τὴν ἐπένδυσι τῶν ἐπίπλων καὶ τῶν τοίχων μέσα στὰ σπίτια, ὅπου φυσικὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ μειώνωνται οἱ κίνδυνοι τῆς φωτιᾶς.

Τὸ γυαλὶ μπορεῖ ν' ἀναπληρώση ἀκόμη τὸ ἀμίαντο, ἀπρόσβλητο στὴν ἐνέργεια τῆς φωτιᾶς, τῆς μούχλας ἀκόμη καὶ τῶν ποντικῶν! Εἶναι τόσο τέλειο γιὰ τὶς ἠλεκτρικὲς ἀπομονώσεις, ὥστε σήμερα τυλίγουν μὲ ἄθραυστο γυαλὶ τὰ σύρματα τοῦ ἠλεκτρικοῦ πρὸς ἀποτροπὴν κυκλώσεων.

Ἀκόμη καὶ τὰ στρώματα ἀντὶ μὲ μαλλὶ τὰ γεμίζουν μὲ ὑπολείμματα τοῦ κλωστικοῦ γυαλιοῦ καὶ ψαρεύονται σήμερα ἀκόμη καὶ ψάρια μὲ τὸ ἀγκίστρι κρεμασμένο ἀπὸ γυάλινη κλωστή. Τέλος γιὰ νὰ συμπληρώσωμε τὴ σειρὰ αὐτὴ τῶν παραδειγμάτων, θ' ἀναφέρωμε ὅτι μιὰ καρδερίνα στὴν Ἀμερικὴ κατασκεύασε τὴ φωλιά της ἐξ ὁλοκλήρου μὲ κλωστίτσες καὶ ξεφτίδια ἀπὸ γυαλὶ ποὺ ἔκλεβε ἀπὸ ἕνα ἐργοστάσιο ὑαλουργίας ποὺ ἦταν ἐκεῖ κοντά.

Μὲ λίγες γραμμὲς

* Ἕνα ἀπὸ τὰ λουλούδια μὲ τὸ δυνατώτερο ἄρωμα εἶναι ὁ ἀμερικανικὸς κάκτος. Ἡ μυρωδιὰ καὶ ἑνὸς μόνο μπουμπουκιοῦ του γίνεται αἰσθητὴ σ' ἀπόστασι μισοῦ μιλλίου.

* Μέσα στοὺς ὠκεανοὺς καὶ τὶς θάλασσες τῆς γῆς ὑπάρχει τόσον ἀλάτι, ὅσο θἄφθανε γιὰ νὰ σχηματισθῆ ἕνα κολοσσιαῖος ὄγκος 4.800.000 κυβικῶν μιλλίων

* Γιὰ κάθε κιλὸ ροδελαίου χρειάζονται ὀκτὼ τόννοι λουλουδιῶν.

* Ἡ νιτρογλυκερίνη εἶναι πολὺ δηλητηριώδης καὶ ἡ ἴδια καὶ οἱ ἀτμοί της. Ἡ ἐκρηκτική της δύναμις ὑπερβαίνει 10 - 13 φορὰς τὴν τῆς μαύρης πυρίτιδος. Ἀπὸ τὴν νιτρογλυκερίνη κατασκευάζεται ἡ δυναμῖτις.

Η ΑΤΜΟΚΙΝΗΤΟΣ ΑΜΑΞΑ

Η ἐφεύρεσις τῆς πρώτης αὐτοκινουμένης ἁμάξης, ποὺ ἐκυλίσθη ἐπὶ σιδηρᾶς τροχιᾶς, σύροντας βαγόνια, ὀφείλεται στὸν Ἄγγλο Γεώργιον Στέφενσον, γεννηθέντα στὸ Νιουκάστελ-Ὂν-Τὸν τὸ 1781 καὶ ἀποθανόντα τὸ 1848 στὸ Τάπτον. Γυιὸς ἐργάτου, ἔγινε κι' αὐτὸς ἐργάτης, ἐπεσκεύαζε δὲ ὡρολόγια, γιὰ νὰ μπορῆ ν' ἀγοράζη βιβλία καὶ νὰ σπουδάζη τὸν γυιό του Ρομπέρτ, ποὺ μετὰ ἔγινε πολύτιμος συνεργάτης καὶ συνεταῖρος του.

Ὑπάλληλος σ' ἕνα ὀρυχεῖο, τοῦ ὁποίου ἐπεσκεύαζε τὶς ἀντλίες, συνέλαβε τὴν ἰδέα ν' ἀντικαταστήση τοὺς ξύλινους δοκούς, ἐπὶ τῶν ὁποίων ὠλίσθαιναν βαγόνια συρόμενα ἀπὸ ἄλογα, διὰ σιδηρῶν ῥάβδων, κι' ἔτσι ἐμείωσε τὰ ἄλογα

ποὺ χρειάζονταν γιὰ τὴ μεταφορὰ τῶν γαιανθράκων. Μετὰ σκέφθηκε νὰ χρησιμοποιήση τὴ δύναμι τοῦ ἀτμοῦ, γιὰ νὰ κατασκευάση ἀτμάμαξα, καὶ τὸ 1825 παρουσίασε πράγματι τὴν πρώτη τοιαύτη, βάρους 30 τόννων, ποὺ ἔσυρε, μὲ ταχύτητα 6 χιλιομέτρων τὴν ὥρα, 8 βαγόνια. Ἐφήρμοσε μετὰ στὴ μηχανή του αὐτὴ τὸν «τεχνητὸ ἑλκυσμό», ποὺ εἶχε ἐφευρεθῆ, ὡς γνωστόν, ἀπὸ τὸν Σεγκύν, διοχετεύοντας μέσα στὴν καπνοδόχο της ρεῦμα ἀτμοῦ. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἐτελειοποιήθη ἡ μηχανή του, τὴν ὁποία εἶχε ὀνομάσει «Ροκέττα» καὶ τὸ 1829 ἀντὶ ἐμπορευμάτων ἤρχισε νὰ μεταφέρη ἐπιβάτες: Ὁ σιδηρόδρομος εἶχε δημιουργηθῆ.

Βοηθούμενος τότε ἀπὸ τὸν γυιό του Ρομπέρτ, ἵδρυσε ἐργοστάσιον ἀτμομηχανῶν ὅπου κατεσκεύασε ὅλες τὶς μηχανὲς τῆς Εὐρώπης. Ταυτοχρόνως ὁ Ρομπέρτ ἐφεῦρε τὸ σύστημα τῶν σωληνωτῶν γεφυρῶν, ἐμελέτησε δὲ καὶ τὴν ἀντιπροσωπευομένην ὑπὸ τοῦ κύματος τῆς θαλάσσης ἐνέργειαν.

Οἱ Σ.: Σειρὰ συναγωνιστῶν

Η Δ.Α.Σ. ΕΝΑΣ ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑΚΟΣ ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ

Ἕνα ἀπὸ τὰ σοβαρώτερα σημεῖα τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας εἶναι, χωρὶς καμμίαν ἀμφιβολίαν, καὶ ἡ Διοίκησις Ἀνωτάτων Σχολῶν, ἡ ὁποία ἀπαρτίζεται ἀπὸ τοὺς φοιτητὰς τοῦ Πανεπιστημίου, τοῦ Πολυτεχνείου, τῆς Α.Σ.Ο. καὶ Ε. Ε., τῆς Παντείου Σχολῆς, τῆς Σχολῆς «Σ. Ε. Ρ.», τῆς Γυμναστικῆς καὶ τῆς Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας, τῆς Σχολῆς Καλῶν Τεχνῶν καὶ τῆς Γεωργικῆς Σχολῆς Συνεταιριστῶν καὶ Τ. Τ. Τ. καὶ ἄλλων.

Ὅλη δηλαδὴ ἡ νέα Ἑλληνικὴ διανόησις, ἡ ὁποία ἀγωνίζεται νὰ μορφωθῇ καὶ τὴν ὁποίαν ἀπασχολοῦν τὰ προβλήματα τῆς ζωῆς, τόσον ἔντονα καὶ τόσον θερμά.

Εἶναι πασίγνωστον ὅτι οἱ διανοούμενοι νέοι στάθηκαν πάντοτε πρωτοπόροι εἰς ὅλα τὰ ζητήματα ποὺ ἀπησχόλησαν τὴν Ἑλλάδα, καὶ τώρα ἡ Διοίκησις Ἀνωτάτων Σχολῶν ποὺ περιέλαβεν εἰς τοὺς κόλπους της ὅλους αὐτοὺς τοὺς νέους, εἶναι πολὺ φυσικὸν νὰ κρατῇ πάντοτε τὴν σημαίαν τῆς πρωτοπορίας ὑψηλά, μὲ πίστιν καὶ μὲ ὑπερηφάνειαν.

Ὁ ἴδιος ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος, ὁ ὁποῖος ἔζησε τόσον πολὺ τοὺς Ἐθνικοὺς παλμοὺς καὶ τὰς ἀνησυχίας τοῦ φοιτητικοῦ κόσμου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον προέρχεται, κατενόησε βαθύτατα τὴν ἀξίαν καὶ τὴν σοβαρότητα τοῦ Σχηματισμοῦ τούτου καὶ ἀνέλαβε προσωπικῶς τὴν Διοίκησίν του.

Καὶ τὸν βλέπει κανεὶς ἀκούραστον καὶ εὐγενικὸν καὶ σοβαρὸν νὰ περιέρχεται τὰ Γραφεῖα τῆς Δ.Α.Σ., ἐκεῖ εἰς τὴν ὁδὸν Σόλωνος, καὶ νὰ ἐπιθεωρῇ καὶ νὰ ἐνδιαφέρεται δι' ὅλα καὶ νὰ δίδῃ κατευθύνσεις καὶ ὁδηγίας, μὲ μιὰν ἄνεσιν καὶ μὲ μιὰν ἁπλότητα, καὶ ἀντιλαμβάνεται κανεὶς εὐθὺς ἀμέσως πόσον προσέχει καὶ πόσον ἐργάζεται διὰ τὸν Σχηματισμὸν αὐτόν.

Ἡ Διοίκησις Ἀνωτάτων Σχολῶν! Εἶναι λοιπὸν ἕνας ὁρμητικὸς ποταμὸς ἀπὸ σφῦζον αἷμα, γεμᾶτος αἰσθήματα καὶ παλμοὺς καὶ ἀνησυχίας καὶ ἐπιδιώξεις καὶ ὄνειρα.

Θὰ πρέπῃ νὰ πάῃ κανεὶς ἕως τὰ Γραφεῖα, διὰ νὰ ἴδῃ μίαν κυψέλην, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ὑπάρχουν κηφῆνες καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ὅλαι αἱ μέλισσαι προσφέρουν ὅ,τι ἔχουν ἀνθολογήσει διὰ νὰ οἰκοδομηθῇ ἕνας νέος Παρθενών, ὁ ὁποῖος θὰ καταυγάσῃ μὲ τὴν αἴγλην του τοὺς ἐπερχομένους αἰῶνας.

Καὶ ὅταν ἔλθουν αἱ θεριναὶ διακοπαὶ καὶ οἱ σπουδασταὶ ἐπιστρέφουν εἰς τὰς πατρίδας των, ὁ καθείς τους, λίγο ὡς πολύ, γίνεται ἕνας νέος ἀπόστολος τῶν ἰδεῶν ποὺ ἔπνευσαν ζωογόνοι εἰς τὸν τόπον μετὰ τὴν 4ην Αὐγούστου καὶ γίνεται ἕνας μεταλαμπαδευτὴς τοῦ φωτὸς ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐγαλουχήθη.

Καὶ ὁ ἴδιος ὁ Ἀρχηγὸς βλέπει μὲ τόσην στοργὴν καὶ μὲ τόσην ἀγάπην τοὺς σπουδαστάς, καὶ ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τοὺς ὠνόμασεν εἰς τὸν λόγον του τῆς 3ης Ἀπριλίου «Ἱερὸν Λόχον». Οἱ Ἱερολοχῖται, λοιπόν, οἱ Ἱερολοχῖται τῶν Θηβῶν καὶ τοῦ Δραγατσανίου.

Πόσα πράγματα δὲν ἐπετέλεσε λοιπὸν ἡ Δ.Α.Σ. κατὰ τὸ διάστημα τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους 1938—1939 ποὺ μᾶς ἐπέρασεν!

Ὅλοι ἐνθυμοῦνται δύο θεατρικὰς παραστάσεις, αἱ ὁποῖαι ἐσκηνοθετήθησαν ἀπὸ φοιτητὰς—φαλαγγίτας τῆς Δ.Α.Σ., ἐσκηνογραφήθησαν ἀπὸ φοιτητὰς καὶ οἱ ἠθοποιοὶ ποὺ ὑπεδύθησαν τοὺς ρόλους, ἦσαν πάλιν Φοιτηταὶ—Φαλαγγῖται. Καὶ αἱ παραστάσεις αὗται ἀνεβιβάσθησαν τόσον καλῶς, ὥστε θὰ τοὺς ἐζήλευε καὶ ἕνας ἄρτιος θίασος ἀπὸ ἐπαγγελματίας ἠθοποιούς. Καὶ τὸ πλῆθος ποὺ ἐπλημμύρισε τὰ «Ὀλύμπια» ἐχειροκρότησε θερμῶς καὶ ὁ Ἀρχηγός, ποὺ ἐτίμησε τὰς παραστάσεις, συνεχάρη θερμότατα τοὺς διοργανωτὰς των.

Ἔπειτα εἶναι αἱ χορῳδίαι. Ἡ χορῳδία τῆς Ὑποδιοικήσεως τοῦ Πανεπιστημίου, τῆς Ὑποδιοικήσεως Πολυτεχνείου καὶ τῆς Ὑποδιοικήσεως Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας. Ἡ χορῳδία τῆς Ὑποδιοικήσεως Πανεπιστημίου διευθύνεται ἀπὸ τὸν κ. Σπάθην καὶ εἶναι ἐφάμιλλος τῶν καλλιτέρων Ἑλληνικῶν Χορῳδιῶν, καὶ ὅπου καὶ ἂν ἐνεφανίσθη προεκάλεσεν ἐνθουσιωδέστατα σχόλια. Ἡ Χορῳδία τῆς Ὑποδιοικήσεως Πανεπιστημίου προσεκλήθη εἰς Πάτρας, εἰς Κρήτην, ἐντὸς τῶν ἡμερῶν δὲ πρόκειται νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Ζάκυνθον.

Ἡ Ἐποπτεία τῶν III Γραφείων τῆς Δ.Α.Σ. διωργάνωσε πλῆθος ἐκδρομῶν, τῶν ὁποίων αἱ ὡραιότεραι ἦσαν εἰς τὰς Θήβας καὶ εἰς τὴν Λέσβον. Εἰς τὰς Θήβας ἔλαβον μέρος ἄνω τῶν 1500 Σπουδαστῶν—Φαλαγγιτῶν. Εἰς ἀμφοτέρας τὰς ἐκδρομὰς ἡγεῖτο ὁ Διευθυντὴς τῆς Πολιτικῆς Διαφωτίσεως τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως. Ἡ Ὑποδιοίκησις Πανεπιστημίου καθ' ἑκάστην σχεδὸν Κυριακὴν διωργάνωνεν ἐκδρομὰς πέριξ τῶν Ἀθηνῶν, ἐπίσης δὲ καὶ αἱ λοιπαὶ Ὑποδιοικήσεις.

Εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Δ.Α.Σ. καθ' ἑκάστην ἐγένοντο συγκεντρώσεις καὶ ἀνεπτύσσοντο διάφορα ἰδεολογικὰ θέματα, καὶ ἔπειτα ἐγίνετο διαλογικὴ συζήτησις καὶ συνεζητοῦντο τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατά, πάντοτε χωρὶς φανατισμὸν καὶ μὲ μίαν πολιτισμένην μετριοπάθειαν. Ἔπειτα τρεῖς φορὲς τὴν ἑβδομάδα ἐγίνοντο μαθήματα Πολιτικῆς Διαπαιδαγωγήσεως, καὶ ἱδρύθη Σχολὴ ἐκπαιδεύσεως στελεχῶν III Γραφείων, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Πολιτικῆς Διαφωτίσεως. Ἀλλ' αἱ μεγαλείτεραι συγκεντρώσεις, τὰς ὁποίας διωργάνωσεν ἡ Δ.Α.Σ. καὶ εἰς τὰς ὁποίας ἔλαβον μέρος ἄνω τῶν 10.000 Φαλαγγιτῶν—Σπουδαστῶν, ἦσαν μία ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους 1938—39 καὶ μία τῆς 3ης Ἀπριλίου, ἀποχαιρετιστήριος, εἰς τὰς ὁποίας καὶ ὡμίλησεν ὁ κ. Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος.

Ἡ Δ.Α.Σ. ἐμερίμνησε καὶ διὰ τὴν ψυχαγωγίαν τῶν Φαλαγγιτῶν—Σπουδαστῶν, διωργάνωσεν εἰς τὰς αἰθούσας τῆς Πανεπιστημιακῆς Λέσχης ἀρκετὰς χορευτικὰς ἑσπερίδας, αἱ ὁποῖαι καὶ ἐσημείωσαν ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν. Ἐπίσης μέσα εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Δ.Α.Σ. ὑπάρχει ὡραῖον καὶ ἄνετον ἐντευκτήριον καὶ οἱ Φαλαγγῖται—Σπουδασταὶ περνοῦν τὰς ὥρας τῆς σχολῆς των παίζοντες διάφορα παιγνίδια.

Τὸ II Γραφεῖον τῆς Δ.Α.Σ., τὸ ὁποῖον ἀσχολεῖται μὲ τὴν ἄθλησιν καὶ τὴν στρατιωτικὴν προπαίδευσιν τῶν Φαλαγγιτῶν — Σπουδαστῶν, διωργάνωσε πολλοὺς ἐσωτερικοὺς ἀγῶνας στίβου καὶ σκοπευτικούς. Καὶ κατερρίφθησαν Πανελλήνια ρεκὸρ καὶ ἐσημειώθησαν ζηλευταὶ ἐπιδόσεις καὶ ἠμπορεῖ νὰ εἴπῃ κανεὶς ὅτι ἤρχισε νὰ ἀναζῇ τὸ ἀρχαῖον ἀθλητικὸν πνεῦμα. Ἐπίσης τώρα μὲ τὴν θερινὴν περίοδον διωργανώθησαν ναυτικαὶ ὁμάδες διὰ θαλάσσια σπόρ.

Ἂς ἔλθωμεν τώρα εἰς τὴν Πρόνοιαν. Ὑπάρχει ἕνας λαμπρὸς Οἶκος Φοιτητοῦ, μέσα εἰς τὸν ὁποῖον στεγάζονται ἑκατὸν ἄποροι Σπουδασταί, ἐπίσης δὲ μὲ τὴν ἀρωγὴν τοῦ Κράτους λειτουργεῖ εἰς τὴν Φοιτητικὴν Λέσχην τὸ συσσίτιον τὸ ὁποῖον καὶ δίδει τροφὴν εἰς τριακοσίους Φοιτητάς.

Ἀλλ' ἡ Διοίκησις Ἀνωτάτων Σχολῶν δὲν ἐξήντλησε τὴν πρόνοιάν της μέχρις αὐτοῦ. Ἐνίσχυσε πλείστους ἀπόρους Σπουδαστὰς καὶ ἔκαμε τὰς ἐγγραφάς των εἰς τὸ Πανεπιστήμιον καὶ παρέσχε περίθαλψιν καὶ φάρμακα εἰς ἀσθενοῦντας.

Ἐπίσης δὲν πρέπει νὰ λησμονηθῇ τὸ Ὑγειονομικὸν Τμῆμα τῆς Δ.Α.Σ., τὸ ὁποῖον ἀπαρτίζουν ἐκκολαπτόμενοι Ἱπποκράται. Αὐτοὶ λοιπὸν ἔχουν διοργανώσει Συνεργεῖον πρώτων βοηθειῶν πρώτης γραμμῆς καὶ ἀκόμη Σχολὴν Παθητικῆς Ἀεραμύνης.

Αὐτὰ λοιπὸν ὅλα, τὰ ὁποῖα ἐγράψαμεν ἐδῶ, εἶναι μία ἐλαχίστη σκιαγράφησις τῆς δράσεως τοῦ Πρωτοποριακοῦ αὐτοῦ Σχηματισμοῦ.

Ἐὰν περάσῃ κανεὶς ἀπὸ τὰ Γραφεῖα αὐτὸν τὸν καιρόν, θὰ ἴδῃ μίαν μελαγχολικὴν ἠρεμίαν. Ὅλοι οἱ Σπουδασταὶ ἔχουν ἀναχωρήσει διὰ τὰς πατρίδας των, ἀλλὰ δὲν λησμονοῦν καὶ τὴν Δ.Α.Σ., καὶ εἰς τὰ γραφεῖα της καταφθάνουν σωροὶ ἐπιστολῶν ποὺ ἡ κάθε μία τους διηγεῖται μίαν ἀξιόλογον δρᾶσιν εἰς τὴν ἐπαρχίαν.

Καὶ τὰ φθινοπωρινὰ χελιδόνια, ὅπως ὀνομάζουν τοὺς Σπουδαστάς, θὰ μᾶς ἔλθουν μὲ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ φθινοπώρου καὶ τὰ Γραφεῖα τῆς Δ.Α.Σ. θὰ γεμίσουν καὶ πάλιν ἀπὸ μίαν χαρούμενην καὶ πολυσύνθετον βοήν, γεμάτην ζωτικότητα καὶ κέφι.

Α. Ι. Α.

Κοσμᾶς Μπούφος τοῦ Ἀθανασίου

ΕΝΑΣ ΑΣΗΜΑΝΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΑΚΟΣ ΜΕ ΣΗΜΑΝΤΙΚΗ ΔΡΑΣΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ τεύχ. 47)

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Κοσμᾶς καὶ ὁ θεῖος του ὁ Πίπης μπῆκαν στὸ τραῖνο ποὺ θὰ τοὺς ἔφερνε στὴν Ἀθήνα, ὁ τελευταῖος δὲν στάθηκε σὲ χλωρὸ κλαρί. Οἱ ἐρωτήσεις τοῦ Κοσμᾶ ἔπεφταν σὰν βροχή.

— Τί εἶναι ἐτοῦτο, θεῖε; Τί εἶναι ἐκεῖνο, θεῖε;

Ὁ θεῖος Πίπης, ἄνθρωπος μὲ πολλὴ ὑπομονὴ καὶ ἀρκετὴ μόρφωσι, μόλις πρόφθαινε ν' ἀπαντάη στὸν ἀνηψιό του. Τοῦ εἶπε τί εἶναι τραῖνο, τοῦ ἀνέπτυξε τί εἶναι ἀτμός, τοῦ ἐξήγησε τί εἶναι ἀτμομηχανή. Ὁ Κοσμᾶς, ὅμως, δὲν ἔμεινε εὐχαριστημένος μαθαίνοντας τὴν θεωρία τῶν παράξενων αὐτῶν πραγμάτων. Ἤθελε νὰ τὰ δῆ καὶ στὴν πρᾶξι. Γι' αὐτὸ καί, ὅταν ὁ θεῖος του τοῦ ἀνέπτυξε πῶς ἐργάζεται ἡ ἀτμομηχανή, διετύπωσε τὴν ἀξίωσι:

— Πᾶμε νὰ μοῦ δείξης!

— Τί νὰ σοῦ δείξω; ἀπόρησε ὁ θεῖος Πίπης.

— Πῶς δουλεύει ἡ ἀτμομηχανή!

Μὲ τὸν πιὸ καλὸ τρόπο ὁ ἀτυχὴς θεῖος προσπάθησε νὰ πείση τὸν φοβερὸ ἀνηψιό του ὅτι αὐτὸ ποὺ ζητοῦσε ἦταν ἀδύνατον νὰ γίνη.

— Θέλω νὰ δῶ τὴν ἀτμομηχανή! ἐπέμενε ὁ Κοσμᾶς.

— Δὲν τὴν εἶδες;

— Ὄχι ἀπ' ἔξω... Ἀπὸ μέσα θέλω νὰ τὴν δῶ!

— Δὲν γίνεται. Μέσα στὴν ἀτμομηχανὴ δὲν μπαίνουν παρὰ μόνο οἱ θερμαστές.

— Ὡραῖα, εἶπε ὁ Κοσμᾶς. Καὶ δὲν μποροῦμε νὰ γίνουμε κι' ἐμεῖς;

— Ἄφησέ με ἥσυχο!, ἐξέσπασε ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἀθανασίου Μπούφου.

— Γιατί;

Χοντρὲς σταγόνες ἱδρῶτος βγῆκαν στὸ μέτωπο τοῦ δυστυχισμένου θείου. Ἄρχισε νὰ μετανοῆ πικρότατα ποὺ δέχθηκε νὰ συμβάλη στὴν μετακίνησι τοῦ Κοσμᾶ στὴν Ἀθήνα. Ὡστόσο, προσπάθησε πάλι νὰ συμβιβάση τὰ πράγματα μὲ συμβουλευτικὸ τρόπο.

— Ἄκουσε, παιδί μου, εἶπε στὸν Κοσμᾶ. Ἀρκετὰ μὲ ζάλισες. Ἀνέβα τώρα ἐδῶ στὸ παράθυρο, κύττα ἔξω καὶ μὴ μὲ ξαναρωτήσης τίποτα, μὴ μ' ἐνοχλήσης καθόλου, γιατί, παιδάκι μου, δὲν θὰ μπορέσω νὰ κρατηθῶ περισσότερο, θὰ χάσω τὴν ὑπομονή μου καὶ... θὰ σὲ ταράξω στὸ ξύλο! Μὲ ἐννοεῖς;

— Βεβαιότατα, θεῖε Πίπη...

Πραγματικά, κάτι τέτοια τὰ κατάλαβαινε μὲ τὸ πρῶτο ὁ Κοσμᾶς. Ὅταν ἀνάμεσα στὴν συζήτησι ἔμπαινε τὸ ξύλο, τὸ μυαλό του ξαστέρωνε ὅσο νὰ πῆς κίμινο.

Κατάλαβε, λοιπόν, κι' αὐτὴ τὴ φορὰ τὰ λόγια τοῦ θείου του καὶ συμμορφώθηκε ἀμέσως. Ἀνέβηκε στὸ κάθισμα, ἐτοποθέτησε τὸ φεγγαροειδὲς μοῦτρο του στὴ μέση τοῦ παραθύρου τοῦ βαγονιοῦ καὶ ἄρχισε νὰ ἀποθαυμάζη τὰ τοπία ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ὁποῖα περνοῦσε τὸ τραῖνο.

Ὁ θεῖος Πίπης, ἐπωφελούμενος τῆς ἡσυχίας ποὺ ἐξασφαλίσθηκε μὲ τὴν καινούργια ἀπασχόλησι τοῦ Κοσμᾶ, κάθισε ἀναπαυτικώτερα στὸ κάθισμά του, κατέβασε τὸ καπέλλο στὸ πρόσωπό του γιὰ νὰ μὴν τὸ βλέπη ὁ ἥλιος καὶ σὲ λιγάκι ροχάλιζε.

Τί ἄλλο ἔκανε; — Πῆρε καὶ τὴ βαλίτσα....

***

Ὅταν ξύπνησε ὁ θεῖος Πίπης, τὸ τραῖνο βρισκόταν κοντὰ στὴν Ἀθήνα καὶ ὁ Κοσμᾶς πάντα κοντὰ στὸ παράθυρο. Τὸν τράβηξε ἀπὸ τὸ σακκάκι ὁ θεῖος, τὸν κατέβασε ἀπὸ τὸ κάθισμα καὶ τὸν ρώτησε μὲ κέφι:

— Τὰ εἶδες ὅλα, λεβέντη μου;

— Ὅλα, θεῖε Πίπη.

— Τί εἶδες, δηλαδή;

Ἀπαρίθμησε ὁ Κοσμᾶς τὰ ὅσα εἶχε δῆ. Τὰ δέντρα, τὰ χωράφια, τὰ ἀμπέλια, τὰ πρόβατα.

— Αὐτὰ ὅλα, ὅμως, κατέληξε ὁ Κοσμᾶς, δὲν εἶναι τίποτα μπροστὰ σὲ κάτι ἄλλο ποὺ εἶδα.

— Τί ἦταν αὐτό;

— Ἕνας κύριος μὲ μαῦρο καπέλλο!

Ἔφριξε ὁ θεῖος. Μὰ τόσο κουτό, λοιπόν, ἦταν αὐτὸ τὸ παιδί, ὥστε τοῦ ἔκανε ἰδιαίτερη ἐντύπωσι ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ἔτυχε νὰ φοράη μαῦρο καπέλλο;

— Καὶ τί ἔκανε αὐτὸς ὁ κύριος; ρώτησε κοροϊδευτικὰ τὸν ἀνηψιό του.

— Κατέβηκε στὸν προηγούμενο σταθμό.

— Μπᾶ; Αὐτὸ εἶναι πολὺ σοβαρό! Δὲν ἔκανε τίποτ' ἄλλο;

— Ἔκανε.

— Τί;

— Πῆρε καὶ τὴ βαλίτσα...

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ θεῖος Πίπης δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῆ καὶ νὰ μὴ γελάση.

— Ἐσύ, μωρὲ παιδί μου, τοῦ εἶπε, θὰ γίνης σίγουρα μεγάλος ἄνθρωπος! Τίποτα δὲν σοῦ ξεφεύγει. Ὥστε, λοιπόν, ὁ κύριος μὲ τὸ μαῦρο καπέλλο, ποὺ κατέβηκε στὸν προηγούμενο σταθμό, πῆρε καὶ τὴ βαλίτσα του;

— Ὄχι τὴ βαλίτσα του, διώρθωσε ὁ νεαρὸς Μπούφος.

— Ἀλλά;

— Τὴ βαλίτσα σου!

Τινάχτηκε ἀπὸ τὸ κάθισμά του ὁ θεῖος Πίπης. Κύτταξε γύρω καὶ εἶδε πῶς πραγματικὰ ἡ βαλίτσα του εἶχε κάνει φτερά!

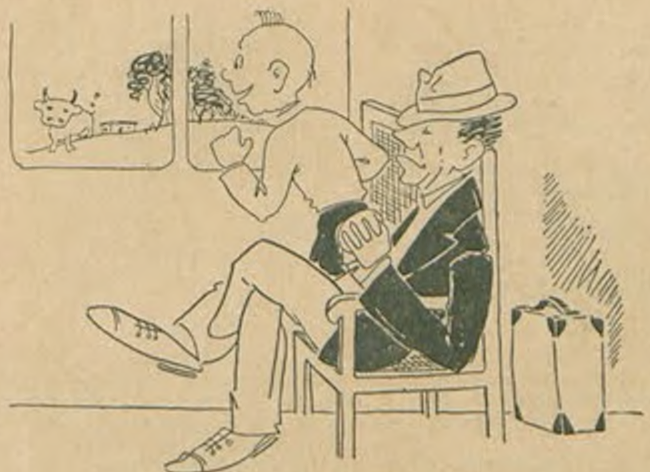
— Γιατί, μωρέ, ρώτησε τὸν ἀνηψιό του, τρέμοντας ἀπὸ τὸ θυμό, δὲν μὲ ξύπνησες ὅταν εἶδες τὸν ξένο νὰ παίρνη τὴ βαλίτσα μου;

— Διότι, ἀπελογήθη ὁ Κοσμᾶς, ἐσὺ μοῦ εἶπες νὰ μὴν σ' ἐνοχλήσω γιατὶ θὰ μὲ δείρης!...

. . . .

Τὸ τραῖνο ἔμπαινε στὸ σταθμὸ τῆς Λαρίσης τὴν στιγμὴ ποὺ ὁ Κοσμᾶς εἰσέπραττε ἀπὸ μέρους τοῦ θείου του τὶς πρῶτες φάπες, ποὺ ὑπῆρξαν καὶ οἱ πρῶτες του... ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴν Ἀθήνα!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Οἱ... δεύτερες ἐντυπώσεις.

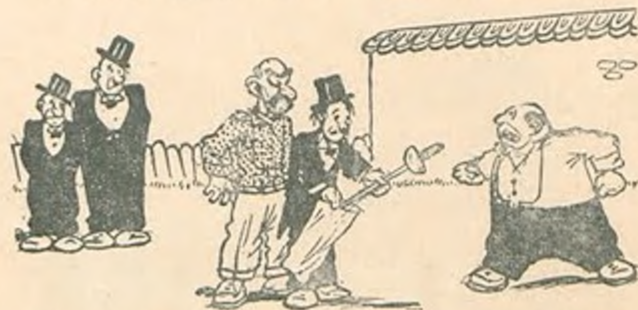

Ἀποθαύμαζε τὰ τοπία ἀπ' τὸ παράθυρο.

Λίγη εὐθυμία

Ο ΚΑΘΕΝΑΣ ΜΕ ΤΗ ΣΕΙΡΑ ΤΟΥ...

Ὁ μάρτυς τῆς μονομαχίας, σ' ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἐπρόκειτο νὰ λύσουν διὰ τῶν ὅπλων τὴν διαφορά τους.
— Ὦ διάβολε! Πῆρα μόνο ἕνα ξίφος μαζύ μου. Πῶς θὰ μονομαχήσετε τώρα;
— Δῶστε το σὲ μένα! Θὰ κτυπήσῃ ὁ καθένας μὲ τὴ σειρά του...

Καὶ τὰ δάκτυλα...

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ δώσετε πληροφορίες γι' αὐτὸν τὸν κύριο, μὲ τὸν ὁποῖο μιλούσατε πρὸ ὀλίγου; Εἶναι τίμιος στὶς συναλλαγές του;

— Αὐτός; Ἂν τοῦ δώσετε καμμιὰ φορὰ τὸ χέρι σας, γιὰ νὰ τὸν χαιρετίσετε, μετρῆστε ἔπειτα μὲ προσοχὴ τὰ δάκτυλά σας...

Λογικόν...

Ὁ Δάσκαλος ρωτᾶ τὸν μικρὸ Νῖκο:

— ...Λοιπὸν εἴκοσι πλὴν εἴκοσι;...

Ὁ Νῖκος σιωπᾶ.

Δάσκαλος. — Νὰ γιὰ νὰ καταλάβῃς καλύτερα: Ὑπόθεσε ὅτι ἔχεις 20 λεπτὰ στὴν τσέπη σου καὶ ὅτι τὰ χάνεις αὐτὰ τὰ 20 λεπτά. Τί θὰ ἔχῃ τώρα ἡ τσέπη σου;

Νῖκος. — Θἄχῃ καμμιὰ τρύπα!

Ἡ διαφορὰ

— Τί διαφορὰ ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ αἰσιοδόξου καὶ τοῦ ἀπαισιοδόξου;

— Ἂν ὁ αἰσιόδοξος τρώῃ ἕνα στρεῖδι, θὰ περιμένῃ νὰ βρῇ μέσα σ' αὐτὸ ἕνα μαργαριτάρι. Ἂν εἶναι ὅμως ὁ ἀπαισιόδοξος νὰ τρώῃ τὸ στρεῖδι, θὰ περιμένῃ ἔπειτα συμπτώματα δηλητηριάσεως.

ΤΟ ΒΙΟΛΙ ΤΟΥ...

Οἱ στρατιῶται τῆς ἀγγαρείας πριόνιζαν ξύλα.
— Μὰ πῶς πριονίζει αὐτὸς ἔτσι;
— Μὴ σοῦ φαίνεται περίεργο. **Στὴν πολιτική του ζωὴ ἦταν βιολιστής!**

Η ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΣ ΠΟΥ ΕΨΕΥΔΙΖΕ

Ὁ διευθυντὴς τοῦ γραφείου κάνει παρατηρήσεις στὴ νέα δακτυλογράφο του:

— Προσέχετε δεσποινὶς ὅταν γράφετε. Ἔχω παρατηρήσει ὅτι ἀντὶ ρ βάζετε πάντοτε γ. Ἰδού, σ' αὐτὸ τὸ χειρόγραφο, στὴ θέσι δέκα πέντε ρ, βάλατε δέκα πέντε γ.

— Μὲ συγχωγεῖτε κύγιε πγοϊστάμενε. Πγοσέχω, ἀλλὰ εἶμαι ψευδὴ καὶ δὲν μπογῶ νὰ πγοφέγω τὸ γάμμα αὐτὸ τοῦ ἀλφαβήτου.

— Ποιό, τὸ ρό;

— Μάλιστα, τὸ γό.

— Ὄχι τὸ γό, τὸ ρὸ θέλετε νὰ πῆτε, δεσποινίς.

— Βεβαίως, τὸ γό. Σᾶς εἶπα ὅτι δὲν μπογῶ νὰ τὸ πγοφέγω.

— Μὰ τότε πῶς θὰ γίνῃ! Ἐπιτρέπεται νὰ φεύγουν ἔγγραφα ἀπὸ τὸ γραφεῖο μας μὲ τόσα λάθη;

— Πάγα πολὺ σωστά.

— Τότε, δεσποινίς, πρέπει νὰ πᾶτε στὸ Φάληρο...

— Στὸ Φάληγο;

— Βεβαίως. Καὶ ὅπως ἔκανε ὁ Δημοσθένης, νὰ βάλετε χαλίκια στὸ στόμα σας γιὰ νὰ διορθώσετε τὴν προφορά σας καὶ νὰ λέτε ρὸ τὸ ρό.

— Εἶναι δύσκολο, κύγιε πγοϊστάμενε.

— Φαντασθῆτε ὅμως, δεσποινίς, νὰ γράψετε στὴ διεύθυνσι ἑνὸς φακέλλου ὡς πόλι προορισμοῦ Σέγας, ἀντὶ Σέρρας. Τὸ γράμμα θὰ πάῃ στὸν Σ.Ε.Γ.Α.Σ., τὸν Σύνδεσμο Ἑλληνικῶν Γυμναστικῶν καὶ Ἀθλητικῶν Σωματείων καὶ ὁ πελάτης μας στὰς Σέρρας θὰ περιμένῃ...

— Ἔχουμε πελάτες στὰς Σέγας;

— Βεβαίως.

— Καὶ δὲν μπογοῦμε νὰ τοὺς καταγήσουμε;

— Τί λέτε δεσποινίς, τρελλαθήκατε;

— Δὲν τγελλάθηκα κύγιε, ἀλλά...

— Τί ἀλλὰ καὶ ξαλλά! Ὑπ' αὐτὰς τὰς συνθήκας δὲν μπορεῖτε νὰ ἐργασθῆτε. Ἀπολύεσθε...

* * *

Ὁ μικρὸς κλητῆρας τοῦ γραφείου, ποὺ παρακολουθοῦσε τὴ συζήτησι, ἐπενέβη:

— Συγγνώμην, κύριε προϊστάμενε, μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ μιλήσω;

— Λέγε Πέτρο.

— Τὴν δεσποινίδα τὴν ἀπολύσατε ἐπειδὴ κάνει λάθος ὅταν μιλάῃ τὸ ρό; Αὐτὸ ὅμως εἶναι ἄδικο γιατὶ στὴ γραφομηχανὴ δὲν γράφει μὲ τὸ στόμα ἡ δεσποινίς.

— Μωρὲ σωστὰ τὰ λὲς Πέτρο.

Ἐπενέβη χαρούμενη καὶ ἡ δακτυλογράφος.

— Μπγάβο Πέτγο! Ἔτσι εἶναι.

Καὶ ἡ δακτυλογράφος δὲν ἀπελύθη...

Ψυχραιμία

Διηγοῦνται τὰ κάτωθι γιὰ τοὺς Ἄγγλους, οἱ ὁποῖοι, ὡς γνωστόν, εἶναι ἀπὸ τοὺς ψυχραιμοτέρους ἀνθρώπους τοῦ κόσμου.

Ἕνα καράβι, ποὺ ἐταξίδευε μὲ ἐξαιρετικὴ τρικυμία στὸν ὠκεανό, ὑπέστη κατὰ τὰ μεσάνυχτα βλάβη, ἔκανε νερὰ καὶ ἄρχισε νὰ βυθίζεται. Ὅλοι οἱ ἐπιβάται ξύπνησαν καὶ ἔτρεχαν σὰν τρελλοὶ γιὰ νὰ σωθοῦν, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα Ἄγγλο, ποὺ γύρισε ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ καὶ θέλησε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν ὕπνο του.

Τὸν πλησίασε ὅμως ἕνας ναύτης.

— Σηκωθῆτε, κύριε, βυθιζόμεθα.

— Βυθιζόμεθα;

— Βεβαίως.

— Καὶ τί ὥρα θὰ βυθισθῇ ἐντελῶς τὸ σκάφος;

— Στὶς ἔξη τὸ πρωΐ.

— Ὡραῖα, τότε νὰ μὲ ξυπνήσετε στὶς ἔξη παρὰ τέταρτο.

Καὶ συνέχισε τὸν ὕπνο του...

Παρεξήγησις

— Τί δουλειὰ κάνει ὁ πατέρας σου;

— Ἁπλώνει τὸ χέρι του...

— Εἶναι λοιπὸν ζητιᾶνος;

— Ὄχι, εἶναι ἀστυφύλακας τῆς τροχαίας.

ΤΙ ΕΠΕΘΥΜΕΙ...

— Ὁμολογεῖτε ὅτι σπάσατε τὸ μπαστοῦνι σας στὸ κεφάλι τοῦ κυρίου;
— Ὄχι ἀκριβῶς ἔτσι.
— Δηλαδή;
— Ἤθελα νὰ τοῦ σπάσω τὸ κεφάλι... Ὄχι ὅμως καὶ τὸ μπαστοῦνι μου...

Γιὰ νὰ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Μαγικὴ εἰκὼν
Ο ΛΑΘΡΟΚΥΝΗΓΟΣ

Ὁ δασοφύλακας ρώτησε ἕνα χοντρὸ χωρικό:

—Μήπως εἶδες νὰ περνᾷ ἀπὸ ἐδῶ ἕνας νέος;

—Τὸν εἶδα κύριε δασοφύλακα. Μόλις πρὸς ἑνὸς λεπτοῦ ἦταν ἐδῶ. Μὰ τί τρέχει;

—Κυνηγᾶ σὲ ἀπηγορευμένη ζώνη καὶ γι' αὐτὸ θὰ τὸν συλλάβω.

—Τότε κάπου θὰ κρύφτηκε ἐδῶ τριγύρω.

Πραγματικά, κάπου εἶχε κρυφθῆ ὁ λαθροκυνηγός. Τόσο ὅμως ὁ δασοφύλακας, ὅσο καὶ ὁ χωρικὸς δὲν κατώρθωσαν νὰ τὸν ἀνακαλύψουν.

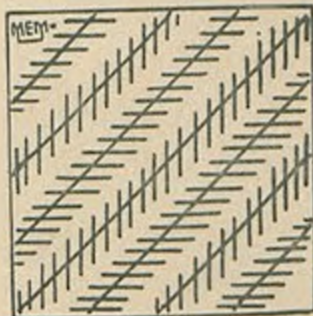
Μήπως τὸν βλέπετε;

Ὀπτικὴ ἀπάτη

Παρατηρήσατε προσεκτικὰ τὸ σχῆμα καὶ ἀπαντῆστε εἰς τὸ ἑξῆς ἐρώτημα:

Οἱ διαγώνιες μεγάλες εὐθεῖες γραμμὲς εἶναι παράλληλες ἢ ὄχι;

Ἀσφαλῶς θὰ ἀπαντήσετε μὲ βεβαιότητα ὅτι δὲν πρόκειται περὶ παραλλήλων γραμμῶν. Καὶ ὅμως, εἶναι!.. Καὶ γιὰ νὰ βεβαιωθῆτε δὲν ἔχετε παρὰ νὰ μετρήσετε μὲ τὸ ὑποδεκάμετρο τὰς μεταξὺ τῶν γραμμῶν ἀποστάσεις.

Σταυρόλεξο μὲ εἰκόνα
ΤΟ «ΑΛΟΓΟ»

Ὁριζοντίως:

1. Ὁ ἡρωϊσμός του τὸν ἔταξε σύμβολον τοῦ καθήκοντος πρὸς τὴν πατρίδα καὶ τῆς αὐτοθυσίας.
2. Μὲ αὐτὴν ψαρεύουν οἱ ψαράδες.
3. Ἀριθμητικὸν — Εἶναι ἡ παρηγορία καὶ σωτηρία ἐκείνων ποὺ ταξειδεύουν εἰς τὴν ἔρημον.
4. Νότα τῆς εὐρωπαϊκῆς μουσικῆς.
5. Ἄρθρον (πληθ.)— Ἐπιφώνημα ἀποδοκιμασίας (δημ.)...—Σύμφωνον τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου.
6. Βιβλικὸν πρόσωπον — Μᾶς δίδει τὸ κρέας του-
7. Πολύτιμος λίθος (δοτ.).

Καθέτως:

1. Ὁ πατέρας τοῦ Ὀδυσσέως.
2. Νέα (πληθ. οὐδ.).
4. Νότα Εὐρωπαϊκῆς μουσικῆς— Ἔτσι ξεφυσοῦμε τὸ καλοκαῖρι...
5. Μέρος τοῦ σίτου—Ἄφησε (δημ.).
6. Ἀπὸ τὰ παλαιότερα φωτιστικὰ μέσα.
7. Πιστὸν εἰς τὸν ἄνθρωπον ζῶον (δημ.).—Στρατιωτικὸν παράγγελμα.
8. Τὰ χάνω (ρῆμα, δημ.).

Α. Α. ΧΑΛΑΣ

Ἀπορίες

Γιατί λέμε Ἀφρικὴ (Α-φρίκη) καὶ ὄχι ἀτρόμος;

Γιατί Ἀμερικὴ (Ἀ-μερική) καὶ ὄχι ἄπασα;

Γιατί ψαλίδι (ψάλλει-δι) καὶ ὄχι γελάδι;

Γιατί κάρβουνο (καρβουνό) καὶ ὄχι καρποτάμι;

Γιατί κουτάκι (κουτάκι) καὶ ὄχι ἐξυπνάκι;

Γιατί Ἀλγέρι (ἀλ-γέροι καὶ ὄχι Ἀλνέϊ;

Π. Β. ΚΟΝΔΥΛΗΣ

Τί εἶναι;
Ἀπαντῆστε γρήγορα

1. Χόρν: Εἶναι περιφέρεια τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς, ἀκρωτήριον, Στρατηγὸς τῶν Περσῶν ἢ ζῶον τῶν θερμῶν κλιμάτων;

2. Γάγγης: Ποταμός, κάτοικος τῆς Ἀμερικῆς, ἔντομον, Ἰνδὸς ποιητὴς ἢ φαρμακευτικὸν φυτόν;

3. Δάντης: Πόλις τῆς Γαλλίας, ποταμὸς τῆς Γιουγκοσλαυΐας, ποιητὴς ἢ ἱστιοφόρον πλοῖον τοῦ Μεσαίωνος;

4. Κατσοῦλα: Τύπος ἐξοχικοῦ σπιτιοῦ, λίμνη τῆς Κίνας, ράτσα ὀρνίθων, γυναικεῖον ὄνομα ἢ ψάρι;

5. Ντρέϊκ: Γερμανικὸν καταδρομικόν, ἡφαίστειον τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς, σύνθεσις τοῦ Μπετόβεν ἢ παλαιὸς Ἄγγλος ναύαρχος;

6. Πίζα: Πόλις τῆς Ἰταλίας, σπάνιον ὀρυκτόν, πτηνόν, λίμνη τῆς Ὀλλανδίας ἢ ζῶον τῆς Ἀφρικανικῆς ζούγκλας;

Ζωγραφική

Χρωματίσατε τὰ μέρη εἰκόνος ὡς ἑξῆς:

1. Μαῦρο.
2. Κόκκινο ἀνοικτό.
3. Καφέ.
4. Μπλέ.
5. Κίτρινο.
6. Κόκκινο.
7. Πράσινο.

Ὅπου ὑπάρχει 0 θὰ παραμείνη λευκό.

Μὲ μιὰ ματιά

Κυττάξτε μὲ προσοχή, ἐπὶ σαράντα περίπου δευτερόλεπτα, τὴν εἰκόνα.

Τὴν εἴδατε; Σκεπᾶστε τώρα τὴν εἰκόνα μὲ τὴν παλάμη σας καὶ χωρὶς νὰ τὴν ξαναδῆτε, ἀπαντῆστε εἰς τὰ ἐρωτήματα ποὺ θὰ διαβάσετε πιὸ κάτω. Σημειῶστε μάλιστα κάπου τὶς ἀπαντήσεις σας, γιὰ νὰ κάμετε ἔπειτα τὴν σύγκρισι μὲ τὸ θέμα τῆς εἰκόνος.

1. Πόσα ψάρια ἔπιασε μὲ τὸ καλάμι ὁ ψαρᾶς;
2. Ὁ συνολικὸς ἀριθμὸς τῶν ψαριῶν ποὺ εἶναι μέσα στὴ θάλασσα καὶ τῶν πουλιῶν ποὺ πετοῦν στὸν ἀέρα εἶναι μονὸς ἢ ζυγός;
3. Πόσα συνολικῶς εἶναι τὰ ψάρια καὶ τὰ πουλιὰ ποὺ φαίνονται στὴν εἰκόνα;
4. Βλέπετε ἕνα ἀτμόπλοιον;
5. Ὁ ψαρᾶς εἶναι φαλακρός;
6. Καὶ ἔχει γενειάδα;
7. Στὸ μουράγιο ὑπάρχει ἕνας κρίκος;

Αἱ λύσεις τοῦ 47ου φύλλου

Σταυρόλεξον. Ὁριζοντίως: 1 Ἀλκίνοος, 2 λύτρα, 3 Τηνίων, 5 μά, 6 Ἴος Α. Λ.— 7 ἀμάραντα. Καθέτως: 1 Ἀρκαδία, 2 ὅμ, 3 ἴσα, 4 ἴλη, 5 νῦν—λά, 6 ὅτι, 7 ὀρῶ—μάτ, 8 σάνδαλα.

Μαγικὴ εἰκών: Τὸ ἀρνάκι φαίνεται μεταξὺ τῶν κορμῶν τῶν δένδρων.

Ζωγραφική: Ἕνας ἐλέφας.

Μία καθαρῶς Ἑλληνική ἐπινόησις

ΤΑ ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΤΟΥ Α' ΑΡΜΑΤΟΣ ΘΕΣΠΙΔΟΣ

Ποῖος ὁ δημιουργός των. Ἡ ἱστορία τῶν ἁρμάτων Θέσπιδος.

«Παρουσία τοῦ Ἀρχηγοῦ, τῆς κ. Μεταξᾶ, τοῦ Ὑπουργοῦ - Διοικητοῦ Πρωτευούσης κ. Κοτζιᾶ, τοῦ Διευθυντοῦ Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν κ. Κ. Μπαστιᾶ καὶ πλήθους διανοουμένων καὶ καλλιτεχνῶν ἔγιναν τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην 7 τρέχ. τὰ ἐγκαίνια τοῦ Α' Ἅρματος Θέσπιδος εἰς τὸ ἔναντι τῆς «Σωτηρίας» γήπεδον, ὅπου πρόκειται νὰ ἀνεγερθῇ τὸ πρότυπον Στρατιωτικὸν Νοσοκομεῖον».

Μέσα στὶς λίγες αὐτὲς γραμμὲς τῆς τυπικῆς ἀναγγελίας ἑνὸς γεγονότος κρύβεται ἕνα τεράστιο πνευματικὸ καὶ καλλιτεχνικὸ γιὰ τὴν Ἑλλάδα γεγονός, μιὰ ἀπ' τὶς πολλὲς ὑψηλὲς ἐκδηλώσεις τοῦ Ἀρχηγοῦ, ποὺ θὰ ἀποτελῇ τὴν πιὸ ἀνάγλυφη καὶ φωτεινὴ ἐξαίρεσι μέσα στὸ ὅλο Πάνθεο τῶν δημιουργικῶν ἐκδηλώσεων τοῦ θεμελιωτοῦ τοῦ Γ' Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ.

Ἅρματα Θέσπιδος

Ὁ Θέσπις, ὁ ὁποῖος ἐγεννήθη στὸν Στ' π.Χ. αἰῶνα σ' ἕνα χωριουδάκι τῆς Ἀττικῆς, τὴν Ἰκαρία, ποὺ ἔκειτο στὸ σημερινὸ Διόνυσο, πίσω ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ Πεντελικοῦ καὶ ποὺ ὀφείλει τὸ ὄνομά του στὸ θεμελιωτὴ του ἥρωα Ἴκαρον, ὁ ὁποῖος πρῶτος κατὰ τὴν Μυθολογίαν ἐφύτευσε στὴν Ἀττικὴ τὴν ἄμπελον, δῶρον τοῦ θεοῦ Διονύσου γιὰ τὶς περιποιήσεις καὶ τὴν ὑποδοχὴ ποὺ τοῦ ἔκαμε, εἶναι ὁ κυρίως θεμελιωτὴς τοῦ Ἑλληνικοῦ Θεάτρου καὶ τῆς δραματικῆς ποιήσεως, καὶ ὁ πρῶτος ποὺ ἐπενόησε τὴν κατασκευὴν σκηνῆς καὶ εἰσήγαγεν εἰς τὸ θέατρον τὴν μίμησιν.

Μέχρι τῆς ἐποχῆς τοῦ Θέσπιδος τὸ ἀρχαῖον θέατρον — ἐὰν μπορῇ νὰ ὀνομασθῇ θέατρον ἡ ἀπαγγελία τῶν Ὁμηρικῶν ἐπῶν κατὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ Διονύσου — περιωρίζετο μόνο στὴν ἐκδήλωσι αὐτή, δηλαδὴ εἰς τὴν ἀπαγγελίαν καὶ τοὺς χορούς, τὴν ἀρχαιοτάτην αὐτὴν λατρείαν τῶν Ἑλλήνων, ποὺ ἐξετελοῦντο ἀπὸ τοὺς καλουμένους διὰ τοῦτο ὀρχηστάς.

Ὁ Θέσπις μὲ τὴν παρεμβολὴ τοῦ ὑποκριτοῦ στὴ μονοτονία τοῦ χοροῦ καὶ τῆς ἀπαγγελίας ἔγινεν ὁ διαμορφωτὴς τῆς διδασκαλίας τοῦ δράματος καὶ εἰσήγαγε πρῶτος τὸν διάλογον εἰς τὴν δραματικὴν τέχνην.

Εἶναι ὁ πρῶτος ἐπίσης ποὺ συνέπηξε θίασο, ἐπενόησε καὶ ἐχρησιμοποίησε διὰ τοὺς ἠθοποιοὺς του προσωπίδας καὶ ἐδημιούργησε τὴν πρώτην δραματικὴν σχολήν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐφοίτησαν οἱ συνεργάται καὶ βοηθοί του Φρύνιχος ὁ τραγικὸς καὶ οἱ Ἀθηναῖοι Χοίριλος καὶ Ἀλκαῖος.

Ἔτσι ὁ Θέσπις, μὲ τὸν οὕτω καταρτισθέντα θίασόν του, περιήρχετο ἐφ' ἁμάξης ἐπὶ τῆς ὁποίας ὑπῆρχε σκηνή, καὶ παρίστανε κατ' ἀρχὰς ἄμορφα τινὰ δραματικὰ δοκίμια, τὰ ὁποῖα συνέθετεν ὁ ἴδιος, τελείως ἄσχετα πρὸς τὴν λατρείαν τοῦ Βάκχου.

Τὸν νεωτερισμὸ αὐτὸ τοῦ Θέσπιδος κατεδίωξεν ἀγρίως κατ' ἀρχὰς ὁ Σόλων, τόσον διότι εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ αὐτοσχέδιά του δοκίμια ἔθιγε τὸν μεγάλο νομοθέτη, ὅσο καὶ διότι ἐπίστευεν ὅτι ἡ καινοτομία τοῦ Θέσπιδος ὑπέκρυπτεν ἠθικοὺς κινδύνους, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν εὐλαβῆ ἀπαγγελίαν τῶν Ὁμηρικῶν ἐπῶν.

Μὲ τὴν πάροδο ὅμως τοῦ χρόνου ὁ Θέσπις ἐτελειοποίησε τὰ δοκίμιά του, ἀποδίδονται δὲ εἰς αὐτὸν — ἂν καὶ τοῦτο ἀμφισβητεῖται ὑπὸ πολλῶν — τὰ διασωθέντα θεατρικὰ ἔργα «Ἆθλα Πελίου», ἡ «Φόρβα», οἱ «Ἱερεῖς», ἡ «Ἄλκηστις», ὁ «Πενθεὺς» καὶ οἱ «Ἠΐθεοι».

Τὸ πρῶτον λοιπὸν θεατρικὸν Ἅρμα κατ' ἀπομίμησιν τοῦ ὁποίου ἔγιναν τὰ Γερμανικά, τὰ Ἰταλικὰ καὶ τελευταίως τὰ Ἑλληνικὰ θεατρικὰ ἅρματα, εἶναι καθαρῶς Ἑλληνικὴ ἐπινόησις, καὶ ὁ Θέσπις, παρὰ τὰς ἀσθενεῖς ἀντιρρήσεις μερικῶν ἱστορικῶν, πρέπει νὰ θεωρῆται ὁ ἱδρυτὴς καὶ ὁ θεμελιωτὴς τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ γενικῶς τοῦ θεάτρου, τῆς τραγῳδίας καὶ τοῦ δράματος.

Ἡ καταγωγὴ τῆς τραγῳδίας

Κατὰ τὴν ἀρχαίαν παράδοσιν ἡ λέξις τραγῳδία, χωρὶς βέβαια τὴν ἔννοιαν τῆς λέξεως ποὺ ἔλαβεν ἡ τραγῳδία ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Αἰσχύλου, ὀφείλει τὴν καταγωγήν της εἰς τὸ ἀκόλουθον γεγονός: Μίαν ἡμέραν ὁ θεμελιωτὴς τοῦ χωρίου Ἰκαρία, ὁ ὁποῖος, ὅπως εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ παρόντος ἀνεφέραμεν, ἐκαλλιέργησε πρῶτος εἰς τὴν Ἀττικὴν τὴν ἄμπελον, τὸ δῶρον τοῦ Διονύσου, βρῆκε μέσα στὸν ἀμπελῶνα του ἕνα τράγον τρώγοντα τὰ κλήματα καὶ τὰ σταφύλια. Ὁ Ἴκαρος, θυμωθεὶς γιὰ τὴν καταστροφὴ τοῦ θείου δώρου, ἐσκότωσε τὸν τράγον, τὸν ἔκοψε σὲ κομμάτια καὶ τὸν μοίρασε στοὺς χωρικούς, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τὴν χαράν των στολιστήκανε μὲ κλήματα καὶ ἄρχισαν νὰ χορεύουν καὶ νὰ τραγουδοῦν γύρω ἀπὸ τὰ ψηνόμενα κομμάτια τοῦ τράγου. Τὸ ἀκόλουθον ἔτος καὶ τὴν ἴδια ἐποχὴ ἐπανέλαβον τὸ γλέντι καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο τοὺς ἐμιμήθησαν καὶ ἄλλα χωριὰ τῆς Ἀττικῆς, ἔτσι ποὺ τὸ ἐτήσιο αὐτὸ ἔθιμο τὸ παρέλαβον καὶ οἱ Ἀθηναῖοι, οἱ ὁποῖοι καὶ καθιέρωσαν εἰδικὸν χῶρον κοντὰ στὸ ναὸ τοῦ Βάκχου, ὅπου ἐτελεῖτο ἡ ἑορτὴ αὐτή, συμπεριληφθεῖσα εἰς τὴν λατρείαν τοῦ θεοῦ ἐκείνου.

Κάθε χρόνο, κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ τρυγητοῦ, διάφοροι μεθυσμένοι περιέφερον εἰς τὰς ἐξοχὰς τῆς Ἀττικῆς ἕνα ἐκ τῶν συντρόφων των μετημφιεσμένον εἰς Σιληνὸν καὶ ἔψαλλον ὕμνους ποὺ τοὺς εἶχαν συνθέσει πρὸς τιμὴν τοῦ Διονύσου. Ἀπὸ τὰ τραγούδια αὐτὰ τοῦ τράγου ἐβγῆκε ἡ λέξις τραγῳδία, καὶ ἀπὸ τὴν μονοτονία τῶν τραγουδιῶν αὐτῶν ὁ Θέσπις ἐσκέφθη νὰ προσθέσῃ τὸν ὑποκριτήν, ὅστις διηγεῖτο κατὰ τὰς διακοπὰς τοῦ χοροῦ καὶ τῶν τραγουδιῶν διαφόρους μύθους.

Ὁ πρῶτος λοιπὸν τραγῳδὸς καὶ συγγραφεὺς ὑπῆρξεν ὁ Θέσπις καὶ ὕστερα ἀπ' αὐτὸν ὁ μαθητής του Φρύνιχος, ποὺ ἀνέβασε στὴ σκηνὴ καὶ πρόσωπα γυναικῶν καὶ ἐφεῦρε τὸν τετράμετρον στίχον. Ὕστερα ἀπ' αὐτὸν ὁ Ἀλκαῖος καὶ ἐν συνεχείᾳ ὁ Χοίριλος διεκόσμησαν τὴν σκηνὴν καὶ ἔντυσαν καταλλήλως τοὺς ἠθοποιούς.

Τότε ἐνεφανίσθη καὶ ἡ πρώτη θετικὴ μορφὴ τοῦ θεάτρου καὶ καθιερώθη διαγωνισμὸς διὰ τὴν καλλιτέραν συγγραφὴν τραγῳδίας μὲ ἔπαθλον ἕνα τράγον ἢ ἕνα τράγινο ἀσκὶ γεμᾶτο κρασί!...

Ἐπὶ τῆς ἐποχῆς ὅμως τοῦ Αἰσχύλου ἡ τραγῳδία βγῆκε ἀπὸ τὰ σπάργανά της. Ὁ ἀθάνατος ποιητὴς διήρεσε τὴν

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 1608)

Ἕνα αὐτοκίνητο τοῦ Α' ἅρματος τοῦ Θέσπιδος.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοίκησις

ΕΘΝΙΚΟΝ ΚΑΘΗΚΟΝ
Η ΕΝΤΑΤΙΚΗ ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΑ ΤΗΣ ΓΗΣ

Ὑπὸ τοῦ Ἀρχηγοῦ ἐστάλη πρὸς τοὺς Ὑπουργούς, Ὑφυπουργούς, Γεν. Διοικητάς, Νομάρχας καὶ Ἐπάρχους ἡ κατωτέρω ἐγκύκλιος:

«Ἐντέλλομαι ὅπως καταβληθῇ ἔντονος προσπάθεια ἐκ μέρους ὅλων σας ὅπως ὁ Ἑλληνικὸς λαός, καὶ ἰδίᾳ ὁ ἀγροτικὸς κόσμος, κατανοήσῃ ὅτι ἡ καλλιέργεια τῆς γῆς εἶναι σήμερον ἐθνικὸν καθῆκον, ὅμοιον πρὸς τὸ καθῆκον τοῦ στρατεύεσθαι. Διὰ τοῦτο ἡ Ἑλληνικὴ γῆ δέον νὰ καλλιεργηθῇ ἐντονώτατα, ὄχι μόνον διὰ νὰ παράγῃ ὅσα μέχρι τοῦδε παράγει, ἀλλὰ πολὺ περισσότερα. Οὔτε σπιθαμὴ γῆς δὲν ἐπιτρέπεται νὰ μείνῃ ἀκαλλιέργητος, οὔτε χῶρος αὐλῆς νὰ μείνῃ χωρὶς νὰ παράγῃ κάτι. Ὅλαι αἱ ποικιλίαι τῶν καλλιεργειῶν δέον νὰ τεθοῦν εἰς χρῆσιν. Ὁ ἀγροτικὸς κόσμος, ὁ ὁποῖος γνωρίζει καλὰ τὴν πρὸς αὐτὸν στοργήν μου καὶ ὁ ὁποῖος τόσα δείγματα μοῦ ἔδωσεν ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως, θέλω τώρα νὰ ἐννοήσῃ καλὰ τί ζητῶ ἀπὸ αὐτόν. Ζητῶ νὰ εἶναι ὁ στρατὸς τῆς οἰκονομικῆς ζωῆς τῆς Ἑλλάδος. Ἔτσι ὄχι μόνον θὰ εὐημερήσουν οἱ ἀγρόται καὶ αἱ οἰκογένειαί των καὶ θὰ διατραφοῦν καλά, ἀλλὰ καὶ θὰ σχηματίσουν τὰ μεγάλα ἀποθέματα διατροφῆς ὁλοκλήρου τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ ὄχι μόνον πολλὰ θὰ κερδίσουν ἀπὸ τὴν πώλησιν τῶν προϊόντων των, ἀλλὰ καὶ θὰ ἐξασφαλίσουν εἰς ὅλον τὸν λαὸν τὴν ἐπάρκειαν τῆς ζωῆς. Λοιπόν, ζητῶ ἀπὸ τοὺς ἀγαπητούς μου ἀγρότας νὰ πέσουν εἰς τὴν δουλειὰ ἀπὸ αὐτὴν τὴν στιγμὴν μὲ χαράν, μὲ ὄρεξιν, μὲ ἐνθουσιασμόν. Ὅλη ἡ Ἑλλὰς πρέπει νὰ μεταβληθῇ εἰς ἕνα ἀγροτικὸν στρατόπεδον, τοῦ ὁποίου οὔτε μία γωνία δὲν πρέπει νὰ μείνῃ ἀκαλλιέργητος. Ἀπὸ σᾶς δὲ τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ Κράτους ζητῶ νὰ τεθῆτε ἐπὶ κεφαλῆς τῆς σταυροφορίας αὐτῆς ὑπὲρ τῆς ζωῆς καὶ εὐημερίας τοῦ Ἔθνους.

Νὰ χρησιμοποιήσετε πάντας τοὺς ὑπαλλήλους τῆς περιφερείας σας πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτόν. Ἰδίως νὰ θέσετε εἰς δραστηρίαν ἐνέργειαν τοὺς γεωπόνους παντὸς βαθμοῦ, ἀπὸ τοῦ πρώτου μέχρι τοῦ τελευταίου. Πᾶσαν ἀμέλειαν, ὀλιγωρίαν, ἀδιαφορίαν οἱουδήποτε ὑπαλλήλου νὰ μοῦ καταγγέλλετε ἀμέσως καὶ τηλεγραφικῶς πρὸς ἐμέ, ὅπως λάβω κατ' αὐτοῦ καὶ δραστικὰ μέτρα. Τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Γεωργίας εἶναι ἕτοιμον νὰ παράσχῃ πᾶσαν ζητηθησομένην συνδρομήν. Ὁμοίως ἡ Ἀγροτικὴ Τράπεζα. Τὸ Ὑφυπουργεῖον τῶν Συνεταιρισμῶν θὰ δώσῃ ἰδιαιτέρας ὁδηγίας πρὸς τοὺς συνεταιρισμένους ἀγρότας. Ἡ ἀγροτικὴ ἀσφάλεια θὰ καταβάλῃ ἐντονωτάτας προσπαθείας ὅπως ἐξασφαλίσῃ τὴν παραγωγικὴν ἐργασίαν τοῦ ἀγρότου. Ἡ δημοσία ἀσφάλεια θὰ συνδράμῃ ἀποτελεσματικῶς κατὰ τῶν ζωοκλοπῶν καὶ ζωοκτονιῶν. Οἱ καθηγηταὶ καὶ διδάσκαλοι νὰ γίνουν οἱ ἱεραπόστολοι τῆς καλλιεργείας τῆς γῆς καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ. Τέλος, περιμένω ἀπὸ τὴν Ἐθνικὴν Ὀργάνωσιν τῆς Νεολαίας, ἀγόρια καὶ κορίτσια, νὰ γίνουν οἱ ἐνθουσιασμένοι σταυροφόροι τῆς Ἐθνικῆς αὐτῆς προσπαθείας καὶ τοῦ Ἐθνικοῦ ἀγῶνος ὑπὲρ τῆς εὐημερίας τοῦ Ἔθνους. Δώσατε εἰς τὴν παροῦσαν μου εὐρυτάτην διάδοσιν καὶ τηρῆτε διαρκῶς ἐνήμερον τὸ Πολιτικόν μου Γραφεῖον τῶν ἐνεργειῶν σας καὶ τῆς προόδου τῶν προσπαθειῶν σας».

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ Ε. Ο. Ν.
Ἀνακοίνωσις

Εἰς τὴν Ε. Ο. Ν. ὑπεβλήθησαν κατ' αὐτὰς πλεῖσται αἰτήσεις Ἑλλήνων καὶ Ἑλληνίδων, εἰς τὰς ὁποίας διατυποῦται ἡ ζωηρὰ αὐτῶν ἐπιθυμία ὅπως μέσῳ τῆς Ε. Ο. Ν. δεδομένου ὅτι δὲν στρατεύονται χρησιμοποιηθοῦν διὰ τὰς οἱασδήποτε ἀνάγκας τῆς Πατρίδος, ὑφιστάμενοι πᾶσαν ἀναγκαιοῦσαν τυχὸν ἐκπαίδευσιν.

Ἡ Ε. Ο. Ν., αἰσθανομένη διὰ τοῦτο ἰδιαιτέραν συγκίνησιν καὶ ὑπερηφάνειαν, δηλοῖ ὅτι κατόπιν τούτου συνεκρότησεν εἰδικὴν ὑπηρεσίαν, εἰς τὴν ὁποίαν δέον ν' ἀπευθύνωνται αἱ τοιαῦται δηλώσεις καὶ νὰ αἰτῆται πᾶσα σχετικὴ πληροφορία.

Αἱ δηλώσεις κυριῶν καὶ δεσποινίδων πρέπει ν' ἀπευθύνωνται: Περιφερειακὴν Διοίκησιν Θηλέων Πρωτευούσης (V Γραφεῖον), Σόλωνος 33, Ἀθήνας. Τηλ. 31-187.

Αἱ τῶν ἀνδρῶν: Διοίκησιν Ἀρρένων Πρωτευούσης (V Γραφεῖον), Νίκης 48, Ἀθήνας. Τηλ. 28-828. Ὧραι ὑπηρεσίας 10—12 π. μ. καὶ 6—8 μ. μ.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Συζητήσεις καὶ σχόλια εἰς τὰ καφενεῖα, τὰς ὁδούς, τράμ, λεωφορεῖα, σιδηροδρόμους καὶ δημοσίους ἐν γένει χώρους περὶ τῶν ἐμπολέμων προκαλοῦσαι ἀντεγκλήσεις ἢ καὶ δυσφορίαν μεταξὺ τῶν ἀκροατῶν ἀπαγορεύονται ἀπολύτως.

Οἱ παραβάται συλλαμβανόμενοι θὰ παραπέμπωνται αὐθημερὸν εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν Ἀσφαλείας.

Ὁ Ὑφυπουργὸς τῆς Δημ. Ἀσφαλείας
Κ. ΜΑΝΙΑΔΑΚΗΣ

ΑΙ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΕΙΣ ΤΑ ΘΕΑΜΑΤΑ

Ἀπαγορεύομεν κατὰ τὴν προβολὴν κινηματογραφικῶν ταινιῶν, θεατρικῶν παραστάσεων ἢ ἐξ οἱασδήποτε ἄλλης ἀφορμῆς δημοσίαν ἐκδήλωσιν ἐπιδοκιμασίας ἢ ἀποδοκιμασίας ὁπωσδήποτε σχετιζομένην πρὸς τὰ ἐν Εὐρώπῃ γεγονότα.

Τὴν λῆψιν τοῦ μέτρου τούτου ὑπαγορεύει αὐτὸ τοῦτο τὸ Ἐθνικὸν ἡμῶν συμφέρον χάριν τοῦ ὁποίου ἐπικαλούμεθα τὴν προσοχὴν καὶ συνδρομὴν παντὸς Ἕλληνος.

Αἱ ἀστυνομικαὶ Ἀρχαὶ ἔλαβον διαταγὰς ὅπως πάντα παραβάτην τοῦ ὡς ἄνω μέτρου συλλαμβάνωσιν ἀμέσως καὶ παραπέμπωσιν ἐνώπιον τῆς Ἐπιτροπῆς Ἀσφαλείας πρὸς ἐκτόπισιν.

Ὁ Ὑφυπουργὸς τῆς Δημ. Ἀσφαλείας
Κ. ΜΑΝΙΑΔΑΚΗΣ

ΔΩΡΕΑΙ

Ὁ ἐν Καΐρῳ ἐγκατεστημένος ὁμογενὴς κ. Νικόλ. Βραΐλας ἐδώρησεν εἰς τὴν τετραρχίαν Καρύστου τῆς Ε. Ο. Ν. πεντήκοντα στολὰς Φαλαγγιτῶν. Ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς Εὐβοίας ηὐχαρίστησε δι' ἐπιστολῆς του τὸν δωρητὴν θερμῶς.

—Ἡ κ. Μαρία Γαλλιανοῦ προσέφερε δραχ. 500 ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν τοῦ Σχηματισμοῦ Πολιτικῶν Εὐβοίας.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΙ ΠΡΟΣ ΔΩΡΗΤΑΣ

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος κ. Ἀλέξ. Ν. Κανελλόπουλος ἀπηύθυνε πρὸς τὸν κ. Νικόλαον Βραΐλαν εἰς Κάρυστον καὶ τοὺς ἀγοραστὰς τῶν ἰχθύων τῆς λίμνης Ξυνιάδος διὰ τοῦ ἐπόπτου αὐτῆς θερμὰς εὐχαριστηρίους ἐπιστολὰς διὰ τὰς πρὸς τὴν Ε.Ο.Ν. δωρεάς των.

Η Ε. Ο. Ν. ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΔΙΟΙΚΗΣΕΙΣ ΑΝΩΤΑΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ ΚΑΙ ΑΠΑΣΑΣ ΤΑΣ ΠΕΡΙΦ. ΔΙΟΙΚΗΣΕΙΣ ΑΡΡΕΝΩΝ ΚΑΙ ΘΗΛΕΩΝ

Κοινοποιοῦμεν ὑμῖν κατωτέρω ἔγγραφον τῆς Ε.Σ.Σ.Ε. μετὰ σχετικῆς προκηρύξεως διαγωνισμῶν διὰ τὴν εἰσαγωγὴν σπουδαστῶν εἰς τὴν Γεωργικὴν Συνεταιριστικὴν Σχολὴν καὶ παραγγέλλομεν, ὅπως ὑποβάλητε ἡμῖν

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοίκησις

τὸ ταχύτερον καταστάσεις κεκυρωμένας, ἐμφαινούσας τοὺς βουλομένους νὰ εἰσαχθοῦν εἰς τὴν ἐν λόγῳ Σχολήν.

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος Νεολαίας
Ἀλέξανδρος Ν. Κανελλόπουλος

«ΕΘΝΙΚΗ ΣΥΝΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ
ΓΕΩΡΓ. ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΜΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ (Ε. Σ. Σ. Ε.)

Πρὸς τὴν Διοίκησιν τῆς Ε. Ο. Ν.

Ἐνταῦθα

Ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ σᾶς διαβιβάσωμεν ἀντίγραφον προκηρύξεως εἰσαγωγικῶν διαγωνισμῶν σπουδαστῶν εἰς τὴν Γεωργικὴν Συνεταιριστικὴν Σχολήν, οἵτινες ὁρίζονται διὰ τὴν 5ην Ὀκτωβρίου καὶ ἀφοροῦν τὴν εἰσαγωγὴν 70 σπουδαστῶν εἰς τὸ Α΄ Τμῆμα Ἀνωτέρων Συνεταιριστικῶν Σπουδῶν καὶ 50 Σπουδαστῶν εἰς τὸ Β΄ Τμῆμα Συνεταιριστικῶν ὑπαλλήλων. Ὡς καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, τὸ ἥμισυ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν εἰσαχθησομένων μαθητῶν θὰ διαφυλαχθῇ διὰ τὰ μέλη ἀποκλειστικῶς τῆς Ε. Ο. Ν. Οἱ μέλλοντες νὰ ἐξέλθουν ἐκ τοῦ Α΄ Τμήματος μετὰ ἐπιτυχεῖς ἐξετάσεις δύνανται νὰ διορισθοῦν εἴτε εἰς Γεωργικὰς Συνεταιριστικὰς Ὀργανώσεις, εἴτε εἰς τὴν Ἀγροτικὴν Τράπεζαν, ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν τῶν σχετικῶν Ὀργανισμῶν, μὲ μισθὸν 3.500 δραχμὰς μηνιαίως. Οἱ μέλλοντες νὰ ἐξέλθουν μετὰ ἐπιτυχεῖς ἐξετάσεις ἀπὸ τὸ Β΄ Τμῆμα δύνανται νὰ τοποθετηθοῦν εἰς Συνεταιριστικὰς Ὀργανώσεις μὲ μισθὸν 1.500, ἢ 2.000 δραχμῶν, ἀναλόγως τῆς Ὀργανώσεως καὶ τῆς περιφερείας εἰς τὴν ὁποίαν μέλλουν νὰ διορισθοῦν. Πᾶσα ἄλλη σχετικὴ πληροφορία περιλαμβάνεται εἰς τὴν προκήρυξιν, συμπληρωματικὰς δὲ τοιαύτας δύνασθε νὰ ζητήσητε ἀπὸ τὰ Γραφεῖα τῆς Γεωργικῆς Συνεταιριστικῆς Σχολῆς ἢ ἀπὸ τὰ Γραφεῖα τῆς Ε. Σ. Σ. Ε. (Τμῆμα Προσωπικοῦ).

Εἰς τὰ μέλη τῆς Ε. Ο. Ν. θὰ παρασχεθοῦν αἱ αὐταὶ ἐκπτώσεις ἐπὶ τῶν διδάκτρων, αἱ ὁποῖαι παρεσχέθησαν καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον, καθὼς ἐπίσης καὶ διὰ νὰ καθορισθῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν εἰσαχθησομένων, παρακαλοῦμεν ὅπως μέχρι τῆς 5ης Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. τὸ ἀργότερον μᾶς ὑποβληθοῦν καταστάσεις δεόντως κεκυρωμέναι τῶν τυχὸν μελλόντων νὰ μετάσχουν εἰς τὰς ἐξετάσεις μελῶν τῆς Ε. Ο. Ν., ὥστε νὰ ἔχωμεν ταύτας ὑπ' ὄψιν τόσον διὰ νὰ ἐξασφαλίσωμεν εἰς ταῦτα τὸν ἀνωτέρω ἀναφερόμενον ἀριθμὸν εἰσακτέων (ἤτοι τὸ ἥμισυ τοῦ συνολικοῦ ἀριθμοῦ τῶν εἰσαχθησομένων), ὅσον καὶ διὰ νὰ παρασχεθοῦν μεταγενεστέρως αἱ σχετικαὶ ἐκπτώσεις ἐπὶ τῶν διδάκτρων.

Ἀποσαφηνίζεται ὅτι εἰς τὴν Σχολὴν θὰ γίνουν δεκτοὶ μόνον οἱ ἔχοντες ἐκπληρώσει τὴν στρατιωτικήν των ὑποχρέωσιν ἢ νομίμως ἀπαλλαγῆ ταύτης, ἐφ' ὅσον ἡ ἀπαλλαγὴ δὲν ἐγένετο διὰ λόγους ὑγείας ἢ διὰ λόγους ἀποκλείοντας τὸν διορισμόν των εἰς θέσιν παρὰ τῷ Δημοσίῳ ἢ παρὰ τῇ Ἀγροτικῇ Τραπέζῃ καὶ ἐφ' ὅσον δὲν ἄγουν ἡλικίαν ἀνωτέραν τῶν 34 ἐτῶν μὲν διὰ τοὺς εἰσαχθησομένους εἰς τὸ Α΄ Τμῆμα, τῶν 25 δὲ ἐτῶν διὰ τοὺς εἰσαχθησομένους εἰς τὸ Β΄ Τμῆμα.

Μετὰ τιμῆς

Ὁ Πρόεδρος τῆς Ε. Σ. Σ. Ε.
Μπ. Ἀλιβιζᾶτος

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ
ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ ΣΠΟΥΔΑΣΤΩΝ
ΓΕΩΡΓΙΚΗΣ ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΤΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ

Προκηρύσσομεν εἰσαγωγικὰς ἐξετάσεις διὰ τὴν εἰσαγωγὴν σπουδαστῶν εἰς τὴν Γεωργικὴν Συνεταιριστικὴν Σχολὴν κατὰ τὸ προσεχὲς Ἀκαδημαϊκὸν ἔτος 1939/40 ὡς κάτωθι:

Εἰς τὴν Σχολὴν θὰ λειτουργήσουν δύο Τμήματα.
Α΄ Τμῆμα. Ἀνωτέρων Συνεταιριστικῶν Σπουδῶν.
Β΄ Τμῆμα. Συνεταιριστικῶν ὑπαλλήλων.

Εἰς τὸ Α΄ Τμῆμα θὰ εἰσαχθῶσι πτυχιοῦχοι τῆς Νομικῆς Σχολῆς ἢ τῆς Σχολῆς Πολιτικῶν καὶ Οἰκονομικῶν Ἐπιστημῶν, ἢ οἱ ἔχοντες δίπλωμα Ἀνωτάτης Σχολῆς Οἰκονομικῶν καὶ Ἐμπορικῶν Ἐπιστημῶν ἢ Ἀνωτάτης Γεωπονικῆς Σχολῆς τῆς ἡμεδαπῆς ἢ ἀλλοδαπῆς ἢ ἰσοτίμου πρὸς ταύτας Σχολῆς.

Εἰς τὸ Β΄ Τμῆμα θὰ εἰσαχθῶσιν οἱ κεκτημένοι ἀπολυτήριον Δημοσίου Γυμνασίου ἢ Πρακτικοῦ Λυκείου ἢ Διδασκαλείου ἢ Μέσης Ἐμπορικῆς Σχολῆς ἢ ἄλλης ἰσοτίμου ἀνεγνωρισμένης Σχολῆς τῆς ἡμεδαπῆς ἢ ἀλλοδαπῆς.

Ἡ φοίτησις εἰς ἀμφότερα τὰ Τμήματα ἄρχεται τὴν 16ην Ὀκτωβρίου 1939 καὶ λήγει τὰ μέσα Ἰουνίου 1940.

Ἡ ἐγγραφὴ εἰς τὴν Σχολὴν ἐπιτρέπεται μετ' εὐδοκίμους εἰσιτηρίους ἐξετάσεις, αἵτινες θὰ διεξαχθῶσιν ἐν Ἀθήναις (ὁδὸς Πατησίων 76) τὴν 5ην Ὀκτωβρίου 1939 καὶ ἐπέκεινα, κατὰ ἀναλυτικὸν πρόγραμμα δημοσιευθησόμενον ἐν καιρῷ.

Κατ' ἀπόφασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου θὰ εἰσαχθῶσι κατὰ τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἔτος 1939/40 εἰς μὲν τὸ Α΄ Τμῆμα Ἀνωτέρων Συνεταιριστικῶν Σπουδῶν ἑβδομήκοντα (70) σπουδασταί, εἰς δὲ τὸ Β΄ Τμῆμα Συνεταιριστικῶν Ὑπαλλήλων πεντήκοντα (50) σπουδασταί, κατ' ἀνώτατον ὅριον. Εἰς τοὺς ὡς ἄνω ἀριθμοὺς δὲν συμπεριλαμβάνονται καὶ οἱ τυχὸν ἐπιθυμοῦντες νὰ μετεκπαιδευθῶσιν ὑπάλληλοι τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας, τῆς Ἀγροτικῆς Τραπέζης ἢ Γεωργικῶν Ὀργανισμῶν Δημοσίου Δικαίου, εἰς τοὺς ὁποίους θὰ ἐπιτραπῇ ἡ φοίτησις καθ' ὑπέρβασιν τῶν ἄνω ἀριθμῶν, ἐφ' ὅσον ἤθελον ἐπιτύχει εἰς τὰς εἰσιτηρίους ἐξετάσεις.

Ἡ εἴσοδος εἰς τὴν Σχολὴν θὰ ἐπιτραπῇ κατὰ σειρὰν ἐπιτυχίας εἰς τὰς εἰσιτηρίους ἐξετάσεις, μεταξὺ δὲ ἰσοπάλων κατὰ σειρὰν προτεραιότητος ὑποβολῆς αἰτήσεως.

Αἰτήσεις πρὸς ἐγγραφὴν εἰς τὴν Σχολὴν θὰ γίνωσι δεκταὶ μέχρι καὶ τῆς 1ης Ὀκτωβρίου 1939 τὸ βραδύτερον εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Σχολῆς (Μέγαρον Ἀνωτάτης Ἐμπορικῆς Σχολῆς), ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 76, Ἀθῆναι.

Αἱ εἰσιτήριοι ἐξετάσεις ἄρχονται τὴν 5ην Ὀκτωβρίου 1939, τὰ δὲ μαθήματα τὴν 16ην Ὀκτωβρίου 1939.

Αἱ αἰτήσεις τῶν ὑποψηφίων (ἔντυπα ὑποδείγματα τῶν ὁποίων χορηγοῦνται δωρεὰν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Σχολῆς) δέον ἀπαραιτήτως νὰ συνοδεύωνται, ἐπὶ ποινῇ ἀποκλεισμοῦ ἀπὸ τῶν ἐξετάσεων, ὑπὸ τῶν κάτωθι πιστοποιητικῶν:

α΄) Κεκυρωμένου πιστοποιητικοῦ σπουδῶν.

β΄) Πιστοποιητικοῦ μητρῴου ἀρρένων, ἐξ οὗ νὰ ἐμφαίνηται ὅτι ὁ ὑποψήφιος διὰ τὸ Α΄ Τμῆμα ἄγει ἡλικίαν οὐχὶ ἀνωτέραν τῶν 34 ἐτῶν, ὁ δὲ ὑποψήφιος διὰ τὸ Β΄ Τμῆμα οὐχὶ ἀνωτέραν τῶν 25 ἐτῶν.

γ΄) Ἀπολυτηρίου στρατοῦ ἢ πιστοποιητικὸν νομίμου ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τῆς στρατιωτικῆς ὑποχρεώσεως, ἀποκλειομένων πάντως τῶν ἐξετάσεων τῶν ἀπαλλαγέντων τῶν στρατιωτικῶν ὑποχρεώσεων διὰ λόγους ὑγείας ἢ διὰ λόγους ἀποκλείοντας τὸν διορισμὸν εἰς θέσιν παρὰ τῷ Δημοσίῳ ἢ παρὰ τῇ Α. Τ. Ε.

δ΄) Πιστοποιητικοῦ ποινικοῦ μητρῴου λευκοῦ.

ε΄) Πιστοποιητικοῦ κοινωνικῶν φρονημάτων.

στ΄) Ἀποδείξεως καταθέσεως εἰς τὸ Ταμεῖον τῆς Σχολῆς τῶν ἐξετάστρων ἐκ δραχμῶν πεντήκοντα (50).

ζ΄) Τριῶν φωτογραφιῶν.

Εἰδοποιοῦνται ἐπίσης οἱ συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 4 τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 1154 ὑποχρεούμενοι εἰς μετεκπαίδευσιν ἐν τῇ Σχολῇ ὑπάλληλοι τῶν Γεωργικῶν Συνεταιρικῶν Ὀργανώσεων πάσης φύσεως καὶ παντὸς βαθμοῦ, οἱ ὑποβαλόντες σχετικὰς αἰτήσεις ἢ ἐπιθυμοῦντες νὰ ὑποβάλωσι τοιαύτας, ὅτι αἱ αἰτήσεις των πρὸς μετεκπαίδευσιν, διαβιβαζόμεναι διὰ τῆς οἰκείας Συνεταιριστικῆς Ὀργανώσεώς των εἰς τὴν Ε. Σ. Σ. Ε. καὶ ἐγκρινόμεναι ὑπὸ ταύτης, θὰ γίνουν δεκταὶ μέχρι καὶ τῆς 1ης Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. Αἱ εἰσιτήριοι ἐξετάσεις ἄρχονται καὶ διὰ τούτους τὴν 5ην Ὀκτωβρίου. Ἡ τοιαύτη μετεκπαίδευσις τούτων ὡρίσθη εἰς ἓν Ἀκαδημαϊκὸν ἑξάμηνον (Ὀκτώβριος 1939 ἕως Φεβρουαρίου 1940).

Τὰ ἐξεταστέα μαθήματα εἶναι τὰ ἑξῆς:

1) Διὰ τὸ Α΄ Τμῆμα:

α΄) Ἔκθεσις ἰδεῶν, β΄) Περὶ Συνεταιρισμῶν, γ΄) Στοιχεῖα Θεωρητικῆς καὶ Ἐφηρμοσμένης Πολιτικῆς Οἰκονομίας.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Οἱ Σχηματισμοὶ Πρωτευούσης

2) Διὰ τὸ Β΄ Τμῆμα:

α΄) Ἔκθεσις ἰδεῶν, β΄) Περὶ Συνεταιρισμῶν, γ΄) Ἀριθμητική.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐγγραφῶσιν εἰς τὴν Σχολὴν ὡς σπουδασταὶ ἢ ἀκροαταὶ δύνανται νὰ λάβωσι πληροφορίας σχετικὰς μὲ τὴν Σχολήν, δικαιώματα ἐγγραφῆς, τὸ πρόγραμμα τῶν διδακτέων μαθημάτων καὶ πᾶσαν ἄλλην ἐν γένει πληροφορίαν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Σχολῆς (Μέγαρον Ἀνωτάτης Ἐμπορικῆς Σχολῆς, ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 76, τηλέφ. 83-542), καθ' ἑκάστην πλὴν τῶν Κυριακῶν καὶ ἑορτῶν, ἀπὸ τῆς 9ης π. μ. ἕως τὴν 1 μ. μ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 14η Αὐγούστου 1939.

ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΝΩΤΑΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ

Κατ' αὐτὰς ζωηροτάτη κίνησις παρατηρεῖται εἰς τὴν Δ. Α. Σ. ἐπικειμένης τῆς ἐνάρξεως τοῦ νέου Ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους 1939-40.

Ἐντὸς ὀλίγου οἱ διεσπαρμένοι εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἐπαρχίαν φοιτηταὶ καὶ σπουδασταὶ θὰ ἐπανέλθουν εἰς τὴν πρωτεύουσαν καὶ μαζὶ μὲ αὐτοὺς 1000 περίπου νέοι σπουδασταὶ τῶν ἀνωτάτων ἐκπαιδευτηρίων. Τούτου δεδομένου εἶναι ἀπολύτως δικαιολογημένη ἡ προετοιμαστικὴ κίνησις τῆς Διοικήσεως, ἡ ὁποία προβλέπει αὔξησιν τῆς δυνάμεως τῶν Α. Σ. κατὰ 1500 περίπου Φαλαγγίτας.

Ἀπὸ τῆς περασμένης ἑβδομάδος ὁ Διοικητὴς μετὰ τοῦ ἐπιτελείου του ἤρχισεν ἐπιθεωρῶν τὰς διαφόρους Ὑποδιοικήσεις, αἱ ὁποῖαι συντονίζουν τὸν ρυθμὸν τῆς ἐργασίας των μὲ ἐκεῖνον τῆς Διοικήσεως.

Οἱ Ὑποδιοικηταὶ συνῆλθον εἰς τὴν τακτικὴν σύσκεψιν μετὰ τοῦ Διοικητοῦ καὶ ἐτέθησαν αἱ γενικαὶ γραμμαὶ τῆς μελλοντικῆς δράσεως.

Γενικῶς, μολονότι διὰ μερικὰς ἡμέρας ἀκόμη ἡ περίοδος τὴν ὁποίαν διατρέχομεν εἶναι ἐξαιρετικῶς ἄγονος διὰ τὴν Διοίκησιν, ἡ δρᾶσις καὶ ἡ προσπάθεια τῆς Διοικήσεως εἶναι καταφανής.

Συγκεντρώσεις ἐγένοντο κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα εἰς τὰς Ὑποδιοικήσεις Σ. Ε. Ρ. καὶ HENRY.

Πρὸς τοὺς συγκεντρωθέντας Φαλαγγίτας ὡμίλησαν βαθμοφόροι τοῦ ΙΙΙ Γραφείου.

Τὴν 7ην τρέχ. μηνὸς καὶ ὥραν 11 π. μ. ἔλαβε χώραν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ὑποδιοικήσεως Α. Σ. Ο. Ε. Ε. ἡ τρίτη κατὰ σειρὰν ἐντὸς τοῦ μηνὸς συγκέντρωσις τοῦ ἐπιτελείου τῆς Ὑποδιοικήσεως.

Κατ' αὐτὴν ἐδόθησαν ὑπὸ τοῦ Διοικητοῦ αἱ βασικαὶ κατευθύνσεις.

Τὴν 8ην τρέχοντος ἐπεσκέφθη τὰ Γραφεῖα τῆς Ὑποδιοικήσεως δι' ἐπιθεώρησιν ὁ Διοικητὴς τῆς Δ. Α. Σ.

Τὴν 10ην τρέχ. μηνὸς ἔληξεν ἡ προθεσμία ὑποβολῆς αἰτήσεων συμμετοχῆς εἰς τοὺς ὑπὸ τῆς Ὑποδιοικήσεως Σ. Ε. Ρ. προκηρυχθέντας ἀγῶνας ζατρικίου.

Τὴν 20ὴν τρέχ. μηνὸς θὰ γίνῃ ἡ ἔναρξις τῶν ἀγώνων εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ὑποδιοικήσεως.

Ὁ Διοικητὴς τῆς Δ. Α. Σ. ἠθλοθέτησε κύπελλον καλλιτεχνικώτατον διὰ τὸν νικητὴν Φαλαγγίτην.

Τακτικώτατα φθάνουν εἰς τὴν Διοίκησιν ἐπιστολαὶ ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας τῶν κατὰ τόπους διοικητῶν τῆς Ὀργανώσεως.

Ὅλοι ἐξαίρουν τὴν προθυμίαν καὶ τὴν πειθαρχίαν τῶν Φαλαγγιτῶν τῆς Δ. Α. Σ., οἵτινες σημαντικῶς συνέβαλον εἰς τὸ ἔργον τους κατὰ τὸ θέρος.

Ἡ Διοίκησις δύναται νὰ ὑπερηφανεύεται διὰ τοὺς Φαλαγγίτας της.

ΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΤΗΣ Δ. Α. Σ.

Εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν ἤρχισαν τὰ μαθήματα πολιτικῆς διαφωτίσεως εἰς τὸ β΄ τμῆμα τῶν σχολῶν.

Ἡμέραι μαθημάτων τοῦ ἀνωτέρω τμήματος ὡρίσθησαν ἡ Τρίτη καὶ Πέμπτη.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΘΗΛΕΩΝ ΑΝΩΤΑΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ

Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον ἐδημοσιεύθη προκήρυξις διαγωνισμοῦ τῆς Διοικήσεως Θηλέων Ἀνωτάτων Σχολῶν διὰ τὴν συγγραφὴν μελετῶν.

Ἡ κριτικὴ ἐπιτροπὴ κατηρτίσθη ἐκ τῶν κ.κ. Κούμαρου, διευθυντοῦ τοῦ ΙΙΙ Γραφείου τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως, Κλειοῦς Μαντζούφα, Διοικητρίας Θηλέων Ἀνωτάτων Σχολῶν, Κυρ. Καραμάνου, Διευθυντοῦ Πολιτικῆς Διαφωτίσεως καὶ Καίτης Ζαγοριανάκου, Ὑποδιοικητρίας Θηλέων Ἀνωτάτων Σχολῶν.

ΕΚΔΡΟΜΗ ΤΩΝ ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΣΣΩΝ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟΥ «ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ» ΕΙΣ ΜΕΤΟΧΙ ΙΕΡ. ΜΟΝΗΣ ΠΕΝΤΕΛΗΣ

Ἀνέφερα καὶ ἄλλοτε πόσον ἀπέχει ἡ θεωρία ἀπὸ τὴ πρᾶξι. Εὔκολο εἶναι νὰ μάθῃ κανεὶς κάτι, εἶναι ὅμως πολὺ δύσκολο νὰ τὸ ἐφαρμόσῃ.

Μὰ στὸ στρατόπεδο «Ι. Μεταξᾶς», ὅπου μορφώνονται οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς Π.Δ.Θ.Π., ἔχει κατορθωθῆ τόσον διὰ τῆς τελείας διδασκαλίας, ὅσον καὶ διὰ τῆς θελήσεως καὶ τῆς ἐπιμονῆς τῶν Φαλαγγιτισσῶν, ἡ δυσκολία αὐτὴ νὰ ἐκλείψῃ. Κι' ἔτσι, κάθε τί ποὺ διδάσκονται εἶναι εἰς θέσιν νὰ τὸ ἐφαρμόζουν τέλεια, ἀποδεικνύοντας πάντα μεγίστην πειθαρχίαν καὶ βαθυτάτην κατανόησιν τοῦ προορισμοῦ των ἀφ' ἑνὸς καὶ τῶν σκοπῶν τῆς Ε. Ο. Ν. ἀφ' ἑτέρου. Τοιουτοτρόπως τὴν παρελθοῦσαν Κυριακήν, 3 τρέχ., μᾶς ἐδόθη ἡ εὐκαιρία νὰ ζήσωμε ὀλίγας ἀπὸ κείνας τὰς στιγμὰς ποὺ μένουν ἀλησμόνητες στὴ ζωή, τόσο γιὰ τὰ συναισθήματα ποὺ ἐμπνέουν, ὅσο καὶ γιὰ τὶς ὀμορφιὲς ποὺ κρύβουν, καὶ νὰ δείξωμε πόσο ἔχουμε ἐνστερνισθῆ τὸ πνεῦμα τῆς Ὀργανώσεώς μας.

Ἀπὸ τὸ Σάββατο ἀπεφασίσθη νὰ γίνῃ τὴν ἑπομένην μιὰ ἐκπαιδευτικὴ ἐκδρομή. Γι' αὐτὸ προετοιμασθήκαμε σχετικὰ καὶ ὡμίλησε ἡ στρατοπεδάρχης τονίσασα τὴν σημασίαν τῶν ἐκδρομῶν αὐτῶν, ἐνῷ συγχρόνως εἶπεν ὅτι διὰ νὰ ἐπιτύχῃ εἶναι ἀνάγκη ἐκεῖνοι ποὺ θὰ συμμετάσχουν εἰς αὐτὴν νὰ μὴν εἶναι κουρασμένοι, νὰ εἶναι προετοιμασμένοι καὶ νὰ ἔχουν ἕνα σκοπόν. Γι' αὐτὸ γίνεται καὶ τὸ πρόγραμμα, τὸ ὁποῖον ἔχει ὡς ἑξῆς:

6 π. μ. Ἐγερτήριο.
6—7 Ρόφημα - Προετοιμασία, τακτοποίησις θαλάμου.
6.30΄ Ἐπίσκεψις ἰατροῦ.
7 Ἐκκίνησις.
1 μ. μ. Συσσίτιον.
2 Ὑποχρεωτικὴ ἀνάπαυσις.
3 Ἐγερτήριο καὶ προετοιμασία ἀναχωρήσεως.
3—4.30΄ Ψυχαγωγία - Χορός.
4.30΄ Συγκέντρωσις.
4.45΄ Ἀναχώρησις.
7 Ὑποστολὴ Σημαίας.

....

Κυριακὴ 6 π. μ. ἡ σάλπιγξ σημαίνει ἐγερτήριο.

Σ' ἕνα δευτερόλεπτο τὸ στρατόπεδο παίρνει ζωή. Μέσα σὲ μισὴ ὥρα εἴχαμε πάρει τὸ ρόφημά μας, τακτοποιήσαμε τοὺς θαλάμους καὶ τὶς κουβέρτες μας καὶ στὶς 6.30΄ γίνεται ἐπίσκεψις ἰατροῦ.

Συντεταγμένες ὅλες εἰς Τάγμα ξεκινοῦμε ὑπὸ τὸ γενικὸ πρόσταγμα τῆς στρατοπεδάρχου, βοηθουμένης ὑπὸ δύο συνδέσμων, στὰς 7 μὲ βῆμα παρελάσεως καὶ μὲ ἐμβατήρια γιὰ τὸν Ἅγιο Ἀνδρέα.

Ἀπὸ κεῖ τὸ βῆμα γίνεται ὁδοιπορικὸ καὶ σὲ λίγο φθάνουμε εἰς Ν. Μάκρην, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα θαυμάσιο περίπατο μέσα στὰ κατάφορτα ἀμπέλια.

Στὴν Νέα Μάκρη ἐγένετο στάσις 30 λεπτῶν. Οἱ κάτοικοι τῆς Νέας Μάκρης μᾶς προσέφεραν σταφύλια ποὺ ἐφάγαμε μὲ μεγάλη ὄρεξι, τὴν ὁποία μᾶς εἶχε χαρίσει ὁ πρωϊνὸς περίπατος.

Ἐν τῷ μεταξὺ κατέφθασεν ἕνα τμῆμα Φαλαγγιτῶν τῆς Νέας Μάκρης μὲ τὴν σημαία των γιὰ νὰ μᾶς ὑποδεχθοῦν. Μέσα ἀπὸ τὰ βάθη τῆς Ἑλληνικῆς καρδιᾶς τους ἄφησαν στὸ πέρασμά τους νὰ ξεχυθῇ ὅλη ἡ χαρά τους

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Σχηματισμῶν Πρωτευούσης

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ Δ. Α. Σ.

Ἡ Ἐπιτροπὴ κρίσεως τοῦ ὑπὸ τῆς Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν διενεργουμένου διαγωνισμοῦ, καθιερώνει τὴν στήλην αὐτὴν πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν διαγωνισθησομένων.

Εἰς τὴν στήλην τοῦ διαγωνισμοῦ τῆς Δ. Α. Σ. θὰ ἀναγράφεται κάθε λεπτομέρεια, ἐπίσης θὰ ἀναφέρωνται καὶ αἱ ἐργασίαι αἱ ὁποῖαι ἐλήφθησαν, βεβαίως ὄχι διὰ τοῦ ἐπωνύμου τοῦ ἀποστολέως, ἀλλὰ διὰ τοῦ χαρακτηριστικοῦ ρητοῦ ὡς ὁρίζει ἡ προκήρυξις τοῦ διαγωνισμοῦ.

Ὑπενθυμίζομεν εἰς τοὺς Φαλαγγίτας μας, ὅτι ἡ προθεσμία ἀποστολῆς τῶν ἐργασιῶν των λήγει τὴν 1ην Νοεμβρίου ἐ. ἔ.

σ' ἕνα ὁλόθερμο «Καλῶς ἤρθατε, ἀδέλφια», εἰς τὸ ὁποῖον ἀπαντήσαμε μὲ τὸ «Γειὰ χαρά».

Κατόπιν συνταχθήκαμε, ἐδόθη ἀναφορὰ τοῦ Τάγματος, ἐτραγουδήσαμε τὸν Ὕμνο τῆς Νεολαίας καὶ ἀναχωρήσαμε ἐνῷ οἱ Φαλαγγῖτες μᾶς ἀπέδιδον τιμάς.

Σὲ τρία τέταρτα φθάσαμε στὸ Μετόχι, ἕνα μέρος ἀνώμαλο καὶ κατάφυτο ἀπὸ ἐλιές, ὅπου ἔγινε 10' ἀνάπαυσις κι' ἔπειτα ὅλες ψάλαμε δοξολογία εἰς τὰ ἐρείπια τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου.

Κατὰ τὸ τέλος τῆς δοξολογίας τὸ Τάγμα ἐχωρίσθη εἰς 3 λόχους ἐκ δύο ὁμάδων ἕκαστος καὶ ἀνελάβομεν ὡρισμένας ἐργασίας ἐναλλάξ, ἔγινε ὑφ' ὅλων τῶν ὁμάδων ἀναγνώρισις ἐδάφους, ἀνίχνευσις, σηματοδοσία καὶ ὑπολογισμὸς ὕψους, πλάτους, βάθους καθὼς καὶ ἀσκήσεις ἀεραμύνης μὲ ἀντιασφυξιογόνους προσωπίδας.

Κατὰ τὸ διάστημα τῶν ἐργασιῶν αὐτῶν τὴν γενικὴν ἐποπτείαν εἶχεν ἡ στρατοπεδάρχης, ἡ ὁποία φέρουσα προσωπίδα ἀνεμιγνύετο μὲ τὰ διάφορα τμήματα ἄγνωστος, ἐνῷ πολλὲς ἀπὸ μᾶς τῆς ὑπεδείκνυον τὴν θέσιν της χωρὶς νὰ ξεύρωμεν ποιὰ εἶναι. Ὅλαι αἱ ἀσκήσεις ἐξετελέσθησαν μὲ παραδειγματικὴ πειθαρχία καὶ ἀκρίβεια. Τὰ 250 πρόσωπα ἐφαίνοντο ὡς νὰ εἶχον ταυτισθῆ εἰς ἕνα.

Τὴν 1ην μ.μ. μᾶς παρεσχέθη συσσίτιον, εἰς τὸ ὁποῖον ὅλες μας ἐζητωκραυγάσαμεν ὑπὲρ τοῦ Κ.Ε.Ν. ὁ ὁποῖος προσέφερε γλυκίσματα ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἑορτῆς μας.

2—3 τὸ πρόγραμμα περιελάμβανε ἀνάπαυσι κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁποίας ἐλέχθησαν λογοπαίγνια καὶ σάτυραι τῆς ἐκδρομῆς, ἐπαίχθησαν διάφορα παιγνίδια καὶ ἔγινε ἡ σύνθεσις τῆς ψυχαγωγίας ἡ ὁποία ἄρχισε εἰς τὰς 3 καὶ διήρκεσε μὲ χοροὺς ἕως τὰς 4.30. Εἰς τὸ μέσον διεκόπη ἀπὸ μίαν εὐχάριστον ἔκπληξιν, τὴν ἐπίσκεψιν τῆς Διοικητρίας μας, ἡ ὁποία ἐξέφρασε τὴν εὐαρέσκειάν της διὰ τὴν τάξιν καὶ πειθαρχίαν ποὺ ἐπεκράτει παντοῦ.

Στὰς 4.30 ἔγινε συγκέντρωσις καὶ διὰ τῆς ἰδίας ὁδοῦ ἀνεχωρήσαμε γιὰ τὸ Στρατόπεδον ὅπου ἐφθάσαμε εἰς τὰς 7 καὶ ἀμέσως παρεστάθημεν εἰς τὴν ὑποστολὴν τῆς σημαίας.

Ἔπειτα μετέβημεν εἰς τοὺς θαλάμους μας καὶ ἀρχίσαμε νὰ ἑτοιμαζώμεθα διὰ τὸ δεῖπνον, μετὰ τὸ τέλος τοῦ ὁποίου ἔγινε ἡ ὁμαδικὴ προσευχὴ καὶ κατόπιν ἀνάπαυσις. Τὰς 9.15 σημαίνει σιωπητήριον...Ἀποσυρόμεθα χαρούμενες ἐνῷ ἡ ψυχή μας εἶναι πλημμυρισμένη ἀπὸ συγκίνησι καὶ ἱκανοποίησι. Μιὰ ἀκόμη φορὰ εἴδαμε πόσο πολὺ μεταβληθήκαμε μέσα στὴν Ε.Ο.Ν. Ἐγίναμε πραγματικὲς Ἑλληνοποῦλες μὲ συναίσθησι τῶν ἀξιώσεων τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ τῶν ἄλλων ποὺ μᾶς διευθύνουν, ἕτοιμες νὰ δείξουμε σὲ κάθε στιγμὴ τὴν ἀνωτερότητα ποὺ μᾶς χαρίσε.

Καίτη Σβορώνου
Π.Δ.Θ.Π.

ΛΗΞΙΣ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΑΦΩΤΙΣΕΩΣ

Ὁ Διευθυντὴς τῆς Πολιτικῆς Διαφωτίσεως τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας ἐπεράτωσε πρὸς τὰς ἐστρατοπεδευμένας Φαλαγγιτίσσας εἰς τὸ στρατόπεδον «Ἰωάννης Μεταξᾶς» τὰ μαθήματα τῆς πολιτικῆς διαφωτίσεως. Ὁ κύκλος τῶν μαθημάτων περιέλαβε τὰ κάτωθι θέματα: 1) Ἱστορικὴ τοποθέτησις τῆς μεταβολῆς τῆς 4ης Αὐγούστου, 2) Ἡ μορφὴ τοῦ ἀγῶνος μας διὰ τὴν προαγωγὴν καὶ τὴν τελείωσιν τῶν σκοπῶν τῆς μεταβολῆς, 3) Τί πρέπει νὰ γνωρίζῃ ὁ ἀγωνιστὴς τῶν ἀρχῶν τῆς 4ης Αὐγούστου, 4) Τί πρέπει νὰ διδάξῃ, 5) Ἰδεολογικὸν περιεχόμενον τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας καὶ 6) Ἡ προσωπικότης τοῦ Ἀρχηγοῦ.

Ἡ σειρὰ τῶν μαθημάτων ἐκδοθεῖσα διενεμήθη πρὸς τὰς Φαλαγγιτίσσας τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Θηλέων Πρωτευούσης.

ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΙΣ ΤΩΝ ΣΚΑΠΑΝΕΩΝ ΕΙΣ ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΝ ΤΟ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

Ἀνάμεσα στὶς τόσες θερινὲς κατασκηνώσεις τῆς Ε.Ο.Ν. ποὺ ἐλειτούργησαν ἐφέτος, ἀσφαλῶς ξεχωρίζει, παρ' ὅλην τὴν μικράν της ἔκτασιν, ἡ κατασκήνωσις τοῦ Ἀμαρουσίου, στὴ μαγευτικὴ τοποθεσία «Παράδεισος», στὸ κτῆμα τοῦ κυρίου Μιμηκοπούλου, τὸ ὁποῖον εὐγενῶς διέθεσε διὰ τὴν Ε.Ο.Ν.

Μέσα σὲ ὀνειρῶδες περιβάλλον, κάτω ἀπὸ πανύψηλα πεῦκα, μὲ τὸ σῶμα γυμνό, ἐλεύθερο στὸν καθαρὸν ἀέρα καὶ στὶς εὐεργετικὲς ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου, τὰ Σκαπανάκια τοῦ 7ου Ὑποτομέως Ἀθηνῶν περνοῦν τὶς διακοπές των, στὸ μικρὸ ἀλλὰ καὶ τέλειο αὐτὸ Στρατόπεδο καὶ ἐπιδίδονται στὶς πιὸ δύσκολες ἐργασίες ποὺ παρουσιάζει ἡ ζωὴ τῆς κατασκηνώσεως. Ἐξ ἄλλου καὶ οἱ ὧρες τῆς ἀναπαύσεως καὶ τοῦ παιχνιδιοῦ, τοῦ παιχνιδιοῦ ποὺ σκορπίζει τὴν τόσο ἀπαραίτητη γιὰ τὸ παιδὶ χαρά, εἶναι ἀρκετὰ καλοβαλμένες ὥστε ἡ ἡμέρα τους περνᾶ μὲ διάφορες ἐναλλαγὲς ποὺ τοὺς ξεκουράζει τὸ πνεῦμα καὶ τὸ σῶμα.

Τοὺς Σκαπανεῖς ἐπεσκέφθη τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα καὶ ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος κ. Ἀλέξ. Ν. Κανελλόπουλος, ὅστις καὶ ἔμεινε ἀπολύτως ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὴν ἐπικρατοῦσαν τάξιν. Ὡσαύτως τὸ Στρατόπεδον δέχεται τακτικώτατα καὶ τὴν ἐπίσκεψιν τῶν πέριξ κατοικούντων, τῶν ὁποίων ἔχουν κερδίσει τὴν συμπάθειαν μὲ τὴν ἀρίστην διαγωγήν τους. Ἀνώτερος ἐπίσης βαθμοφόρος τῆς Ὑποδ)σεως Βορρᾶ ἔκαμε σειρὰν διαλέξεων, ἀναπτύξας διάφορα θέματα Πατριωτικὰ καὶ Θρησκευτικά.

Ἐπίσης τὴν παρελθοῦσαν Κυριακήν, ἐπεσκέφθη τὸ Στρατόπεδον καὶ ἡ Α. Ε. ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως κ. Ι. Μεταξᾶς, τοῦ ὁποίου τὸ ἐνδιαφέρον ἀμέριστον στρέφεται πρὸς τὰ μικρὰ Σκαπανάκια, συνοδευόμενος καὶ ὑπὸ τοῦ κ. Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου τῆς Νεολαίας γενόμενος ἐνθουσιωδέστατα δεκτός, τόσον ὑπὸ τῶν στρατοπεδευμένων Σκαπανέων, ὅσον καὶ ὑπὸ τοῦ συγκεντρωθέντος πλήθους. Ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως ἐπεθεώρησε τὴν κατασκήνωσιν, δώσας καὶ τὰς ἀναγκαιούσας ὁδηγίας διὰ τὴν προφύλαξιν τῶν Σκαπανέων ἐκ τοῦ ψύχους, λόγῳ τῆς μεταβολῆς τοῦ καιροῦ. Ὁ Ἀρχηγὸς ἀπεκόμισεν ἐκ τῆς ἐπιθεωρήσεως τὰς καλλιτέρας τῶν ἐντυπώσεων. Ἤδη, τὴν 1ην Σεπτεμβρίου ἀναχωρεῖ ἡ δευτέρα ἀποστολὴ ἥτις καὶ θὰ παραμείνῃ μέχρι τῆς 15ης Σεπτεμβρίου καιροῦ ἐπιτρέποντος.

ΟΡΕΣΤΗΣ ΛΑΖΑΡΙΔΗΣ

ΤΡΙΠΟΛΙΣ.—Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν περὶ τοὺς 250 Φαλαγγῖται καὶ Σκαπανεῖς τῆς Διοικήσεως Ἀρκαδίας ἐξέδραμον εἰς Μύλους, ὅπου καὶ παρέμειναν καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν.

Εἰς τὸν Σχηματισμὸν Καστρίου ἐγένοντο ὁμιλίαι μὲ θέματα: «Ἡ Πατρὶς» καὶ «Ἡ συμβολὴ τῆς Θρησκείας εἰς τὴν ζωὴν καὶ τὸν Πολιτισμὸν τῆς Ἑλλάδος».

Ἡ ἀδελφότης Κοντοβαζαινιτῶν ἐδώρησεν εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Δημητσάνης δύο σάλπιγγας καὶ δύο τύμπανα.

Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ὁ Διοικητὴς τοῦ Ὑποτομέως Τεγέας μετέβη εἰς Γαρέαν καὶ ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοπικῆς ἐκεῖ πανηγύρεως ὡμίλησεν ἐνώπιον ἀρκετῆς συγκεντρώσεως ἐν τῷ σχολείῳ: «Περὶ τῶν ἀγαθῶν τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ τῶν σκοπῶν τῆς Ε. Ο. Ν.».

Ἐπισυμβάσης πυρκαϊᾶς εἰς τὸ χωρίον Ἁγιωργήτικα εἴς τινα οἰκίαν, ὁμὰς Φαλαγγιτῶν ἐγκαταλείψασα τὰς ἐργασίας της, προσέτρεξε δρομέως καὶ δι' ὑπερανθρώπων προσπαθειῶν κατώρθωσε νὰ κατασβέσῃ αὐτήν, ἥτις ἐντὸς ὀλίγου ἤθελε καταστρέψει τελείως περὶ τὰς ἕξ (6) οἰκίας λόγῳ τοῦ πνέοντος ἀνέμου. Ἐξαίρεται ἡ ὑπεράνθρωπος προσπάθεια τοῦ Φαλαγγίτου Μπιτζιάνη Σπυρίδωνος.

Κατὰ τὴν παρελθοῦσαν Κυριακήν, ἐνῷ οἱ Φαλαγγῖται τοῦ Σχηματισμοῦ Δάρα ἐπέστρεφον ἐκ τῆς θείας λειτουργίας, ἐπληροφορήθησαν ὅτι ἀπὸ τῆς προηγουμένης εἶχε χαθῆ ὁ Σκαπανεὺς Γεωργόπουλος Κωνσταντῖνος. Ἀμέσως οἱ Φαλαγγῖται ἔσπευσαν εἰς ἀναζήτησίν του, παραλλήλως πρὸς τὰς ἐνεργείας τῆς χωροφυλακῆς καὶ τῶν

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακών Διοικήσεων

συγγενών τοῦ ἀπολεσθέντος. Κατόπιν πολυώρου καὶ πολυβασάνου ἀναζητήσεώς του εἰς τοὺς γύρω λόφους, πεδιάδας καὶ ποταμοὺς ἐπετεύχθη ἡ ὑπὸ τῶν Φαλαγγιτῶν ἀνεύρεσίς του. Ἀπεδείχθη οὕτω, διὰ μίαν ἀκόμη φοράν, ὅτι τὰ διδάγματα περὶ ἀλληλοβοηθείας τὰ ὁποῖα ἐδίδαξεν ἡ 4η Αὐγούστου, ἔχουν καλῶς ἑδραιωθῆ εἰς τὰς ψυχὰς τῶν Ἑλληνοπαίδων.

ΜΕΓΑ ΛΕΙΒΑΔΙ (Σερίφου).— Παρουσίᾳ τῶν κοινοτικῶν ἀρχῶν καὶ πλήθους κόσμου ἐγένοντο τὰ ἐγκαίνια τῆς ἐγκαταστάσεως τοῦ σχηματισμοῦ μας εἰς τὰς ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τῶν Μεταλλείων κ. Αἰμ. Γρῶμαν παραχωρηθείσας αἰθούσας.

Μετὰ τὴν τέλεσιν τοῦ ἁγιασμοῦ ἐπηκολούθησεν ἡ ὁρκωμοσία τῶν μελῶν τῆς τετραρχίας. Ὡμίλησε δὲ περὶ τῆς σημασίας τοῦ ὅρκου τοῦ Φαλαγγίτου ὁ διοικητὴς τοῦ σχηματισμοῦ.

Βαθυτάτην συγκίνησιν ἐπροξένησεν εἰς τοὺς κατοίκους ἡ δέησις τῶν Φαλαγγιτῶν, οἵτινες γονυκλινεῖς παρεκάλεσαν τὸν Ὕψιστον νὰ χαρίζῃ ὑγείαν πρὸς τὸ καλὸν τῆς Πατρίδος εἰς τὴν Α.Μ. τὸν Βασιλέα, τὴν Α.Β.Υ. τὸν Διάδοχον καὶ τὸν Ἀρχηγόν.

Οἱ κάτοικοι ἐζητωκραύγασαν ἐνθουσιωδῶς ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ ἡ ὡραία τελετὴ ἔληξε μὲ τοὺς ὕμνους Ἐθνικόν, 4ης Αὐγούστου καὶ Νεολαίας.

ΡΕΘΥΜΝΟΝ.—Τὸ παρελθὸν Σάββατον ἡ Ὁμὰς Θηλέων Μέρωνος μετέβη εἰς Ρέθυμνον. Οἱ ἐκδρομεῖς, ἀφοῦ κατέθεσαν στέφανον εἰς τὸ μνημεῖον τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου, ἐπεσκέφθησαν τὰ Γραφεῖα τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων Ἀρρένων καὶ Θηλέων καθὼς καὶ τὰ διάφορα ἀξιοθέατα μέρη τῆς πόλεως.

Ἡ Περιφ. Διοικήτρια Ρεθύμνου, συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ Ἐπιτελείου της, μετέβη τὴν 3ην Σεπτεμβρίου εἰς τὰ χωρία τῆς Ἐπαρχίας Ἁγ. Βασιλείου, Κοξαρέ, Μιξόρρουμα, Ἀκτοῦντα, Ἄρδακτον, Μέλαμπες, Ἀκούμια, Σπῆλι, πρὸς ἐπιθεώρησιν τῶν ἐκεῖ σχηματισμῶν.

ΔΟΙΡΑΝΗ.—Τὴν 3ην Σεπτεμβρίου ἐπέτειον τῆς μάχης τῆς Δοϊράνης, ἐτελέσθη μία σεμνὴ καὶ ἐπιβλητικωτάτη ἑορτὴ ὑπὸ τοῦ 43ου Πεζικοῦ Συν)τος, εἰς τοὺς καταυλισμοὺς ἐν Ρουσαῖς, καθ' ἣν λόχος Φαλαγγιτισσῶν ἐν στολῇ ἀπέδωσε εἰς τὰς κεκανονισμένας τιμάς.

Κατετέθη στέφανος τῆς Ε.Ο.Ν. εἰς τὸ Κενοτάφιον τῶν πεσόντων καὶ ἐπηκολούθησε παρέλασις Στρατοῦ καὶ τῆς Ε. Ο. Ν.

ΖΑΚΥΝΘΟΣ.— Εἰς τὴν Περιφ. Διοίκησιν Ζακύνθου συνεχίζονται μὲ ζωηρὸν ἐνθουσιασμὸν ὁμιλίαι, ἐκδρομαὶ κ.λ.π.

ΛΟΚΡΙΣ. — Εἰς τὸ μέγαρον τῶν Δημοτικῶν Σχολείων Ἀταλάντης ὠργανώθη ὑπὸ τῆς Ὑποδιοικήσεως Λοκρίδος θεατρικὴ ἑσπερὶς μετὰ θαυμαστῆς ἐπιτυχίας. Τὸ πρόγραμμα τῆς ἑσπερίδος περιελάμβανε τὸ δρᾶμα «Ὁ λιποτάκτης», μίαν κωμῳδίαν, ταμπλὼ βιβὰν 4ης Αὐγούστου, Νεολαίας, Ἐλευθερίας καὶ Ἑλλάδος κ. ἄ.

Οἱ ὑποδυθέντες τοὺς διαφόρους ρόλους Φαλαγγῖται καὶ Φαλαγγίτισσαι ἀπέδωσαν τούτους λίαν ἐπιτυχῶς καταχειροκροτηθέντες. Τὴν ἑσπερίδα ἐτίμησεν ἅπασα ἡ κοινωνία τῆς πόλεώς μας.

ΔΡΑΜΑ. — Τὴν 31ην Αὐγούστου ἔλαβον χώραν συγκεντρώσεις τῶν μελῶν τῆς Ε. Ο. Ν. Ὑποδιοικήσεως Δράμας, καθ' ἃς ἐγένοντο ὁμιλίαι ἀναφερόμεναι εἰς τὴν ἔνδοξον ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος.

Τὴν 1ην Σεπτεμβρίου ἐπανῆλθεν ἐκ τοῦ ἐν Καλῇ Ράχῃ Θάσου Στρατοπέδου τῆς Ε. Ο. Ν. μετὰ εἰκοσαήμερον παραμονὴν ἡ γ΄ ἀποστολὴ Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων τῆς καθ' ἡμᾶς Περιφερειακῆς Διοικήσεως.

Τὴν 3ην Σεπτεμβρίου ἔλαβον χώραν συγκεντρώσεις εἰς ἅπαντας τοὺς Σχηματισμοὺς τῆς καθ' ἡμᾶς Περιφερειακῆς Διοικήσεως καὶ ἐγένετο θεωρητικὴ ἐκπαίδευσις τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων βαθμοφόρων καὶ συνεργατῶν τῆς Ε.Ο.Ν.

ΑΙ ΔΟΚΙΜΑΣΤΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΤΟΥ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΥ ΣΤΑΘΜΟΥ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Συνεχίζονται τακτικῶς αἱ καθ' ἑκάστην δοκιμαστικαὶ ἐκπομπαὶ τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως τῆς Νεολαίας.

Τὸν Ραδιοφωνικὸν Σταθμὸν τῆς Ε. Ο. Ν. δύνανται νὰ ἀκούσουν ὅσοι ρυθμίσουν τὸν δέκτην των εἰς τὰ βραχέα κύματα — μῆκος κύματος 37 μέτρα — ἢ 8100 χιλιόκυκλοι, τὰς μὲν καθημερινὰς καθ' ἑσπέραν ἀπὸ τῆς 6 μ. μ. μέχρι τῆς 8.30΄ μ. μ., τὰς δὲ Κυριακὰς καὶ ἐξαιρεσίμους ἑορτὰς ἀπὸ τῆς 10 π. μ. μέχρι τῆς 1 μ.μ. Τὸ πρόγραμμα ἐπιμελεῖται ἰδιαιτέρα ὑπηρεσία τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως. Περιλαμβάνει δὲ πλουσίαν κλασσικὴν καὶ ἐλαφρὰν μουσικήν, διάφορα ἐμβατήρια καὶ δημώδη ᾄσματα, ἀπαγγελίας Ἑλληνικῶν ποιημάτων, ἱστορικὰς καὶ πολεμικὰς διηγήσεις, περιγραφὰς Ἑλληνικῶν χωρῶν καὶ φυσικῶν καλλονῶν, ἐντυπώσεις ἀπὸ ταξίδια ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα, ἤθη καὶ ἔθιμα τῶν κατοίκων τῶν διαφόρων Ἑλληνικῶν περιοχῶν, διαλέξεις ἱστορικὰς καὶ κοινωνιολογικάς, πολιτικὰς καὶ ἐγκυκλοπαιδικὰς ὁμιλίας, ρεπορτὰζ ἀπ' τὸν ἀθλητισμὸν καὶ τὴν κίνησιν ὅλων τῶν σχηματισμῶν τῆς Ε.Ο.Ν. κτλ. κτλ.

Παρακολουθοῦντες τὰς ἐκπομπὰς τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας ψυχαγωγεῖσθε, μορφώνεσθε καὶ διαπαιδαγωγεῖσθε ἐθνικά.

—Ἀγαπᾶτε καὶ διαδίδετε τὸν Ραδιοφωνικὸν Σταθμὸν τῆς Ε.Ο.Ν. πανταχοῦ ὅπου κι' ἂν εὑρίσκεσθε.

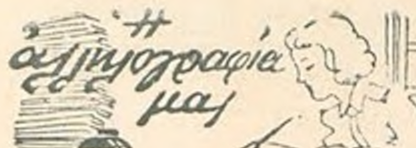
Φαλαγγῖται καὶ Σκαπανεῖς τοῦ Σχηματισμοῦ Ε. Ο. Ν. Φωτολείβους τῆς καθ' ἡμᾶς Περιφερειακῆς Διοικήσεως ἐξέδραμον εἰς Κορμίτσαν Παγγαίου, ὅπου ἔτυχον θερμοτάτης ὑποδοχῆς ὑπὸ τῶν μελῶν τῆς Ε. Ο. Ν. τῆς ἐκεῖ μονάδος.

ΣΕΡΡΑΙ. — Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς Ε. Ο. Ν. ἐπεσκέφθη τὴν Ὑποδιοίκησιν Νιγρίτης, συνεργασθεὶς μετὰ τοῦ Περιφερειακοῦ Ὑποδιοικητοῦ καὶ Διευθυντῶν τῶν Ἐπιτελικῶν Γραφείων τῆς Ὑποδιοικήσεως ἐπὶ σπουδαίων καὶ ἐπειγόντων ζητημάτων.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας ὁ Ὑποδιοικητὴς Σερρῶν ἐπεσκέφθη ὅλας τὰς ἕδρας τῶν ταγμάτων τῆς ὑπ' ἀριθ. 228 Φάλαγγος, δώσας διαφόρους ὁδηγίας.

Ἡ ἐκπαίδευσις τῶν εἰδικοτήτων ἀρχίσασα βαίνει κανονικῶς. Ἀπὸ αὔριον Δευτέραν ἀρχίζουν τὰ μαθήματα τῆς β΄ σειρᾶς οὐλαμοῦ κατωτέρων βαθμοφόρων μέχρι τοῦ βαθμοῦ τοῦ λοχίτου.

ΧΑΛΚΙΣ.—Ὁ Περιφ. Διοικητὴς Εὐβοίας ἐκοινοποίησε πρὸς ἅπαντας τοὺς σχηματισμοὺς καὶ τὰς ἐπιτροπὰς συντονισμοῦ τὴν ἐγκύκλιον διαταγὴν τοῦ Ἀρχηγοῦ, ἐν σχέσει μὲ τὴν κεφαλαιώδη σημασίαν, τὴν ὁποίαν διὰ τὰς σημερινὰς ἰδίως περιστάσεις ἐνέχει ἡ ἀνάγκη τῆς ἐντατικῆς καλλιεργείας τῆς γῆς.

ΝΟΜΑΡΧΙΑΝ ΑΡΤΗΣ. Οἱ φωτογραφίαι σας δὲν ἔχουν ἐπεξήγησιν εἰς τὴν ὀπισθίαν ὄψιν. Τί παριστάνουν δηλαδὴ καὶ ποῦ ἐλήφθησαν. — Ι. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΝ. Ἐνταῦθα. Ἡ φωτογραφία πολὺ σκοτεινὴ καὶ λυπούμεθα ποὺ δὲν μποροῦμε νὰ τὴν δημοσιεύσωμε. — ΕΥΘΥΜΙΟΝ ΚΟΝΙΑΚΟΝ, Ἁγ. Εὐθυμίαν. Ἡ ἀνταπόκρισίς σας ἐλήφθη πολὺ ἀργὰ καὶ ἐπομένως δὲν δημοσιεύεται ὡς μὴ ἐπίκαιρος. — Γ. ΚΟΥΦΟΓΙΑΝΝΗΝ, Γαρμπία, Αἴγυπτον. Οἱ ὅροι συνδρομῶν ἀναγράφονται εἰς τὴν τρίτην σελίδα τοῦ ἐξωφύλλου τοῦ περιοδικοῦ. — ΧΡ. ΑΡΒΑΝΙΤΗΝ, Ἅγ. Κωνσταντῖνον Πελλάνης. Δυστυχῶς λόγῳ στενότητος χώρου οἱ ἐκφωνηθέντες λόγοι κατὰ τὸν ἑορτασμὸν τῆς 4ης Αὐγούστου δὲν δημοσιεύονται. — ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΝ ΑΥΓΟΥΣΤΙΑΝΟΝ, Πλατανιὰν Κρήτης. Τὰ ἀνωτέρω ἀκριβῶς ἰσχύουν καὶ δι' ὑμᾶς. — ΙΩ. ΤΖΑΝΑΒΑΡΑΝ, Ἐνταῦθα. Καὶ δι' ὑμᾶς ἐπίσης ἰσχύουν τὰ ἀνωτέρω. — ΑΠΟΣΤ. ΣΠΟΝΤΗΝ, Σιδηρόκαστρον. Τὸ διήγημά σας ἐδόθη εἰς τὴν ἐπιτροπήν. Κατὰ τὰ ἄλλα εἴμεθα σύμφωνοι. — ΠΑΝ Δ. ΛΙΑΡ., Βελανιδιά. Τὸ «ἀσματάκι» σας, ὅπως τὸ χαρακτηρίζετε ξεχειλίζει ἀπὸ ἄδολον ἐνθουσιασμό. Σᾶς συγχαίρομε ἀπὸ καρδιᾶς γιὰ τὰ πατριωτικά σας αἰσθήματα καὶ γιὰ τὴν προσήλωσί σας στὰ ὑψηλὰ ἰδεώδη. Λυπούμεθα ποὺ ὑστερεῖ στὴν τεχνικὴν ἐκτέλεσι καὶ δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ δημοσιευθῇ. — Κ. Μ. ΝΥΜΦ., Δράμαν. Ἄλλη μιὰ προσπάθεια ἀπὸ μέρους σας, ποὺ θὰ πετύχαινε ὅσα πέτυχε ἡ πρώτη, θὰ καλλιτέρευε πολὺ τὸ ποίημά σας. Ἀποφύγετε τὶς ἐπαναλήψεις τῶν λέξεων (βαρειὰ κλπ.) καὶ τοὺς κοινοὺς χαρακτηρισμοὺς («μὲ πάθος» κλπ.) καὶ κάντε πιὸ χαρούμενο, πιὸ ζωντανὸ τὸ φινάλε. Προσέξτε, ἀκόμα, καὶ μερικοὺς στίχους (6, 9, 12, 19, 23) ποὺ παρατονίζετε. Ὑπάρχουν ἀκόμα δύο χασμωδίες. Τὸ περιμένομε διωρθωμένο. — ΑΙΚ. ΧΑΤΖΗΣ., Χασιά. Ὁ ἐνθουσιασμὸς ποὺ σᾶς θερμαίνει καὶ τὰ εὐγενικά σας αἰσθήματα κάνουν τὴν προσπάθειά σας συμπαθέστατη. Πρέπει ὅμως νὰ προσπαθήσετε ν' ἀποκτήσετε τὴν τεχνικὴ τῆς ποιήσεως, γιὰ νὰ κατορθώνετε νὰ μεταδίδετε καὶ εἰς τοὺς ἀναγνώστας σας καὶ τὸν παλμό σας. Δὲν εἶναι τόσο δύσκολο ἂν θελήσετε. — Δ. ΚΟΥΤΣΟΥΛ., Ἀσβέστιον. Τὰ τρία κομμάτια ποὺ μᾶς στείλατε, διαφέρουν τόσο πολὺ μεταξύ τους, τόσο στὴν ἔμπνευσί τους καὶ στὴν ἐκτέλεσι, ποὺ δὲν ξέρουμε τί νὰ σκεφθοῦμε. Τὸ πεζὸ εἶναι μιὰ ἀφήγησις ἀπὸ τὴν ἀρχαία ἐποχὴ γραμμένη σὲ μιὰ ὁπωσδήποτε στρωτὴ καθαρεύουσα. Ἀπὸ τὰ δυὸ ποιήματά σας τὸ πρῶτο εἶναι μιὰ ἀφελέστατη προσφώνησι γραμμένη σὲ μιὰ εὐχάριστη δημοτική, ἐνῶ τὸ δεύτερο μοιάζει φοβερὰ μὲ «ποιητικὸν πόνημα» τῆς πρὸ τοῦ Παπαρρηγοπούλου ὑπερρωμαντικῆς ἐποχῆς καὶ εἶναι γραμμένο σὲ μιὰ ἄκαμπτη καθαρεύουσα: «Ἡ φύσις, πλήν, ἐρρίγησεν ὠχρὰ καὶ τεθλιμμένη» «ἐκεῖ ἐκ βράχου ἔρημον ἐφύτρωσεν ἓν ἴον». Ἀπὸ τὰ τρία καλλίτερο εἶναι «Ἡ καρδερίνα», ἀλλὰ καὶ αὐτὸ δὲν εἶναι ἀκόμη δημοσιεύσιμο. — Δ. Ν. ΤΣΙΤΣ., Δαφνί. Τὸ ποίημά σας δὲ μπορεῖ νὰ δημοσιευθῇ στὶς στῆλες τοῦ περιοδικοῦ μας. Εἶναι ἀπαισιόδοξο, χωρὶς ἡ ἀπαισιοδοξία του αὐτὴ νὰ ἐξυπηρετῇ κάποιον ἀνώτερο σκοπό. Πάντως ἔχετε ταλέντο, ἕνα ταλέντο πηγαῖο ποὺ ἐκδηλώνεται μὲ μιὰν ἀφέλεια πραγματικὰ συγκεντρωτική. Στεῖλτε μας κάτι ἄλλο. — ΣΟΦ. Κ. ΤΣΙΡ., Χρυσούπολιν. Ἀσφαλῶς νὰ ἐξακολουθήσετε. Ἔχετε μιὰ δυνατὴ ποιητικὴ προδιάθεσι ποὺ ἂν τὴν καλλιεργήσετε θὰ ἐπιτύχετε πολλά. Προσέξτε νὰ μὴν ξεφεύγετε ἀπὸ τὸν ρυθμὸ ποὺ δίνετε στὸ ποίημά σας ἀπὸ τὴν ἀρχὴ καὶ νὰ μὴ παρασύρεσθε καὶ γράφετε ὑπερβατικοὺς στίχους. Στὸ α΄ ποίημά σας δὲν ἀρχίζετε τόσο ὡραῖα μὲ τὸ τετράστιχο:

Νεολαία, τῆς Νειότης ἡ νειότη,
καὶ τοῦ Ἔθνους ἡ ἐλπὶς καὶ ἡ Αὐγὴ
σ' ἀντικρύσαν μιὰ μέρα οἱ ἀρχηγοί σου
δίχως Εἶναι καὶ δίχως ψυχή.

προχωρεῖται ἁπλώνοντας τοὺς στίχους καὶ παρατονίζοντάς τους. Μιὰ πρακτικὴ μέθοδος γιὰ νὰ ἀποφύγετε εἰς τὸ μέλλον τὸ ἄτοπο αὐτὸ εἶναι νὰ μετρᾶτε τὶς συλλαβὲς καὶ νὰ προσπαθῆτε, ὥστε ὅλοι οἱ στίχοι νὰ ἔχουν τὶς ἴδιες συλλαβὲς καὶ νὰ τονίζωνται στὶς ἴδιες μεριές. Δοκιμᾶστε. Περιμένομε νεώτερά σας. — ΣΤ. ΔΟΓ. Τὸ διήγημά σας μὲ λίγη διόρθωσι θὰ μποροῦσε νὰ δημοσιευθῇ ἂν δὲν εἶχε τόσο πικρὸ τέλος ποὺ παρουσιάζει σκληρὴ κι' ἀλύγιστη τὴ δικαιοσύνη. Τὸ σφάλμα, ὅσο μεγάλο κι' ἂν εἶναι, κρίνεται πάντα ἐπιεικέστερα ὅταν ἔγινε μὲ τὰ ἐλαφρυντικὰ ποὺ ἀναφέρετε καὶ ἀπὸ ἄνθρωπο ποὺ ἔχει δικαίωμα στὴν ἐπιείκεια ἔπειτα ἀπὸ ὅ,τι εἶχε προσφέρει. Θὰ θέλαμε νὰ τὸ ξαναδιαβάσωμε διωρθωμένο. — Ε. Σ. Γιατί δὲν ὑπογράψατε; Ἂν εἶναι ἀπὸ μετριοφροσύνη, θἄπρεπε νὰ σημειώσετε κάπου τὸ ὄνομά σας καὶ τὴ διεύθυνσί σας μὲ τὴν παράκλησι νὰ μὴ δημοσιευθοῦν. Τὸ ἐπεισόδιο ποὺ περιγράφετε δὲν εἶναι ἐξαιρετικὸ ὥστε νὰ ἐξαρθῇ. Εἶναι καθῆκον κάθε ἀνθρώπου νὰ προσφέρῃ τὶς ὑπηρεσίες του στὸν πλησίον του καὶ ὁ νέος ποὺ ἀναφέρετε ἐξετέλεσε αὐτὸ τὸ καθῆκον μὲ περισσότερη τάξι καὶ ψυχραιμία ἀπὸ τοὺς ἄλλους, γιατί — αὐτὸ εἶναι τὸ σημεῖο ποὺ ἐνδιαφέρει — ἔχει, χάρις στὰ διδάγματα τῆς ΕΟΝ, ἀποκτήσει μιὰ αὐτοπειθαρχία ποὺ τοῦ ἐπέτρεψε νὰ δράσῃ ἀποτελεσματικά. Ὅταν μᾶς ξαναστείλετε συνεργασία παρακαλοῦμε νὰ γράφετε ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ τοῦ χαρτιοῦ καὶ μὲ μελάνι. — ΓΕΩΡΓ. ΚΑΡΑΒ., Λυγαριά. Τὰ δύο σατυρικά σας ἔχουν μιὰ δροσιὰ κι' ἕνα χιοῦμορ χαριτωμένο. Τὸ ἄλλο τὸ λυρικὸ ὑστερεῖ κάπως καὶ τὸ θέμα του εἶναι ἀκατάλληλο. Θὰ δημοσιεύαμε ἕνα ἀπὸ τὰ σατυρικὰ ἂν δὲν εἶχαν χάσει στὸ μεταξὺ τὴν ἐπικαιρότητά τους. Προσέχετε νὰ περιορίζετε τὴ σάτυρά σας στὰ ὅρια τοῦ «καλοῦ τόνου». Στεῖλτε μας τίποτ' ἄλλο ἀναφέροντας τὴν ἀπάντησί μας αὐτή. — ΓΕΩΡΓ. ΑΘ. ΓΕΡΟΔ., Λευκαδίτιον. Πολὺ μεγάλο σὲ ἔκτασι. Ἔχει ἀρκετὰ μέρη ποὺ μαρτυροῦν ὅτι μὲ τὴ μελέτη καὶ τὴν ἐπιμονὴ θὰ γράψετε μιὰ μέρα καλά. Πρὸς τὸ παρὸν παρουσιάζετε πολλὲς τεχνικὲς ἐλλείψεις. Διαβᾶστε δημοτικὴ ποίησι καὶ Ἕλληνες συγχρόνους ποιητὲς (Παλαμᾶ, Γρυπάρη, Πορφύρα, Μαλακάση, Παπαντωνίου κ. ἄ.) προσέχοντας τὸν τρόπο ποὺ ἐκφράζονται καὶ τὸ ἀρχιτεκτονικὸ στήσιμο τῶν ποιημάτων τους. Καὶ μιὰ ἁπλὴ ἀνάγνωσι θὰ σᾶς κάνῃ πολὺ καλό, γιατί θὰ σᾶς δώσῃ ἀφορμὴ νὰ σκεφθῆτε καὶ νὰ λύσετε μόνος σας διάφορα τεχνικὰ προβλήματα. — ΜΙΧ. ΠΑΝ., Ἀμυρᾶ. Τὸ πεζό σας ἔχει περιγραφικὲς ἀρετὲς ἀλλὰ — καὶ αὐτὸ εἶναι φυσικὸ γιὰ τὴν ἡλικία σας καὶ γιὰ τὴν τεχνική σας κατάρτισι — ὑστερεῖ στὴν ἀνάγλυφη παρουσίασι τῶν συμβόλων τόσο, ποὺ ἂν δὲν διαβάζαμε τὸ γράμμα σας δὲν θὰ καταλαβαίναμε οὔτε ἐμεῖς ὅτι πρόκειται περὶ «συμβολικῆς πρόζας». Τὸ εἶδος αὐτὸ εἶναι ἀπὸ τὰ πιὸ δύσκολα καὶ σᾶς συμβουλεύομε πρὸς τὸ παρὸν νὰ τὸ ἀποφεύγετε. — Ι. ΤΖΙΜ., Πολύλακκον. Πολὺ μεγάλο, ὥστε νὰ μὴ μπορῇ νὰ δημοσιευθῇ στὴ σελίδα μας. Οἱ ὑπερεκατὸν στίχοι του γιὰ νὰ δημοσιευθοῦν ἀνέτως μὲ τὰ ἀνάλογα διαστήματα θὰ πιάνανε δυὸ σελίδες. Πάντως σᾶς σφίγγομε θερμὰ τὸ χέρι γιὰ τὰ αἰσθήματά σας καὶ τὸν ἁπλὸ τρόπο ποὺ, παρ' ὅλη τὴ μόρφωσί σας, μεταχειρίζεσθε γιὰ νὰ γίνετε καταληπτὸς ἀπὸ τὸ κοινὸ τοῦ τόπου σας. Ποιήματα σὰν αὐτὸ ποὺ μᾶς στείλατε εἶναι προτιμότερο ν' ἀπαγγέλλωνται παρὰ νὰ διαβάζωνται. Τὸ ἀφηγηματικὸ καὶ —σὲ πολλὲς μεριὲς— ρητορικὸ ὕφος, ἀδικοῦνται στὸ κατὰ μόνας διάβασμα. — Δ. Μ. ΛΙΑΡ. Τὸ «Γαλανὸς οὐρανὸς» εἶναι γιὰ πρωτόλειο καλό. Προσέχετε στὰ ἐπίθετα ποὺ μεταχειρίζεσθε ὅταν εἶναι περισσότερα ἀπὸ ἕνα νὰ ἔχουν κάποια συνάφεια μεταξύ τους. Ἐπίσης προσέχετε στὴ λογικὴ σειρὰ τῶν ἐννοιῶν καὶ μὴν ἀφίνεσθε νὰ παρασύρεσθε ἀπὸ τὸν στίχο καὶ τὴν ὁμοικαταληξία. Μελετῆστε σοβαρὰ ἂν θέλετε μιὰ μέρα νὰ ἐπιτύχετε ὡς λογοτέχνης. — Ι. ΣΩΚ., Ἐνταῦθα. Ἡ προσπάθειά σας, τιμητικώτατη γιὰ σᾶς, δὲν καρποφόρησε γιατί δὲν κατέχετε τὴν τεχνικὴ τῆς ποιήσεως. Ἔχετε διαβάσει ποιητὰς τῆς προπερασμένης γενεᾶς, ἐπηρεασμένους ἀπὸ τὸ ρεῦμα τοῦ ρωμαντισμοῦ ποὺ στραγγαλίζουν τὴ φράσι γιὰ νὰ τὴν χωρέσουν στὰ ὅρια τοῦ στίχου. Ὁ στίχος σας «θὰ μοιάσουν Σοῦ πατέρα» ἀντὶ «θὰ Σοῦ μοιάσουν πατέρα» θυμίζει τὸν στίχον τοῦ ρωμαντικοῦ ποὺ διεμαρτύρετο διότι «ἡ κόρη εἶχε μὴ καρδίαν». Ἐπίσης τὸ «ἐλπίδα» δὲν ὁμοιοκαταληκτεῖ μὲ τὸ «Σωτῆρα». Δὲν πρέπει ὅμως νὰ ἀπογοητευθῆτε ἀπὸ τὰ παραπάνω. Ἂν δὲν πιστεύαμε ὅτι ἔχετε ποιητικὴ προδιάθεσι καὶ ὅτι ἂν ἐπιδοθῆτε θὰ γράψετε καλὰ δὲν θὰ σᾶς ὑποδεικνύαμε τὰ λάθη σας. — ΕΥΑΓ. Ι. ΣΙΑΜ., Γρεβενά. Καλὴ ἡ ἰδέα, ὡραῖες εἰκόνες ἀλλὰ γράψιμο ἄτεχνο, ἀκατάστατο, ἀρετουσάριστο. Ξαναγράψτε το βάζοντάς το σ' ἕνα ὡρισμένο μέτρο—προτιμῆστε τὸν δημοτικὸ δεκαπεντασύλλαβο ποὺ εἶναι πιὸ εὔκολος καὶ ταιριάζει μὲ τὸ θέμα σας — καὶ προσέχοντας στὶς ὁμοιοκαταληξίες. Τὸ περιμένομε διωρθωμένο. — ΘΕΟΔ. Π. ΓΡΗΓ., Κίτταν. Τὰ ἴδια ἔχουμε νὰ ποῦμε καὶ γιὰ σᾶς. —ΤΩΝΗΝ Ι. ΡΙΖΟΔΗΜΟΝ, Γρεβενά. Σᾶς εὐχαριστοῦμε καὶ σᾶς συγχαίρομεν διὰ τὴν ἐπιστολήν σας. Ἀκολουθήσατε τὶς συμβουλές μας καὶ ἀσφαλῶς θὰ ἐπιτύχετε. Τὴν συνδρομή σας στείλετε διὰ ταχ. ἐπιταγῆς «περιοδικὸν «Ἡ Νεολαία» Λεωχάρους 19. — Παντ. ΠΑΠΑΧΡΗΣΤΟΥ, Νεοχώριον Ναυπακτίας. Δυστυχῶς μεταξὺ ὑμῶν καὶ τοῦ περιοδικοῦ ὑπάρχει διαφορὰ ἀντιλήψεων ὡς πρὸς τὴν δημοσιευομένην ὕλην. Γιὰ τὸ διήγημα τοῦ κ. Π. Βέργα δὲν συμφωνοῦμεν καθόλου μαζί σας. Ἦτο πολὺ καλό.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦ. ΠΝΕΥΜΑΤΙΚ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ

ΣΤ. ΧΑΣΟΜΕΡΗΝ, Ἐνταῦθα. Ἀνεπιτυχῆ.—Α. ΑΛΙΜΠΡΑΝΤΗΝ καὶ Γ. ΚΟΝΤΑΡΑΤΟΝ, Πάρον. Ἀπορρίπτονται.—Α. ΚΟΥΤΣΟΥΛΕΛΟΝ, Ἀσβέστιον. Δὲν εἶναι καλὴ ἡ ἄσκησίς σας— Φ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΝ, Κρέσταινα. Ἀπορρίπτονται.— Σ. Μ. ΚΑΤΑΒΑΝ, Πειραιᾶ. Ἀκατανόητον τὸ μαγικό σας παιχνίδι.

ΤΑ ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΤΟΥ Α΄ ΑΡΜΑΤΟΣ ΘΕΣΠΙΔΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1602)

τραγῳδίαν εἰς πέντε πράξεις ἢ ἐπεισόδια μὲ ὑπόθεσιν, πλοκὴν καὶ λύσιν καὶ τῆς ἔδωσε μίαν μορφὴν τοῦ θεατρικοῦ ἔργου.

Ὁ χορὸς τῆς πρωτογόνου τραγῳδίας τῶν Βακχικῶν ἑορτῶν διετηρήθη ἀλλὰ μόνον πρὸς ἀναπλήρωσιν τῶν κυριωτέρων προσώπων τοῦ δράματος ποὺ ἔφευγον ἀπὸ τὴν σκηνὴν κατὰ τὰ διαλείμματα.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι μέχρι τῆς ἐποχῆς τοῦ Αἰσχύλου δὲν ὑπῆρχον κτιστὰ θέατρα, παρὰ ἁπλὲς καλύβες φτιασμένες ἀπὸ κλάδους. Εἰς τὸν Αἰσχύλον ὀφείλεται ἡ ἀνέγερσις τοῦ πρώτου θεάτρου, καὶ αὐτοῦ ξυλίνου.

Λέγεται, χωρὶς τοῦτο νὰ εἶναι ἐξηκριβωμένον, ὅτι τὸ πρῶτον ξύλινον θέατρον κατεσκευάσθη ἀπὸ τὸν ἐκ Μεγάρων ποιητὴν Σουσαρίωνα, εἰς τὸ ὁποῖον παρέστησε τὰ σατυρικά του ποιήματα. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ Σουσαρίων ὑπῆρξε μεταγενέστερος τοῦ Αἰσχύλου, εἰς τὸν τελευταῖον ἀνήκει ἡ τιμὴ τῆς κατασκευῆς τοῦ πρώτου θεάτρου.

Ἐπὶ Θεμιστοκλέους καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν μιᾶς παραστάσεως τοῦ Πρατίνου, τὸ ξύλινον θέατρον τῶν Ἀθηνῶν κατέρρευσε λόγῳ τῆς μεγάλης συρροῆς λαοῦ, ἐφονεύθησαν δὲ καὶ ἐτραυματίσθησαν πολλοὶ Ἀθηναῖοι. Τὸ δυστύχημα αὐτὸ ἔπεισε τότε τοὺς Ἀθηναίους νὰ κτίσωσι λίθινον θέατρον, τὸ ὁποῖον ἀφιερώθη εἰς τὸν θεὸν Βάκχον. Τὸ λίθινον αὐτὸ θέατρον ἐχρησίμευσεν ὡς πρότυπον τῶν μετέπειτα ἀνεγερθέντων ἁπανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος.

Μόνον ὡς ἀνεκτίμητος μπορεῖ νὰ χαρακτηρισθῇ ἡ συμβολὴ τῶν Ἁρμάτων Θέσπιδος εἰς τὴν ἀνύψωσιν τῆς πνευματικῆς στάθμης τοῦ λαοῦ τῶν ἐπαρχιῶν.

Εἰς τὸ παρελθὸν σπανίως ἐπεσκέπτετο τὴν ἐπαρχίαν θίασος περιωπῆς, ἢ περίπου ὑποφερτός. Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ μεγάλα ἐπαρχιακὰ κέντρα, ὅλαι αἱ ἄλλαι πόλεις τῆς Ἑλλάδος δὲν ἐγνώρισαν παρὰ τὴν χειροτέραν μορφὴν τῆς Ἑλληνικῆς θεατρικῆς τέχνης, ποὺ τὴν περιέφερον ἐν οἰκτρᾷ καταστάσει ἀμελέτητα, ἀναδιοργάνωτα καὶ οὐδεμίαν σχέσιν μὲ τὴν Τέχνην ἔχοντα ἀθροίσματα ἠθοποιῶν, τὰ γνωστὰ ὑπὸ τὸ ὄνομα «μπουλούκια».

Χάρις εἰς τὸν Ἀρχηγὸν ἡ Ἑλληνικὴ κοινωνία τῆς ἐπαρχίας, ἡ ὁποία ἔζησε καὶ ἀνετράφη πνευματικῶς μὲ τὸν «Φιάκα» καὶ τὴ «Γενοβέφα», θὰ γνωρίσῃ τὴν Ἑλληνικὴ θεατρικὴ Τέχνη, τὴν ἄξια ἐκτιμήσεως, καὶ θὰ ἀποκαταστήσῃ στὴ συνείδησί της τὴν ἀξίαν καὶ τὴν θέσιν τοῦ Ἕλληνος ἠθοποιοῦ, τὸν ὁποῖον εἶχε γνωρίσει ὡς ἕνα περιπλανώμενο καὶ πειναλέο ἀνθρώπινο πλάσμα, ἄξιο οἴκτου καὶ συμπαθείας γιὰ τὴν κατάντια καὶ τὰ δεινά του.

Δ. Δειλ-ς

Τύποις: «ΠΥΡΣΟΥ» Α. Ε.

